

ผลการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักศึกษา
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1

สารนิพนธ์
ของ
นางสาวอุมพร ภูพานเพชร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ

พฤษภาคม 2547

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

30/11

2547

ผลการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักศึกษา
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1

บทคัดย่อ

ของ

นางสาวอุมาพร ภูพานเพชร

2547

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
พฤษภาคม 2547

นางสาวอุมาพร ภูพานเพชร. (2547), ผลการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ : ผู้ช่วยศาสตราจารย์เฉลียวศรี พิบูลชล

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้คือนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 วิทยาลัยเทคนิคสมุทรปราการ จำนวน 20 คน ที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายด้วยวิธีการจับสลาก ซึ่งแบบแผนการทดลองที่ใช้เป็นทดสอบก่อนและหลังการทดลอง ใช้เวลาทดลอง 34 ชั่วโมง

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ได้แก่ แผนการสอน แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ แบบประเมินตนเองและแบบสังเกตพฤติกรรม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ และ t-test for Dependent Samples

ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

THE EFFECT OF USING ORAL COMMUNICATION ACTIVITIES TO DEVELOP ENGLISH
SPEAKING ABILITY OF THE FIRST YEAR CERTIFICATE VOCATIONAL STUDENTS

AN ABSTRACT
BY
MISS UMAPORN PHUPHANPET

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Arts degree in Teaching English as Foreign Language
at Srinakharinwirot University
May 2004

Umaporn Phuphanpet. (2004). *The Effect of Using Oral Communication Activities to Develop English Speaking Ability of The First Year Certificate Vocational Students*. Master's Project, M.A. (Teaching English as a Foreign Language). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor : Asst. Prof Chaleosri Pibulchol.

The purpose of this study was to investigate the development of the first year certificate students' ability in speaking English by using Oral Communication Activities.

The study was applied to 20 students studying in the first year certificate level in the second semester of the 2003 academic year at Samutprakan Technical College. The subject was selected by using simple random sampling. The "One Group Pretest-Posttest Design" was used in the experiment. The subject was taught for 34 hours.

The instruments used in this study were the Lesson Plans, the English Speaking ability test, the self-evaluation form and the observation form. The data was statistically analyzed by mean, percentage and t-test for Dependent Samples.

The findings of this study revealed that the students' ability in speaking English was significantly increased at the .01 level.

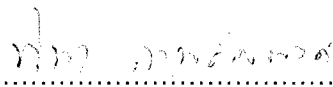
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ของมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์



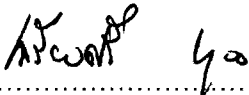
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เจลียวศรี พิบูลชล)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร



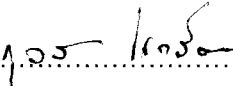
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ทิพา เทพอัศวพงศ์)

คณะกรรมการสอบ



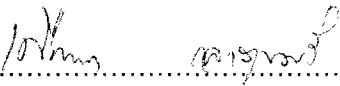
ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เจลียวศรี พิบูลชล)



กรรมการสอบสารนิพนธ์

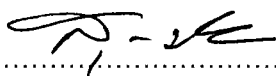
(อาจารย์ กุลทิพย์ โรหิตร์ตนะ)



กรรมการสอบสารนิพนธ์

(อาจารย์ เตือนตา เลาสุขศรี)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ของมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ



คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ สุภา ปานเจริญ)

วันที่ ๒๐ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดีก็เนื่องด้วยความกรุณาและการให้คำแนะนำเกี่ยวกับสารนิพนธ์อย่างดีจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์เจลิยวศรี พิบูลชล ประธานที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ที่ได้เสียสละเวลาอันมีค่าในการให้ข้อคิดเห็นเป็นอย่างมากทั้งหลักการ ทฤษฎี แนวคิด และการให้คำปรึกษา รวมทั้งข้อปฏิบัติต่าง ๆ สำหรับการดำเนินการวิจัยตลอดจนการแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอื้ออาทรตลอดมา เป็นแรงบันดาลใจทำให้ผู้วิจัยมีความมุ่งมั่นจนสารนิพนธ์เสร็จสมบูรณ์และถูกต้องที่สุด อันเป็นประโยชน์ต่อการทำสารนิพนธ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์กุลทิพย์ โรหิตร์ดนะ ดร. นิตยา สุขเสรีทรัพย์ และอาจารย์เตือนตา เลาสุขศรี โดยท่านเป็นคณะกรรมการสอบสารนิพนธ์

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์เตือนใจ เฉลิมกิจ และอาจารย์ นงเยาว์ กอสนาน ที่ได้ให้คำปรึกษาช่วยเหลือในเรื่องข้อมูล และความถูกต้องของเครื่องมือในการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร เพื่อให้งานวิจัยมีความตรงเชิงคุณภาพมากยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณ Mr. Peter J Cadman Mr. Bruce Veldhuisen และ Mr. William David Hendel ที่กรุณาช่วยเหลือและให้ความร่วมมือในการทำวิจัยจนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ขอขอบคุณอาจารย์เศรษฐา วีระธรรมานนท์ ที่ให้ความอนุเคราะห์ถ่ายทำวีดิทัศน์เพื่อใช้ในการทดสอบในงานวิจัยและเป็นกำลังใจในการทำวิจัย ตลอดจนช่วยแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

สุดท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณ บิดา มารดาและครอบครัวที่ให้การอุปการะส่งเสริมสนับสนุน อบรมสั่งสอน และเกื้อหนุนในทุก ๆ ด้านรวมทั้งพี่ ๆ เพื่อน ๆ ในชั้นเรียนตลอดจนผู้เกี่ยวข้องทุกท่านที่ให้การช่วยเหลือตลอดจนในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ จนทำให้สารนิพนธ์สำเร็จเรียบร้อยไปด้วยดี คุณค่าและประโยชน์อันใดที่พึงจะเกิดจากสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นกตัญญูตาแก่บิดา มารดา ตลอดจนบูรพาจารย์ของผู้วิจัยและผู้มีพระคุณทุกท่าน

อุมาพร ภูพานเพชร

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ที่มาของงานวิจัย.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	3
ตัวแปรที่ศึกษา.....	3
เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง.....	4
ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
เอกสารเกี่ยวกับการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร.....	5
ความหมายของการสื่อสาร.....	5
ความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร.....	6
การจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร.....	7
ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร.....	9
เอกสารเกี่ยวกับการพูด.....	10
ความหมายของการพูด.....	10
ความสามารถในการพูด.....	11
ความมุ่งหมายในการจัดกิจกรรมการพูด.....	12
หลักการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร.....	13
ขั้นตอนการสอนการพูดเพื่อการสื่อสาร.....	16
ลักษณะการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร.....	17
ประเภทของกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร.....	18
การประเมินความสามารถด้านการพูด.....	24
เอกสารงานวิจัยเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร	
ในการเรียนการสอน.....	27
งานวิจัยในประเทศ.....	27
งานวิจัยต่างประเทศ.....	29

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	31
การกำหนดกลุ่มประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	31
ระยะเวลาในการทดลอง.....	31
วิธีดำเนินการ.....	31
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	32
การดำเนินการทดลองและเก็บข้อมูล.....	34
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	36
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	37
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	38
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	38
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	48
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	48
ความสำคัญของการวิจัย.....	48
ขอบเขตของการวิจัย.....	48
วิธีการดำเนินการทดลอง.....	49
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	50
อภิปรายผล.....	51
ข้อสังเกตในงานวิจัย.....	55
ปัญหาที่พบในการทำวิจัย.....	55
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	56
บรรณานุกรม.....	57
ภาคผนวก.....	62
ภาคผนวก ก.....	63
ภาคผนวก ข.....	107
ภาคผนวก ค.....	120
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	127

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	แสดงขั้นตอนการดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล.....	34
2	แสดงคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการทดลอง.....	39
3	แสดงผลการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการจัดกิจกรรม..	41
4	แสดงจำนวนร้อยละของปัญหาของนักศึกษาด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรม.....	42
5	แสดงจำนวนร้อยละของนักศึกษาในการแสดงความเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ด้านการพูดภาษาอังกฤษว่าเป็นกิจกรรมที่ดีก่อนการจัดกิจกรรม.....	43
6	แสดงผลความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษจากแบบสังเกตพฤติกรรม ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา.....	45

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แสดงคะแนนรวมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ก่อนและหลังการทดลอง.....	40
2 แสดงการสังเกตพฤติกรรมการแสดงความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ เปรียบเทียบ 3 ระยะ.....	47

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาของงานวิจัย

ในยุคโลกาภิวัตน์ที่มีความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีความสำคัญที่คนทั่วโลกใช้ในการติดต่อสื่อสารและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การรู้ภาษาไทยภาษาเดียวจึงไม่เพียงพอในการดำรงชีวิตอยู่ในปัจจุบันได้ทำให้มีความจำเป็นที่จะต้องเข้าใจข่าวสารเรื่องราวต่างๆ ตลอดจนการสื่อสารที่เป็นภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้นผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษดีจะได้เปรียบในการสื่อสารและสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น ทักษะการพูดนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมากที่สุด เนื่องจากเป็นทักษะเบื้องต้นที่ใช้ในการสื่อสาร (สมิตรา อังวัฒนกุล. 2537 : 167) แต่เป็นทักษะที่ยากสำหรับผู้เรียน ดังที่ ชูมิน (สุกัญญา ศิลประสาท. 2544 : 1 ; อ้างอิงจาก Shumin. 1997 : Online) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการสอนทักษะการพูดว่า การพูดภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ที่ยากยิ่งสำหรับผู้เรียน ผู้เรียนมักพูดภาษาอังกฤษได้ไม่ดี ขาดความแคล่วคล่องในการใช้โครงสร้างภาษาและสำนวนต่าง ๆ และขาดความเข้าใจในสภาพความเป็นจริงทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เนื่องจากผู้เรียนไม่ได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่มีการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร

สำหรับประเทศไทย อุปสรรคในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษที่สำคัญอย่างหนึ่งคือ สิ่งแวดล้อมที่ไม่ใช้ภาษาอังกฤษ เด็กไทยแทบไม่มีโอกาสได้พูดหรือใช้ภาษาอังกฤษเลย นอกจากเวลาเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนเท่านั้น นอกจากนี้ผู้เรียนยังไม่เห็นความสำคัญประโยชน์และความจำเป็นในการใช้ภาษาอังกฤษและผู้เรียนบางส่วนจะเรียนเมื่อต้องการใช้งาน ปัญหาดังกล่าว ชอนเบิร์ก (สุกัญญา ศิลประสาท. 2544 : 1 ; อ้างอิงจาก Choenberg. 1999-2000 : 18) ระบุว่าปัญหาของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศและอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่ใช้ภาษาอังกฤษคือผู้เรียนมักเลี่ยงการพูดภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ผู้สอนยังประสบปัญหาในการจัดกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษ

วิทยาลัยเทคนิคสมุทรปราการ สังกัดกรมอาชีวศึกษา ตั้งอยู่อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ จัดการศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ดำเนินนโยบายจัดการเรียนการสอนโดยมุ่งผลิตนักศึกษาเข้าประกอบอาชีพในสถานประกอบการและศึกษาต่อในสถาบันการศึกษาอื่นที่สูงขึ้น หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษของสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษาจึงมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตจริงได้ โดยได้บรรจุรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในหลักสูตร ผู้วิจัยซึ่งทำการสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ในวิทยาลัยเทคนิคสมุทรปราการมาเป็นระยะเวลา 7 ปี พบว่าผู้เรียนในรายวิชาดังกล่าวประสบปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษ

ถึงขั้นสื่อสารได้ ทำให้การเรียนการสอนไม่บรรลุจุดประสงค์ตามที่หลักสูตรได้กำหนด จากประสบการณ์ของผู้วิจัยพบว่า สาเหตุที่ทำให้การเรียนการสอนไม่บรรลุวัตถุประสงค์ มีดังนี้

1. ผู้เรียนไม่ได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษ มีโอกาสน้อยในการปฏิสัมพันธ์เป็นภาษาอังกฤษ การเรียนการสอนในห้องโดยมากจะให้ผู้เรียนอ่านภาษาอังกฤษมากกว่าเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พูดโดยใช้ภาษาอังกฤษ
2. ผู้เรียนไม่สามารถนำความรู้ที่เรียนไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันและไม่สามารถเลือกใช้คำที่เหมาะสมกับสถานการณ์เพื่อทำให้การสื่อสารเกิดประสิทธิภาพได้
3. ผู้เรียนขาดความเชื่อมั่น ไม่กล้าแสดงออกในการพูดภาษาอังกฤษ
4. ผู้เรียนไม่เห็นความสำคัญในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
5. ผู้สอนส่วนใหญ่ไม่ได้ให้ความสำคัญกับการพูดภาษาอังกฤษเท่าที่ควรเพราะต้องใช้เวลาในการฝึกมากเมื่อเทียบกับชั่วโมงเรียนซึ่งมีจำกัด

ออลไรท์ (Allwright, 1980 : 167) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนที่จะช่วยให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายในการเรียนถึงขั้นสื่อสารได้นั้น ไม่ควรเน้นการสอนไวยากรณ์แต่เพียงอย่างเดียว แต่จะต้องพัฒนาให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้โดยการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาตามที่ ฮาร์เมอร์ (Harmer, 1983 : 166-167) กล่าวว่า กิจกรรมเป็นปัจจัยสำคัญของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพราะนอกจากผู้เรียนได้ปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียนแล้วผู้เรียนจะต้องมีเป้าหมายในการสื่อสารและมีอิสระในการสื่อสาร การจัดกิจกรรมการพูดจะช่วยเพิ่มแรงจูงใจของผู้เรียนในการเรียนภาษา อีกทั้งยังเป็นการสร้างมนุษยสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกันและกับครูซึ่งจะเป็นการส่งเสริมสภาพแวดล้อมในการเรียนรู้และที่สำคัญคือจะช่วยฝึกทักษะต่างๆ ตามระดับของผู้เรียนตามความเหมาะสม ลิตเติลวูด (Littlewood, 1981 : 17-18) มีความเห็นสอดคล้องว่า การที่ผู้เรียนได้ฝึกพูดในสถานการณ์จริงจะทำให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในการพูด และสามารถเลือกใช้คำพูดที่เหมาะสมกับสถานการณ์เมื่อต้องนำไปใช้ในชีวิตจริง การจัดกิจกรรมที่สนุกยังช่วยให้ภาษาที่ใช้ในกิจกรรมติดอยู่ในความทรงจำของผู้เรียนเพราะผู้เรียนจะรู้สึกภูมิใจในความสำเร็จของตนเอง ฟิลลิปส์ (Phillips, 2545 : 19) จากงานวิจัยของ ศศิลักษณ์ เกตุจุง (2543 : 58-65) พบว่า การใช้กิจกรรมในการสอนส่งผลให้ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดเพิ่มขึ้น เนื่องจากผู้เรียนได้ฝึกพูดใน สถานการณ์จริงและการจัดกิจกรรมที่หลากหลายทำให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาได้หลายรูปแบบ อีกทั้งกิจกรรมยังช่วยลดความวิตกกังวลของผู้เรียนและทำให้ผู้เรียนเชื่อมั่นในการพูดและกล้าแสดงออกมากขึ้น นอกจากนี้จากงานวิจัยของ สุกัญญา ศิลประสาธ (2544 : 66-67) พบว่า การใช้กิจกรรมช่วยให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน มีความเชื่อมั่นในตนเองช่วยผ่อนคลายความตึงเครียด ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษอย่างมีความสุขและเอื้อให้ผู้เรียนมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น

เนื่องจากโอกาสพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนของผู้เรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนั้น ผู้สอนควรจัดโอกาสให้ผู้เรียนได้พูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน แต่การมีโอกาสดังเดิมนั้นคงไม่เพียงพอเพราะมีผู้เรียนหลายคนไม่กล้าพูด ผู้สอนจึงควรหาวิธีกระตุ้นให้ผู้เรียน

เกิดความกล้าที่จะพูด ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจึงควรจัดกิจกรรมหรืองานเพื่อกระตุ้นความสามารถของผู้เรียนให้ใช้ภาษาได้ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง เอลลิสและ จอห์นสัน (Ellis; & Johnson. 1994 : 39) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมในชั้นเรียนเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์มากกว่าการพูดตามครู กิจกรรมที่จัดขึ้นเป็นการจำลองสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตจริงและผู้เรียนสามารถเลือกใช้คำในการสื่อสารให้ประสบผลสำเร็จได้ อีกทั้งยังทำให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่น กล้าแสดงออกในการพูดภาษาอังกฤษ การจัดกิจกรรมที่มีขั้นตอนจะทำให้ไม่เสียเวลาในการจัดกิจกรรมและทำให้การฝึกฝนทางภาษาสามารถทำได้อย่างทั่วถึงเพียงพอ

จากปัญหาที่ผู้วิจัยประสบและแนวทางการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่าน่าจะเป็นวิธีที่ช่วยแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในวิทยาลัยเทคนิคสมุทรปราการ ดังนั้นจึงสนใจที่จะทำการวิจัยเพื่อนำผลที่ได้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารมาพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักศึกษาตามจุดประสงค์ของหลักสูตรต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคนิคสมุทรปราการ
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

ความสำคัญของการวิจัย

ผลของการวิจัยครั้งนี้ จะเป็นแนวทางแก่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในการพัฒนาด้านการพูดของนักเรียนโดยใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร และเป็นข้อมูลเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพและบรรลุผลตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ เป็นนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคนิคสมุทรปราการ ที่สมัครเข้าร่วมโครงการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 20 คน จากจำนวนนักศึกษาทั้งหมดที่สมัครเข้าร่วมโครงการ

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาในการทดลองครั้งนี้ เป็นเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 1 ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 ตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. การบรรยายลักษณะสิ่งของ (Describing things)
2. การซื้อของ (Buying and selling)
3. การสั่งอาหาร (Ordering food)
4. การบอกทิศทาง (Giving directions)
5. การบรรยายลักษณะ (Describing people)

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้เป็นเวลา 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง เวลาที่ใช้ในการสอบก่อนและหลังการทดลอง 4 ชั่วโมง รวมระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง 34 ชั่วโมง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถของนักศึกษาในการใช้ภาษาอังกฤษสนทนาโต้ตอบในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยวัดจากคะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ทำการทดสอบก่อนและหลังการทดลองโดยมีผู้ประเมินจำนวน 2 คน คือ ผู้วิจัย และอาจารย์ชาวต่างประเทศ

2. กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร หมายถึง กิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อสื่อความหมายตามหน้าที่ของภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้แก่ การบรรยายลักษณะสิ่งของ (Describing things) การซื้อของ (Buying and selling) การสั่งอาหาร (Ordering food) การบอกทิศทาง (Giving directions) และการบรรยายลักษณะบุคคล (Describing people)

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารตำราและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงานตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. เอกสารเกี่ยวกับการสอนภาษาตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร
 - 1.1 ความหมายของการสื่อสาร
 - 1.2 ความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 1.3 การจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 1.4 ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
2. เอกสารเกี่ยวกับการพูด
 - 2.1 ความหมายของการพูด
 - 2.2 ความสามารถในการพูด
 - 2.3 ความมุ่งหมายในการจัดกิจกรรมการพูด
 - 2.4 หลักการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร
 - 2.5 ขั้นตอนการสอนการพูดเพื่อการสื่อสาร
 - 2.6 ลักษณะการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร
 - 2.7 ประเภทของกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร
 - 2.8 การประเมินความสามารถด้านการพูด
3. เอกสารงานวิจัยเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการเรียนการสอน

1. เอกสารเกี่ยวกับการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การสอนภาษาอังกฤษได้มีการพัฒนาวิธีสอนแบบต่าง ๆ ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน และในปัจจุบันเชื่อว่าการเรียนเกี่ยวกับไวยากรณ์อย่างเดียวไม่สามารถทำให้สื่อความหมายในชีวิตจริงได้ จึงได้เปลี่ยนมุ่งเน้นเพื่อการนำไปใช้ในชีวิตจริงเป็นสำคัญ และวิธีการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative approach) เป็นวิธีหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้จริง

1.1 ความหมายของการสื่อสาร

นักภาษาศาสตร์และนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการสื่อสารไว้พอสรุปได้ดังนี้

กิดานันท์ มลิทอง (2531 : 22) และ อรุณี วิริยะจิตรา (2532 : 18) ให้ความหมายของการสื่อสารไว้ตรงกัน คือ เป็นการถ่ายทอดเรื่องราว ข่าวสาร ข้อมูล ความรู้ แนวความคิด เหตุการณ์ต่าง ๆ ฯลฯ เพื่อให้ผู้อื่นได้รับรู้

บราวน์ (Brown. 1980 : 88) และ เวอร์เดอเบอร์ (Verderber. 1996 : 6-24) มีแนวความคิดที่ตรงกันว่า การสื่อสารเป็นกระบวนการรับและสื่อสารที่เกี่ยวข้องกับบุคคลอย่างน้อย 2 คน โดย เวอร์เดอเบอร์ ชี้ให้เห็นว่าการสื่อสารจะต้องประกอบด้วย บริบท (Context) ผู้รับและส่งสาร (Participants) สาร (Message) เครื่องมือในการสื่อความหมาย (Channels) เสียง (Noise) และปฏิกิริยาตอบสนอง (Feedback) ส่วนแนวความคิดของบราวน์ คือ การสื่อสารจะเกี่ยวข้องกับทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน การพูดจะมีความหมายและก่อให้เกิดการสื่อสารก็ต่อเมื่อ ผู้รับ มีความเข้าใจและมีการตอบสนองต่อการสื่อสารนั้นๆ แสดงให้เห็นว่าการสื่อสารมีประสิทธิภาพ ดังนั้นการสื่อสารจะต้องมีความหมายทั้งต่อผู้ส่งสารและผู้รับสาร

ไฮเบล (Hybel. 1995 : 6) กล่าวว่า การสื่อสาร คือ กระบวนการที่มนุษย์ใช้แลกเปลี่ยน ข้อมูล ความคิด และความรู้สึกซึ่งกันและกันโดยการพูด การเขียน หรือด้วยภาษาท่าทาง

ไฮม์ส์ (Hymes. 1972 : 269-293) ได้ให้ความหมายของการสื่อสารไว้ว่า คือ ความสามารถในการใช้ภาษาหรือตีความภาษาได้ถูกต้อง เหมาะสมและเมื่อเกิดการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆ ในสังคม สามารถรู้ได้ว่าควรจะทำอะไร กับใคร เวลาไหน สถานที่ใด และจะพูดในลักษณะใด

สรุปได้ว่า การสื่อสารเป็นกระบวนการที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อถ่ายทอดข่าวสาร ข้อมูล แนวความคิด ความรู้สึกหรือเรื่องราวต่าง ๆ ระหว่างบุคคล โดยใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน การสื่อสารจะไม่เกิดความหมายหากผู้รับไม่เข้าใจ การสื่อสารที่ดีจะต้องมีความหมายทั้งต่อผู้รับสารและผู้ส่งสาร

1.2 ความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ในการเรียนการสอนภาษานั้นเป้าหมายของการสอนคือ ให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารโดยใช้ภาษานั้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยอาศัยกระบวนการต่างๆของการสื่อสารทั้งทางด้านการดำรงชีวิต การศึกษาและการประกอบอาชีพ ปัจจุบันการสอนภาษาอังกฤษได้มุ่งเน้นเพื่อการสื่อสารเป็นสำคัญ ซึ่งวิธีสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารเป็นวิธีสอนที่ทำให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้จริง ได้มีผู้ให้ความหมายเกี่ยวกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ไว้ดังนี้

พจนานุกรมการสอนภาษาและภาษาศาสตร์ประยุกต์ (Dictionary of Language Teaching & Applied Linguistics. 1992 : 65) ให้ความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า คือ วิธีการสอนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองโดยมีจุดประสงค์ให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้จริง

อลไรท์ (Allwright. 1980 : 167) บราวน์ (Brown. 1980: 213) และ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540: 34) ได้ให้ความหมายไว้สอดคล้องกันว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไม่เพียงแต่จะอธิบายการใช้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์หรือโครงสร้างทางภาษาเท่านั้น หากจุดมุ่งหมายสำคัญของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารคือการทำให้ผู้เรียนใช้ภาษาในการสื่อสารได้จริง ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้

ผู้เรียน ได้ฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารแบบต่างๆ ในช่วงของการเรียนภาษาให้มากโดยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารควรจะเน้นเรื่องหน้าที่ของภาษามากกว่ารูปแบบของภาษา (Littlewood. 1981 : 17-18)

เทลเลอร์ (Tyler. 1983 : 70) และบรัมฟิต (Brumfit. อ้างอิงในอรุณี วิริยะจิตรา. 2532 : 58) กล่าวสรุปไว้ตรงกันว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ การสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์โดยตรงกับภาษาที่จะเรียน ซึ่งผู้เรียนจะเรียนรู้ภาษาด้วยการใช้ภาษามากกว่าเรียนด้วยการเรียนโครงสร้างทางภาษา โดยจะให้ความสำคัญกับความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) มากกว่าความถูกต้องของภาษา (Accuracy) ในขณะเดียวกัน สมยศ เม่นแย้ม (2543 : 26) ได้กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการสอนที่เน้นการใช้ภาษาของผู้เรียนเป็นหลัก โดยอาศัยหลักการ ของภาษาศังคมศาสตร์ (Sociolinguistics) ซึ่งว่าด้วยเนื้อหาบริบท (Context) ภาษาและวัฒนธรรม ที่แตกต่างกัน ในแต่ละชุมชนอาจมีการใช้ภาษาที่แตกต่างกันออกไปตามสภาพแวดล้อม

กองวิจัยทางการศึกษา (2542 : 12) ได้ให้ความหมายสรุปได้ว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นวิธีการสอนภาษาที่มีเป้าหมายคือ พัฒนาให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารได้จริง

จากความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า เป็นการสอนที่ไม่ได้เน้นเฉพาะโครงสร้างของภาษาเท่านั้น แต่เป้าหมายคือให้ผู้เรียนนำเอาโครงสร้างของภาษามาใช้ในการสื่อสารให้ได้ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงมากที่สุด อย่างคล่องแคล่ว (Fluency) แต่ก็ไม่ละเลยในเรื่องของความถูกต้อง (Accuracy) ของภาษา

1.3 การจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้น มีการจัดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีความหมาย ได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริง เป้าหมายของการสอนพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการสื่อสารได้ ซึ่งมีผู้รู้ได้เสนอแนะหลักในการจัดการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

มอร์โรว์ (Morrow. 1981 : 59-66) ได้เสนอหลัก 5 ประการ อันเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

1. ผู้เรียนควรทราบจุดมุ่งหมายในการเรียน (Know what you are doing) ผู้สอนควรบอกให้นักเรียนทราบถึงจุดประสงค์ในการทำกิจกรรมต่างๆ คือ ต้องรู้ว่าตนกำลังทำอะไร เพื่อที่ตนเองจะสามารถทำให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ต้องการได้

2. การสอนโดยแยกเป็นส่วนย่อยไม่สามารถทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้เท่ากับการสอนโดยส่วนรวมทั้งหมด (The whole is more than the sum of the parts) ผู้เรียนต้องเข้าใจในการใช้ภาษาโดยรวมทั้งหมด ไม่ใช่เฉพาะส่วนที่จะนำมาใช้ในการสื่อสารเท่านั้น

3. กระบวนการสื่อสารมีความสำคัญเท่าเทียมกับการฝึกรูปแบบภาษา (The processes are as important as the forms) การจะพัฒนาความสามารถในการสื่อสารนั้น ผู้เรียน

ควรมีโอกาสฝึกทำกิจกรรมเชิงสื่อสารมากกว่าจะท่องจำรูปแบบภาษา มอร์โรว์ได้เสนอแนะแนวคิดการฝึกรูปแบบภาษาไว้ 3 ประการ ซึ่งผู้สอนอาจนำไปใช้โดยลำพังหรือสอดแทรกเข้าไปในกระบวนการเรียนการสอน แนวคิดดังกล่าวนี้ได้แก่

3.1 ช่องว่างด้านข้อมูล (Information gap) ในชีวิตประจำวันนั้น การสื่อสารเกิดขึ้นระหว่างบุคคล 2 คนหรือมากกว่า โดยที่คนใดคนหนึ่งรู้ข้อมูลนั้น ในชั้นเรียนภาษาควรมีกิจกรรม ที่สร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกันเพื่อลดช่องว่างด้านข้อมูล เป็นการสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายซึ่งกันและกัน

3.2 ทางเลือก (Choice) เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกรูปแบบภาษาที่เหมาะสม และเลือกถ้อยคำเพื่อใช้ในการสนทนาสื่อความหมายกัน ผู้ร่วมสนทนามีโอกาสเลือกที่จะพูดอะไร อย่างไร หรือจะใช้ภาษาอย่างไร ทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายได้อย่างแท้จริง

3.3 ปฏิกริยาตอบสนอง (Feedback) โดยปกติเมื่อคนเราใช้ภาษาสื่อความหมายกับ ผู้อื่นย่อมมีจุดมุ่งหมายไว้ในใจ ว่าต้องการผลอย่างไร และเมื่อคู่สนทนามีปฏิกริยาโต้ตอบกลับโดยตรงกับสิ่งที่ต้องการ ก็หมายความว่า การสื่อสารประสบผลสำเร็จ

4. การเรียนรู้เกิดจากการได้ลงมือปฏิบัติจริง (To learn it, do it) ผู้สอนต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกกิจกรรมเชิงสื่อสารในสถานการณ์จริง โดยผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติการฝึกใช้ภาษาด้วยตนเอง ผู้สอนจะมีบทบาทเป็นผู้คอยแนะนำและช่วยเหลือในขณะฝึก

5. ข้อผิดพลาดของนักเรียนไม่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง (Mistakes are not always a mistake) ในการฝึกใช้ภาษาที่เรียน แม้ว่าจะมีข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์หรือการออกเสียงก็ไม่ถือว่าเป็นความผิดที่สำคัญ ผู้สอนไม่ควรเคร่งครัดต่อข้อผิดพลาดเล็กน้อยที่เกิดขึ้น เพราะจะทำให้นักเรียนขาดความเชื่อมั่นในตนเองที่จะใช้ภาษาต่างประเทศ หรือไม่กล้าที่จะแสดงออก

ซาวิญยอง (Savignon. 1983 : 23-24) ได้สรุปหลักสำคัญของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ 6 ประการ ดังนี้

1. การใช้ภาษาเป็นไปอย่างริเริ่มสร้างสรรค์ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้วิธีการหลากหลายในการถ่ายทอดความรู้ที่มีอยู่อย่างเป็นระบบเพื่อสื่อความหมาย

2. การใช้ภาษาประกอบด้วยความสามารถหลายอย่างภายใต้โครงสร้างทางการสื่อสารในวงกว้าง (A broad communicative framework) โดยธรรมชาติแล้วความสามารถในการสื่อสารขึ้นอยู่กับบทบาทของผู้ร่วมสนทนา สถานการณ์และเป้าหมายของการสื่อสาร

3. การเรียนภาษาที่สองจะคล้ายกับการเรียนภาษาแม่ เริ่มจากการที่ผู้เรียนต้องมีความต้องการและสนใจที่จะเรียน

4. การวิเคราะห์ความต้องการและความสนใจของผู้เรียนเป็นพื้นฐานในการพัฒนาสื่อการเรียนการสอน

5. ในขั้นตอนของการฝึกควรสื่อความหมายเป็นประโยคหรือกลุ่มคำ ในขั้นการนำไปใช้ควรเริ่มจากการที่สื่อความหมายได้ โดยไม่เน้นเรื่องความถูกต้องเหมือนขั้นตอนเริ่มแรก

6. ผู้สอนทำหน้าที่หลากหลายบทบาทเพื่อจัดเตรียมให้ผู้เรียนได้แสดง มีส่วนร่วมในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารในบริบทต่าง ๆ

สรุปได้ว่า หลักการสำคัญของการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น เน้นที่การพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถใช้ภาษาตามสถานการณ์ต่างๆ ได้ถูกต้องเหมาะสม ผู้สอนควรจัดกิจกรรมให้สัมพันธ์กันซึ่งจะทำให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาตามสถานการณ์จริง การให้ผู้เรียนได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กันเป็นการฝึกการใช้ภาษา อันเป็นการพัฒนาความสามารถทางภาษาของผู้เรียน

1.4 ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การเรียนการสอนภาษาตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร มีขั้นตอนที่สำคัญดังนี้ (สมิตรา อังวัฒนกุล. 2537 : 112-115)

1. ขั้นเสนอเนื้อหา (Presentation or introducing new language) ในขั้นนี้ครูเป็นผู้ให้ภาษาแก่ผู้เรียน ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้และฝึกใช้ภาษาในลำดับถัดไป นักเรียนได้เรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย และวิธีการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ ควบคู่ไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษา

2. ขั้นการฝึก (Practice / Controlled practice) เป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาที่เรียนรู้ใหม่ในลักษณะของการฝึกแบบควบคุม (Controlled practice) โดยมีผู้สอนเป็นผู้นำในการฝึก มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษาได้ จึงเน้นที่ความถูกต้องของภาษาเป็นหลัก แต่มีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย และวิธีการใช้รูปแบบของภาษานั้นๆ ด้วยเช่นกัน

3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production / Free practice) เป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุด เพราะการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเปรียบเสมือนตัวกลางเชื่อมโยงระหว่างการเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียนกับการนำไปใช้จริงนอกห้องเรียน การฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารโดยทั่วไปมีจุดประสงค์เพื่อให้นักเรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ด้วยตนเอง โดยผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะนำแนวทางเท่านั้น

สรุปได้ว่า การสอนภาษาตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร ประกอบด้วยขั้นตอนที่สำคัญคือ ขั้นเสนอเนื้อหา (Presentation or introducing new language), ขั้นการฝึก (Practice / Controlled practice) และ ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production / Free practice) ขั้นตอนทั้ง 3 ขั้นตอนดังกล่าวมีความสัมพันธ์ และมีความสำคัญต่อแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ เมื่อกล่าวถึงการสื่อสารเราสามารถนึกถึงวิธีการที่ใช้ในการสื่อสารได้หลายวิธี แต่วิธีการหนึ่งซึ่งเราใช้เป็นประจำคือ การพูด และการพูดในการสื่อสารจะประสบความสำเร็จได้ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการดังจะได้นำกล่าวต่อไป

2. เอกสารเกี่ยวกับการพูด

2.1 ความหมายของการพูด

ในการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น การพูดหมายถึงการสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจว่าตนมีจุดประสงค์ที่จะพูดอะไร กับใคร ที่ไหน เมื่อไร และอย่างไร ผู้สอนต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางภาษาโดยใช้สถานการณ์ต่างๆ เข้าช่วย ครูต้องคำนึงถึงความสามารถในการสื่อความหมายให้เข้าใจ มีความถูกต้องเหมาะสมเป็นที่ยอมรับของคนในสังคม มิใช่ยึดความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เพียงอย่างเดียว (Johnson; & Morrow. 1981 : 77) นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงความหมายของการพูดไว้ดังนี้

แวลเลท (Valette. 1967 : 80) ซิทโซปูลู (Tsitsopoulou. 1992 : 56) และวิดโดสัน (Widdowson. 1981 : 59-60) มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า การพูดเป็นการแลกเปลี่ยนบทบาทระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง การพูดนั้นมิได้เป็นเพียงแต่เป็นการใช้อวัยวะในการออกเสียงเท่านั้น แต่เป็นการทำให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่พูด และในการพูดสื่อสารที่ดี พฤติกรรมที่ไม่ใช่คำพูดที่สอดคล้องเหมาะสมมีความสำคัญเท่ากันกับความรู้ในเรื่องของภาษา ในขณะเดียวกัน แวลเลท ให้รายละเอียดเพิ่มเติมว่า การพูดจะมีประสิทธิภาพหรือประสบผลสำเร็จได้นั้นผู้พูดต้องสามารถเลือกใช้สำเนียงและถ้อยคำที่มีความถูกต้อง และเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษา

สมิตรา อังวัฒนกุล (2540 : 167) กล่าวถึงความหมายของการพูดว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้ และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด โดยใช้กลวิธีในการพูดที่ทำให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพ การเรียนภาษาต่างประเทศทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นที่สุด เนื่องจากเป็นทักษะที่ซับซ้อนที่ต้องเกิดจากการฝึกฝนเป็นเวลานาน มิใช่เกิดจากการจดจำ

สวนิต ยมาภัย และ ถิรนนท์ ธนรัชศิริวงษ์ (2535 : 1) อ้อม ประนอม (2540: 18) และ อวยชัย ผกามาต (2542 : 1-2) ให้ความหมายของการพูดไปในแนวเดียวกันว่า การพูดเป็นการสื่อความคิด ประสบการณ์และความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟังเพื่อสื่อความหมายให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจ โดยอาศัยน้ำเสียงภาษาและกริยาท่าทางทำให้ผู้ฟังรับรู้และเกิดการตอบสนอง

สรุปได้ว่า การพูดหมายถึง กระบวนการที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อแลกเปลี่ยนข่าวสารข้อมูลหรือถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก ระหว่างบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป การพูดที่มีประสิทธิภาพนั้นผู้พูดจะต้องสามารถใช้คำและถ้อยคำที่มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ ไวยากรณ์และวัฒนธรรม ได้อย่างถูกต้อง นอกจากนั้นยังต้องสามารถใช้พฤติกรรมการแสดงออกที่ไม่ใช่คำพูดได้สอดคล้องเหมาะสมอีกด้วย เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

2.2 ความสามารถในการพูด

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย ได้ถูกต้องเหมาะสมกับสภาพสังคม และตรงจุดมุ่งหมายตามสถานการณ์ต่างๆ ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาต่างประเทศหลายท่านได้เสนอองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารไว้เพื่อให้มองเห็นได้ชัดเจนว่า การสอนให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารนั้นควรจะต้องสอนอะไรบ้าง ซึ่ง ซาวิญยอง (Savignon. 1983 : 35-46) สเวน (Swain. 1984 : 7- 18) และเมเลย์ (Maley. 1986: 86) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารว่ามี 4 ประการ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ความสามารถด้านไวยากรณ์ (Grammatical competence) หมายถึง ความสามารถในการใช้องค์ประกอบทางภาษาคือ เสียง ศัพท์ โครงสร้าง เป็นแกนในการสื่อความหมาย

2. ความสามารถทางภาษาศาสตร์เชิงสังคม (Sociolinguistic competence) หมายถึง ความสามารถที่จะใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามระเบียบปฏิบัติของสังคม โดยสามารถเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบุคคล และสถานการณ์ต่างๆ ได้ เช่น รู้ว่าจะต้องใช้ภาษาที่เป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ เป็นต้น

3. ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse competence) คือ การมีความรู้เกี่ยวกับการใช้ระเบียบวิธีของความสัมพันธ์ระหว่างประโยคโดยใช้ความรู้ทางไวยากรณ์ และความสามารถในการเชื่อมโยงความหมายทางภาษาให้เข้ากันได้อย่างถูกต้อง มีความเข้าใจ และทำนายความข้างหน้าเกี่ยวกับบุคลิกลักษณะของภาษาที่เกิดขึ้นในบริบท (Context) ได้ถูกต้อง

4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Strategic competence) คือ ความสามารถในการปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ ตลอดจนการใช้กิริยาท่าทาง สีหน้า และน้ำเสียง ประกอบในการสื่อความหมาย การใช้กลวิธีนี้เป็นการแสดงออกทั้งในทางคำพูด (Verbal) และไม่ใช่คำพูด (Non - verbal) เช่น การขยายความด้วยคำศัพท์อื่นแทนคำศัพท์ที่ไม่รู้หรือนึกไม่ออกในขณะนั้น การพยายามอธิบายโดยใช้กิริยาท่าทางประกอบ เป็นต้น

แฮริส (Haris. 1969 : 81-82) กล่าวว่าความสามารถในการพูดหมายถึง ความสามารถในการนำองค์ประกอบ 5 ประการมาใช้ในกระบวนการพูด องค์ประกอบเหล่านี้คือ

1. การออกเสียง (Pronunciation)
2. ไวยากรณ์ (Grammar)
3. คำศัพท์ (Vocabulary)
4. ความคล่องแคล่ว (Fluency)
5. ความเข้าใจ (Comprehension)

นอกจากนี้ บาร์ทซ์ (Bartz. 1979 : 18-22) เสนอความคิดเห็นว่า ความสามารถในการพูดจะต้องประกอบด้วยสิ่งต่าง ๆ ดังนี้

1. ความคล่องแคล่ว (Fluency) หมายถึง ความราบรื่นและความต่อเนื่องตลอดจนความเป็นธรรมชาติในการพูด
2. ความเข้าใจ (Comprehensibility) หมายถึง ความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด
3. ปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ (Amount of communication) หมายถึง ปริมาณของข้อความหรือข้อมูลที่สามารถพูดให้ฟังเข้าใจ
4. คุณภาพของข้อมูลที่น่ามาสื่อสารได้ (Quality of communication) หมายถึง ความถูกต้องของภาษาที่พูดออกไป
5. ความพยายามในการสื่อสาร (Effort to communication) หมายถึง ความพยายามที่จะให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ตนพูดโดยใช้คำพูดและไม่ใช้คำพูดเพื่อการสื่อสาร

จากองค์ประกอบของความสามารถทางภาษาได้กล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า องค์ประกอบด้านภาษาที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในการใช้ภาษาในการพูดได้ถูกต้องและเหมาะสมคือ ความสามารถด้านไวยากรณ์ (Grammatical competence), ความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic competence), ความสามารถด้านความสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse competence), และความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Strategic competence/ Pragmatic competence) ความสามารถในการพูดเป็นความสามารถในการนำคำศัพท์มาสร้างเป็นประโยคเพื่อใช้ในการสื่อความหมาย รวมทั้งการแสดงกิริยาท่าทางต่างๆ ให้ถูกต้องและเหมาะสมตามกาลเทศะ และเป็นที่ยอมรับของสังคมนั้นๆ ด้วย ทั้งนี้จะต้องคำนึงถึงกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ของภาษาตามสถานการณ์ที่กำลังสื่อสาร วัฒนธรรม และสังคม องค์ประกอบข้างต้นนับว่ามีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน การที่ผู้เรียนจะสามารถพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ความสามารถในองค์ประกอบดังกล่าวเป็นอย่างดี

2.3 ความมุ่งหมายในการจัดกิจกรรมการพูด

ลิตเติลวูด (Littlewood. 1981 : 17-18) ได้กล่าวถึงความมุ่งหมายในการจัดกิจกรรมการพูดตามแนวหน้าที่ของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

1. เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีการฝึกภาษาในลักษณะที่ครบวงจร (Whole task practice) ผู้เรียนไม่เพียงแต่ได้รับการฝึกเฉพาะส่วนย่อยของแต่ละทักษะ (Part skills) เท่านั้น แต่ยังได้รับการฝึกทักษะรวมด้วย (Total skills) ซึ่งกระทำได้โดยจัดกิจกรรมการฝึกภาษาแบบครบวงจรหลากหลายวิธีให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน
2. เพื่อสร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียน (Improve motivation) เป้าหมายสูงสุดของผู้เรียน คือ การที่สามารถสื่อความหมายกับบุคคลอื่นๆ ได้ การที่ผู้เรียนจะเกิดแรงจูงใจในการเรียนก็ต่อเมื่อสภาพการเรียนการสอนในห้องเรียนสอดคล้องกับความต้องการในการเรียนรู้ของผู้เรียน คือ

ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้เพื่อติดต่อสื่อสารได้มากกว่าที่จะใช้ภาษาได้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ทางโครงสร้างไวยากรณ์

3. เพื่อให้ผู้เรียนรู้ภาษาเป็นไปตามธรรมชาติ (Natural learning) กระบวนการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากตัวผู้เรียนและเป็นไปโดยธรรมชาติ การเรียนรู้ในลักษณะธรรมชาติผู้เรียนจะต้องได้รับการฝึกฝนโดยใช้กิจกรรมที่ช่วยฝึกภาษาได้อย่างแท้จริงและเป็นไปอย่างธรรมชาติ

4. เพื่อสร้างบริบทในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (Create a context which supports learning) คือเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มี ปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนๆ และครูผู้สอน ซึ่งจะเป็นการสร้างมนุษยสัมพันธ์ในห้องเรียนและช่วยให้ผู้เรียนกล้าคิด กล้าพูดและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ตามความสามารถและความต้องการของผู้เรียนแต่ละคน

จากแนวทางและความมุ่งหมายดังกล่าวสรุปได้ว่า ลักษณะสำคัญของกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารคือ ผู้สอนต้องสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกพูดในสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งสิ่งนี้จะเป็นตัวบังคับให้นักเรียนเกิดความจำเป็นในการใช้ภาษา ทำให้ผู้เรียนเกิดความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาซึ่งเป็นปัจจัยที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในการสื่อสาร นอกจากนี้ยังเป็นการสร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียนในการเรียนรู้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ ในลักษณะที่มีการฝึกภาษาในรูปแบบของการฝึกทักษะรวมและเป็นการส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียน

2.4 หลักการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

จอห์นสัน (Johnson, 1982 : 163-172) ได้เสนอหลักการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารไว้ 5 ประการ ดังนี้

1. การถ่ายโอนข้อมูล (The information transfer principle) หมายถึงการถ่ายทอดข้อมูลจากทักษะหนึ่งไปสู่อีกทักษะหนึ่ง ซึ่งการถ่ายโอนข้อมูลนี้มักจะเกิดขึ้นเสมอในชีวิตประจำวัน ผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่สอดคล้องกับหลักการนี้ให้มาก เช่น ให้ผู้เรียนอ่านข้อมูลส่วนตัวของบุคคลแล้วนำข้อมูลที่ได้ออกแบบฟอร์มให้สมบูรณ์ เป็นต้น

2. การมีช่องว่างระหว่างข้อมูล (The information gap principle) หลักการนี้ถือว่าการสื่อสารจะเกิดขึ้นเมื่อเกิดมีช่องว่างของข้อมูล โดยต้องสื่อสารกันเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการทราบหลักการนี้จะทำให้เกิดสถานการณ์การสื่อสารที่เป็นจริงและยังทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์อีกด้วย

3. การเชื่อมต่อข้อมูลให้สมบูรณ์ (The jigsaw principle) หลักการนี้คือ ผู้เรียนแต่ละคนมีข้อมูลไม่ครบจะต้องนำข้อมูลของแต่ละคนมารวมกันโดยผู้เรียนสนทนากันเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ และนำข้อมูลที่ได้ออกไปจัดการกับภาระงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ

4. การพึ่งพาอาศัยข้อมูลซึ่งกันและกัน (The task dependency principle) หลักการนี้ต่างจากหลักการที่ 3 โดยผู้เรียนแต่ละคนจะต้องปฏิบัติภาระงานย่อย (Sub task) ของตนให้สำเร็จก่อนแล้วจึงนำข้อมูลที่ได้ออกมาสนทนาหรือใช้คำถามเพื่อนำข้อมูลทั้งหมดที่ได้

ไปใช้ในการปฏิบัติภาระงานใหญ่ (Major task) ดังนั้น ทุกคนจึงต้องตั้งใจปฏิบัติภาระงานย่อยให้ดีที่สุด

5. การแก้ไขข้อมูลให้ถูกต้องตามเนื้อหา (The correction for content principle) หลักการนี้ใช้ประกอบกับทุกหลักการที่กล่าวมาแล้ว กล่าวคือหลังจากการปฏิบัติกิจกรรมทุกครั้งจะต้องมีการตรวจสอบว่าผู้เรียนสามารถสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลได้ถูกต้องหรือไม่ ซึ่งอาจจะเป็นการตรวจสอบโดยครูหรือผู้เรียนเองก็ได้

ฮาร์เมอร์ (Harmer, 1983 : 44-45) กล่าวว่า หลักในการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารจะต้องมีลักษณะสำคัญ 6 ประการ ดังนี้

1. ทำให้ผู้เรียนมีความต้องการที่จะสื่อสาร (A desire to communicate) ผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่จะให้ผู้เรียนเห็นความจำเป็นในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารต้องสร้างความต้องการที่จะสื่อสารให้ผู้เรียนมีลักษณะเหมือนการสื่อสารจริง ถึงแม้ผู้เรียนจะถูกบังคับให้สื่อสาร และเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมการใช้ภาษา

2. มีจุดมุ่งหมายในการสื่อสาร (A communicative purpose) ผู้เรียนต้องมีจุดมุ่งหมาย ในการสื่อสารซึ่งถือว่าเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด และกิจกรรมนั้นควรมีช่องว่าง (Gap) เพื่อให้ผู้เรียนพยายามเชื่อมช่องว่างดังกล่าวในขณะสื่อสาร

3. เน้นเนื้อหามากกว่ารูปแบบของภาษา (Content not form) ขณะที่ผู้เรียนกำลังปฏิบัติกิจกรรมความสนใจจะต้องอยู่ที่สิ่งที่จะสื่อ (What to say) ไม่ใช่อยู่ที่ว่าจะสื่ออย่างไร (How to say) ผู้เรียนต้องมีข้อมูล (Message) ที่ต้องการสื่อเสมอ

4. มีความหลากหลายของภาษา (Variety of language) กิจกรรมนั้นต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาหลายรูปแบบ ผู้เรียนควรมีอิสระในการเลือกใช้ภาษา และการใช้แหล่งข้อมูลโดยไม่มีการเตรียมตัวมาก่อน

5. ไม่มีการแทรกแซงจากผู้สอน (No teacher intervention) ในขณะที่ผู้เรียนกำลังปฏิบัติกิจกรรม ผู้สอนไม่ควรแก้ไขภาษาทุกครั้งถึงแม้ผู้เรียนจะใช้ภาษาหรือออกเสียงผิดพลาดบ้างก็ตามผู้สอนควรสนใจฟังและดูการปฏิบัติกิจกรรมเพื่อจะได้ให้ข้อมูลย้อนกลับได้ถูกต้อง ผู้สอนควรประเมินผลของการปฏิบัติกิจกรรมว่าบรรลุวัตถุประสงค์ของการสื่อสารหรือไม่เมื่อกิจกรรมนั้นสิ้นสุดลง

6. ไม่ใช้สื่อควบคุมการใช้ภาษา (No materials control) สื่อที่ใช้ในกิจกรรมเพื่อการสื่อสารจะต้องไม่เป็นสื่อที่บังคับ หรือกำหนดภาษาที่ผู้เรียนต้องใช้ ผู้เรียนควรเลือกได้เองอย่างอิสระ

กุสุมา ลำนุ้ย (2532-2533 : 22) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมทางภาษาเป็นสิ่งจำเป็นในการสอนภาษาอังกฤษ เพราะนักเรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ตามหน้าที่ของภาษา ซึ่งการจัดกิจกรรมต้องคำนึงถึงสิ่งต่างๆ ดังนี้

1. กิจกรรมควรมีลักษณะใกล้เคียงการสื่อความหมายในสถานการณ์ปกติ กล่าวคือกิจกรรมนั้นจะต้องจัดให้อยู่ในลักษณะที่ทำให้เกิดความจำเป็นที่จะต้องสื่อความหมาย

นักเรียนมีโอกาสเลือกพูดหรือเขียนตามรูปแบบที่ต้องการและผลสุดท้ายผู้เรียนจะทราบว่าตนเองจะประสบผลสำเร็จในการสื่อสารหรือไม่

2. กิจกรรมควรเป็นไปตามหลักการเรียนรู้ นั่นคือ กิจกรรมนั้นต้องน่าสนใจ และเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ไม่ยากหรือง่ายเกินไป และควรเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำความรู้และประสบการณ์ที่มีอยู่มาใช้ และควรอยู่ในระดับที่สูงกว่าระดับความรู้ความจำ

3. กิจกรรมควรเป็นไปตามหลักการสอน นั่นคือต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์ และเนื้อหาที่เรียนรวมทั้งการคำนึงถึงวัย ประสบการณ์ จำนวนนักเรียนและความสามารถในการควบคุมนักเรียน

แนวความคิดของกุสุมาสอดคล้องกับแนวความคิดของซาวาร์ (Sawarz. 1989 : 202) ที่ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารว่าก่อนที่จะออกแบบหรือเลือกกิจกรรมเพื่อนำมาใช้นั้นสิ่งที่ผู้สอนควรคำนึงมีดังนี้

1. ความสามารถของนักเรียนที่จะใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารได้อย่างอิสระและราบรื่น
2. กิจกรรมนั้นๆ จะต้องมีความมุ่งหมายเป็นตัวบังคับ และสามารถประเมินความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียนได้ เพราะฉะนั้นควรจัดกิจกรรมที่หลากหลายมาใช้ในห้องเรียน
3. กิจกรรมที่นำมาใช้ในห้องเรียนจะต้องอยู่ในหลักเกณฑ์ของกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

การจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร อาจสรุปได้จากแนวความคิดของโนลาสโกและอาเธอร์ (Nolasco and Arthur. 1987 : 15-21) ดังนี้

1. เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกด้านความคิดสร้างสรรค์ ทักษะความรู้สึก และอารมณ์ด้วยตนเองมิใช่ถูกบังคับให้ทำ
2. ให้ความสำคัญที่การสื่อความหมาย (Meaning) มากกว่ารูปแบบความถูกต้องของเนื้อหา (Accuracy) นั่นคือ นักเรียนต้องรู้ถึงสิ่งที่กำลังจะพูดมิใช่รูปแบบของภาษาที่จะพูด
3. นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาตามแนวทางที่ของภาษาในสถานการณ์ต่างๆ กิจกรรมเป็นลักษณะที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้แสดงออกมิได้เตรียมตัวมาก่อน ใช้คำพูดของตนเองรวมทั้งแก้ไขความถูกต้องของภาษาด้วยตนเอง ซึ่งเป็นรูปแบบของภาษาที่นักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้
4. ภาษาคือเครื่องมือหรือวิถีทางนำไปสู่ความสำเร็จนักเรียนต้องใช้ภาษาเพื่อนำไปสู่จุดหมายปลายทางของกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งเน้นการใช้ภาษาในรูปแบบของการลงมือปฏิบัติ
5. นักเรียนมีความต้องการที่จะสื่อสาร กิจกรรมเป็นลักษณะการมีช่องว่างด้านข้อมูล (Gap) ทำให้นักเรียนเกิดความจำเป็นต้องปิดช่องว่างด้านข้อมูลนั้น ซึ่งอาจทำได้โดยวิธีการแลกเปลี่ยนข้อมูลในลักษณะต่างๆ
6. มีการแทรกแซงจากครูในระดับต่ำ เพราะการแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนในขณะที่นักเรียนทำกิจกรรม เป็นสิ่งที่ขัดขวางต่อการใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติในชั้นเรียน

ดังนั้นในการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารมีเป้าหมายในการสื่อสารและเน้นความต้องการสื่อสารของผู้เรียนรวมทั้งให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ปฏิบัติจริงด้วย การใช้ภาษาได้หลากหลาย

โดยมีผู้สอนทำหน้าที่ดูแลและให้คำปรึกษา กิจกรรมที่ใช้ต้องเป็นกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ เพื่อที่ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาในการสื่อสารมากที่สุด กิจกรรมสนุก มีขั้นตอน จะทำให้ผู้เรียน เข้าใจง่ายส่งผลให้ผู้เรียนกล้าคิด กล้าแสดงออก นอกจากนี้ยังเป็นการสร้างโอกาสในการพูด ภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียน

2.5 ขั้นตอนการสอนพูดเพื่อการสื่อสาร

มีผู้เสนอแนะขั้นตอนการสอนพูดเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

สกอตต์ (Scott. 1981 : 70) ได้เสนอขั้นตอนการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารดังนี้

1. ขั้นบอกวัตถุประสงค์ ผู้สอนควรบอกให้ผู้เรียนได้รู้ถึงสิ่งที่จะเรียน
2. ขั้นเสนอเนื้อหา การเสนอเนื้อหาควรอยู่ในรูปบริบท ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียน

สังเกตลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่จะพูด ซึ่งจะต้องขึ้นอยู่กับบริบท เช่น ผู้พูดเป็นใคร ต้องการจะสื่อสารอะไรกับคู่สนทนา ผู้สนทนาพยายามจะบอกอะไร สิ่งที่ถูกพูด สถานที่พูด และ เนื้อหาที่พูดมีอะไรบ้าง

3. ขั้นการฝึกและการถ่ายโอน การฝึกจะกระทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหาอาจจะ ฝึกพูดพร้อมๆ กันทั้งชั้น หรือเป็นคู่ ผู้สอนควรให้ผู้เรียนได้ฟังสำนวนภาษาหลายๆ แบบและเป็น สำนวนภาษาที่เจ้าของภาษาใช้จริง และควรส่งเสริมผู้เรียนให้ได้ใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับ สถานการณ์ที่เป็นจริง

* เบิร์น (Byrne. 1987 : 8-21) เสนอขั้นตอนการพูดไว้ 3 ขั้น คือ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเสนอ (The presentation stage) เป็นขั้นที่ครูสอนเนื้อหาใหม่เพื่อให้ นักเรียนเข้าใจ จำได้ และนำไปใช้ในการฝึกพูดขั้นต่อไป ครูผู้สอนจะมีบทบาทมากในฐานะ "ผู้ให้ ความรู้" อย่างไรก็ดีตาม ครูควรใช้เวลาในขั้นนี้ให้น้อยแต่มีประสิทธิภาพ เนื้อหาที่นำเสนอควรเป็น บทสนทนาเป็นหลัก หรืออาจจะเป็นบทเขียนร้อยแก้ว (Prose passage) ก็ได้ ซึ่งแนวในการจัด กิจกรรมในขั้นนี้มี 2 ทาง คือ

1. กิจกรรมที่มีโครงสร้างที่แน่นอน (Structured activities) หมายถึง กิจกรรมที่ได้มีการวางแผนไว้อย่างดีเป็นการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ที่นักเรียนจะต้องพบในเนื้อ เรื่อง เช่น สอนการใช้ "can" โดยมีรูปภาพ หรือทำทางเป็นสื่อในการสอน หลังจากนั้นจึงให้พูด เกี่ยวกับตนเอง โดยใช้ "can" วิธีนี้ถูกตำหนิว่าไม่เป็นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแต่มีข้อดีคือเมื่อ ต้องการความรวดเร็วและอธิบายจุดที่คลุมเครือในเนื้อเรื่อง

2. กิจกรรมที่มีโครงสร้างไม่แน่นอน (Unstructured activities) หมายถึง กิจกรรมที่ไม่ได้มีการวางแผนในการทำกิจกรรมไว้ตายตัว กิจกรรมนี้เหมาะสำหรับนักเรียนระดับสูง กว่า ขั้นต้น (Post - elementary level) เพราะนักเรียนรู้ภาษามากพอที่จะใช้ในการติดต่อสื่อสาร กิจกรรมนี้ช่วยพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาในการสื่อสาร เช่น การให้นักเรียนเดาเรื่องหรือ บอกความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึกปฏิบัติ (The practice stage) เป็นขั้นที่เปิดโอกาสให้นักเรียนฝึกพูดโดยใช้ความรู้ที่ได้จากขั้นนำเสนอ (The presentation stage) ให้ถูกต้อง นักเรียนมีบทบาทมากกว่าครูซึ่งทำหน้าที่เป็นเพียง ผู้ควบคุม (Conductor) ให้การฝึกนั้นถูกต้อง สื่อที่จะนำมาใช้ในการฝึกมี 2 ประเภท คือ

1. แบบฝึก (Drills)
2. เนื้อเรื่อง (Texts)

ขั้นที่ 3 ขั้นผลิตภาษา (The production stage) ขั้นนี้ครูปล่อยให้ให้นักเรียนใช้ภาษาที่รับรู้และฝึกในขั้นที่ 2 มาอย่างเต็มที่ตามที่นักเรียนต้องการ ไม่ใช่ตามแนวที่ครูกำหนด ครูจึงมีบทบาทน้อยที่สุดและทำหน้าที่เป็น "ผู้จัดการ" (Manager) ให้การเรียนการสอนดำเนินต่อไปได้ เน้นให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอย่างคล่องแคล่วมากกว่าเพื่อความถูกต้องทางไวยากรณ์ เป็นการเตรียมให้นักเรียนพร้อมที่จะใช้ภาษาได้จริงนอกห้องเรียน กิจกรรมที่ใช้อาจเป็นงานคู่หรืองานกลุ่มก็ได้

จากทฤษฎีดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า ขั้นตอนการสอนพูดเพื่อการสื่อสาร สกอตต์ และเบิร์นสัน มีขั้นตอนที่เหมือนกันคือ ขั้นนำเสนอ ขั้นฝึก และขั้นผลิตภาษาเพื่อการถ่ายโอน แต่ สกอตต์ได้เสนอแนะเพิ่มเติมว่าควรมีขั้นตอนของการบอกวัตถุประสงค์ด้วยเพื่อให้ผู้เรียนได้รู้ถึงสิ่งที่จะเรียน ซึ่งจะทำให้การเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารนั้นมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ผู้สอนควรมีเทคนิควิธีในการนำกิจกรรมมาใช้ในห้องเรียนซึ่งผู้สอนควรคำนึงถึงลักษณะในการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารด้วยเพราะเป็นกุญแจสำคัญที่จะทำให้การสื่อสารนั้นมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2.6 ลักษณะการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

อรุณี วิริยะจิตรา (2532 : 92-95) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับลักษณะการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในรูปแบบต่างๆ ดังนี้

1. การจัดกิจกรรมแบบทำคนเดียว (Individual work) เป็นการเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับบทเรียนแต่ผู้เรียนขาดปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน เช่น การเขียนอธิบายรูปภาพ การเล่นเกมคำศัพท์
2. การจัดกิจกรรมแบบคู่ (Pair work) ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกันเป็นการจัดกิจกรรมที่ก่อให้เกิดการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เหมือนจริง เช่น การแลกเปลี่ยนข้อมูลสนทนาระหว่างกัน
3. การจัดกิจกรรมกลุ่มใหญ่ (Group work) เป็นการเพิ่มจำนวนการใช้ภาษาของผู้เรียน คือการมีการแสดงความคิดเห็นขัดแย้งซึ่งกันและกันหรือร่วมกันตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น การอภิปราย การสวมบทบาท
4. การจัดกิจกรรมแบบทำร่วมกันทั้งชั้น (Class work) เป็นการเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้สอน เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนร่วมกันทำพร้อมๆ กันทั้งห้อง เช่น การฝึกออกเสียงคำ การทำตามคำสั่งของผู้สอน

นอกจากนี้ สุกัทร่า อักษรานุเคราะห์ (2532 : 58-60) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่าในการฝึกการพูดนอกจากผู้สอนจะเตรียมผู้เรียนในลักษณะที่เป็นการยึดกลุ่มเป็นศูนย์กลาง (Group centered approach) โดยการจัดกิจกรรมเป็นกลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อย และเป็นคู่ๆแล้ว ผู้สอนควรจัดกิจกรรมออกเป็น 4 ระยะ ดังนี้

1. กิจกรรมก่อนการสนทนา (Pre - conversation activities) เป็นการเตรียมผู้เรียนโดยการสร้างความสนใจทบทวนโดยใช้สื่อการสอนต่างๆ เข้าช่วย เช่น การสอนคำศัพท์ การออกเสียง การให้ความรู้ทางวัฒนธรรมเกี่ยวกับบทสนทนาที่นำมาใช้สอน การให้ข้อมูลในส่วนที่ผู้ร่วมสนทนาไม่มีตัวอย่าง เป็นต้น

2. กิจกรรมการสนทนาโดยการกำหนดขอบข่ายให้หมด (Controlled conversation) ทำได้โดยให้ผู้เรียนฝึกสนทนาโต้ตอบเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่

3. กิจกรรมการสนทนาโดยการกำหนดขอบข่ายให้ครึ่งหนึ่ง (Semi - controlled conversation) ผู้เรียนสนทนากันโดยเสรีภายใต้สถานการณ์ที่กำหนดให้และผู้สอนจะให้คำศัพท์และโครงสร้างภาษาที่จำเป็นต้องใช้

4. กิจกรรมการสนทนาโดยเสรี (Free conversation) เป็นการสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนมีโอกาสสนทนาโต้ตอบกันเองอย่างมีอิสระ โดยผู้เรียนเลือกใช้ศัพท์และโครงสร้างเองตามความเหมาะสมแล้วแสดงบทบาทสมมติแก้ปัญหาหรืออภิปราย เช่น การสนทนาให้ความช่วยเหลือเกี่ยวกับการถามทิศทาง การให้เหตุผลในการโฆษณาสินค้า และการให้ผู้เรียนอภิปรายอย่างเสรีโดยให้ประเด็นอภิปราย

2.7 ประเภทของกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

การเรียนการสอนภาษาจะประสบความสำเร็จได้ กิจกรรมทางภาษาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญในกระบวนการเรียนการสอน ดังนั้นก่อนที่จะนำกิจกรรมไปใช้ในการเรียนการสอนภาษา ผู้สอนควรคำนึงถึงประเภทของกิจกรรมที่ใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนและจุดประสงค์การเรียนรู้เพื่อประโยชน์สูงสุดในการเรียนการสอนและการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาต่างประเทศได้เสนอรูปแบบของกิจกรรมทางภาษาไว้ดังนี้

ฟินอคเชียโรและบรัมฟิต (Finocchiaro; & Brumfit. 1983 : 141) แพททิสัน (Pattison. 1987 : 68) และ แครร์รอล (Carrol. 1964 : 53) ได้เสนอกิจกรรมรูปแบบต่างๆ ในการสอนทักษะพูดไว้สอดคล้องกันซึ่งผู้สอนอาจเลือกใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละระดับ โดยเรียงลำดับจากการใช้ภาษาขั้นพื้นฐานไปยังระดับที่ซับซ้อนขึ้นดังนี้

1. กิจกรรมการตั้งคำถามและการตอบคำถาม
2. กิจกรรมการใช้รูปภาพ
3. กิจกรรมการใช้เกมฝึกภาษา

4. กิจกรรมการอภิปราย

5. กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ

พินอคเซียโรและบรัมพิต ได้เสนอกิจกรรมเพิ่มเติมคือ กิจกรรมทำตามคำสั่ง กิจกรรมการเล่าประสบการณ์ต่างๆ กิจกรรมรายงานเรื่องราวตามหัวข้อที่กำหนด กิจกรรมการโต้วาทีและ กิจกรรมการอ่านแล้วรายงานผล ในส่วนของแพททิสันได้เสนอกิจกรรมเพิ่มเติมคือ กิจกรรมการจับคู่ และกิจกรรมการใช้กลวิธีในการสื่อสาร ส่วนแนวความคิดในการจัดกิจกรรมตามรูปแบบของแครีรอล เป็นการจัดกิจกรรมที่จะนำไปสู่ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนั้นลักษณะของ กิจกรรมจะเป็นไปในรูปแบบการจัดสถานการณ์ในชั้นเรียน

โนลาสโกและอาร์เธอร์ (Nolasco; & Arthur. 1987) ได้เสนอกิจกรรมเพื่อฝึกทักษะ การพูดเพื่อการสื่อสารไว้หลายแบบ ดังนี้

1. กิจกรรมเติมข้อมูลให้สมบูรณ์ (Information gap activity)
2. กิจกรรมการสำรวจ (Survey activity)
3. กิจกรรมเติมบทสนทนาจากตัวชี้แนะ (Mapped dialogue activity)
4. กิจกรรมค้นหาความเหมือนและความแตกต่าง (Spot the difference activity)

เมเลย์และดัฟฟ์ (Maley and Duff. 1982 : 38) ได้แบ่งกิจกรรมออกเป็น 7 ประเภท ดังนี้

1. กิจกรรมปฏิบัติตามคำสั่ง (Introductory exercise) คือกิจกรรมที่มีจุดประสงค์ให้ผู้เรียนฝึกฟังคำสั่งและปฏิบัติตามคำสั่ง กิจกรรมส่วนใหญ่เป็นกิจกรรมที่ไม่ต้องใช้ภาษา (Non - verbal) หลักสำคัญของการนำกิจกรรมนี้มาให้ผู้เรียนปฏิบัติ คือ เพื่อช่วยขจัดความเครียดและกังวลใจของผู้เรียนเกี่ยวกับชั่วโมงเรียนที่ผ่านมา เพื่อสร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลายให้กับผู้เรียนและเพื่อสร้างความเชื่อมั่นของผู้เรียนเกี่ยวกับการทำงานร่วมกับผู้อื่น แบ่งออกเป็น 4 ชนิด คือ

- 1.1 Non - verbal warming - up exercises
- 1.2 Non - verbal relaxation / cooling down exercises
- 1.3 Verbal exercises
- 1.4 Group - formation exercises

2. กิจกรรมการสังเกต (Observation) มีจุดประสงค์เพื่อจัดกิจกรรมเสริมการเรียนรู้คำศัพท์และโครงสร้างทางภาษาแก่ผู้เรียน หลังจากผู้เรียนมีความเชื่อมั่นและคุ้นเคยกับกิจกรรมที่ต้องเคลื่อนไหวและการทำงานร่วมกับผู้อื่น

3. กิจกรรมการตีความ (Interpretation) คือกิจกรรมประเภทที่ฝึกให้ผู้เรียนฝึกตีความหมายคำหรือประโยค

4. กิจกรรมการสร้างสรรค์ตามจินตนาการ (Creation and invention) คือกิจกรรมที่ฝึกให้ผู้เรียนถ่ายทอดของจริงไปสู่จินตนาการ เช่น การวาดภาพวัตถุต่าง ๆ เช่น ก้อนหินหรือแอปเปิล กิจกรรมนี้ฝึกให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์เป็นของตนเอง

5. กิจกรรมการใช้คำ (Word play) กิจกรรมนี้มีวัตถุประสงค์ให้ผู้เรียนพัฒนาการใช้คำศัพท์ของตนเอง เช่น การหาความหมายของคำศัพท์จากพจนานุกรมและการจับคู่คำศัพท์กับภาพ เป็นต้น

6. กิจกรรมการแก้ปัญหา (Problem-solving) กิจกรรมนี้มีวัตถุประสงค์ให้ผู้เรียนฝึกคิดเป็นภาษาต่างประเทศ (Thinking in the foreign language) เช่น การกลั่นกรองข้อมูล การปฏิบัติตามคำสั่ง การแสดงความคิดเห็น เป็นต้น นอกจากนี้กิจกรรมนี้ยังฝึกให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์

7. กิจกรรมการใช้นิทาน โคลง และเพลง (The use of literary text, poems and songs) กิจกรรมนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อนำโคลงและเพลงมาเป็นสิ่งเร้าให้ผู้เรียนเพลิดเพลินกับการเรียนและการทำกิจกรรม

✕ ลิตเติลวูด (Littlewood. 1981 : 20-64) ฮาเมอร์ (Harmer. 1983 : 92-152) และ พอลสตัน และบรูเดอร์ (Paulston and Bruder. 1976 : 60-67) มีความคิดเห็นในการเสนอแนะกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารสอดคล้องกันว่า

1. กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามวัตถุประสงค์ (Functional communication activities) เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนใช้ภาษา เป็นสื่อในการทำกิจกรรมให้บรรลุวัตถุประสงค์ ที่กำหนดไว้ โดยผู้เรียนจะต้องพยายามใช้ภาษาเท่าที่ตนสามารถใช้ได้โดยไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์หรือเหมาะสมกับสถานการณ์เสมอไป กิจกรรมประเภทนี้จัดได้หลายแบบแต่มีหลักการร่วมกันคือ ครูต้องกำหนดสถานการณ์ให้ผู้เรียนเกิดความจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาเพื่อแก้ปัญหาอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังนี้

1.1 กิจกรรมแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงจำกัด (Sharing information with restricted cooperation) นักเรียนแต่ละคนหรือแต่ละกลุ่มจะได้รับข้อมูลเพียงบางส่วน และจะต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลที่ตนมีกับเพื่อนจึงจะมีข้อมูลที่ครบถ้วนในการถามตอบ หรือเป็นการแลกเปลี่ยนกันถามข้อมูลส่วนบุคคล เช่น ถามเกี่ยวกับครอบครัว ความสนใจ กีฬา ผู้ตอบจะให้ข้อมูลก็ต่อเมื่อผู้ถามใช้วิธีถามตามที่กำหนดไว้เท่านั้น ได้แก่

1.1.1 กิจกรรมการเลือกรูปภาพ (Identifying pictures) จากชุดรูปภาพที่กำหนดให้ กิจกรรมนี้แบ่งผู้เรียนเป็น A และ B A จะมีชุดรูปภาพแต่ B จะมีเพียง 1 รูปภาพ ซึ่ง A จะต้องค้นหาว่าภาพที่ B ถือนั้นเป็นภาพใด

1.1.2 กิจกรรมการจับคู่ (Discovering identical pairs) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมกลุ่ม แต่ละกลุ่มมีสมาชิก 5 คน สมาชิก 4 คน ในกลุ่มจะได้รับภาพคนละ 1 ใบ ยกเว้นสมาชิกคนที่ 5 จะมีภาพที่เหมือนกับสมาชิกคนหนึ่ง ใน 4 สมาชิกคนที่ 5 จะต้องพยายามถามเพื่อนคนอื่น จนกระทั่งทราบว่าใครมีภาพที่เหมือนกับภาพของตนทุกประการ

1.1.3 กิจกรรมการหาลำดับที่และตำแหน่งที่ตั้ง (Discovering sequences or locations) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่ A จะมีรูปภาพที่จัดลำดับไว้แล้วอย่างถูกต้อง

ส่วน B มีรูปภาพชุดเดียวกันแต่ไม่ได้ลำดับไว้ B จะต้องถาม A เพื่อให้ A บอกตำแหน่งที่ตั้งจนกระทั่งสามารถจัดลำดับภาพได้ถูกต้องให้เหมือนภาพของ A

1.1.4 กิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Discovering missing information) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่นักเรียน 2 คน ต่างฝ่ายต่างถามตอบกันเพื่อหาข้อมูลที่ขาดหายไป และเขียนเติมให้ครบลงในตารางของตน นอกจากนี้อาจจะใช้เกมเพื่อการสื่อสาร (Communicative game) มาช่วยให้กิจกรรมนี้หลากหลายขึ้น เช่น การหาความแตกต่าง (Find the differences) การบรรยายและจัดเรียงรูปภาพ (Describe and arrange) หรือการเรียงลำดับภาพใหม่ (Story reconstruction)

1.1.5 กิจกรรมการค้นหาคำลับ (Discovering secrets) กิจกรรมนี้จัดได้หลายแบบ เช่น เกม 20 คำถาม หรือการทายอาชีพ ซึ่งนักเรียนคนหนึ่งมีข้อมูลที่ถือว่าเป็นความลับ และนักเรียนคนอื่น ๆ ในชั้นเรียนหรือในกลุ่มพยายามถามคำถามเพื่อค้นหาคำลับ

1.2 กิจกรรมแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงกว้าง (Sharing information with unrestricted cooperation) นักเรียนจะมีอิสระในการใช้ภาษามากกว่ากิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงจำกัด คือ นักเรียนสามารถใช้วิธีการพูดอย่างอื่นได้ตามที่คิดว่าเหมาะสม เพื่อให้ข้อเสนอแนะหรืออธิบายเพิ่มเติมได้แก่

1.2.1 กิจกรรมการสื่อสารเกี่ยวกับรูปแบบหรือรูปภาพ (Communicating patterns and pictures) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่ A ได้รับวัสดุแล้วนำมาจัดวางให้เป็นรูปแบบอย่างใดอย่างหนึ่ง B ได้รับวัสดุอีกชุดหนึ่งซึ่งเหมือนกับของ A จากนั้น A และ B จะต้องสื่อสารกันให้เข้าใจจนกระทั่ง B สามารถจัดวางวัสดุเหล่านั้นได้ในรูปแบบเดียวกันกับ A

1.2.2 กิจกรรมการสื่อสารเกี่ยวกับแบบจำลอง (Communicating models) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่หรือกลุ่มก็ได้ A สร้างแบบจำลองของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น ใช้ของเล่น Lego ส่วน B มีชิ้นส่วนของแบบจำลองนั้นเช่นเดียวกัน B ต้องพยายามใช้ชิ้นส่วนนั้นมาสร้างเป็นแบบจำลองให้เหมือนของ A โดยพยายามทำตามคำแนะนำของ A ความสำเร็จของงานจึงขึ้นอยู่กับความเข้าใจในคำแนะนำ

1.2.3 กิจกรรมการค้นคว้าหาความแตกต่าง (Discovering differences) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่ A และ B จะได้รับรูปภาพคนละ 1 รูป ซึ่งรูปของแต่ละคนจะมีความแตกต่างกันเพียงเล็กน้อย ทั้ง A และ B จะต้องสนทนากันเพื่อหาจำนวนของความแตกต่างในภาพและบอกว่าแตกต่างกันอย่างไร

1.2.4 กิจกรรมการไปตามทิศทางที่บอก (Following directions) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่ A ได้รับแผนที่ซึ่งมีตำแหน่งที่ตั้งอาคารสถานที่ ส่วน B มีแผนที่ซึ่งไม่ได้ระบุอะไรไว้ A จะต้องสื่อสารกับ B เพื่อบอกทางให้ B ไปยังตำแหน่งที่ตั้งของอาคารสถานที่นั้นได้

1.3 กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลและหาข้อสรุปจากข้อมูล (Sharing and processing information) กิจกรรมนี้มีลักษณะคล้ายกับการเล่นต่อภาพ (Jigsaw) คือ นักเรียนแต่ละคนหรือแต่ละกลุ่มจะได้รับข้อมูลที่แตกต่างกัน ในขั้นแรกนักเรียนจะต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลกันก่อน

จนกระทั่งได้ภาพรวมของข้อมูลทั้งหมด จากนั้นจึงนำข้อมูลดังกล่าวไปใช้ในการแก้ปัญหาหรือหาข้อสรุปตามที่กำหนดไว้ ได้แก่

1.3.1 กิจกรรมการลำดับเรื่องราว (Reconstructing story sequence)

กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมกลุ่ม สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มจะมีรูปภาพคนละ 1 รูป และสมาชิกแต่ละคนจะต้องผลิตกันเล่าเรื่องตามรูปภาพของตน โดยปราศจากการดูรูปภาพของผู้อื่น หลังจากนั้นสมาชิกทุกคนต้องช่วยกันเรียงลำดับเรื่องราวที่ได้ฟังให้ถูกต้อง

1.3.2 กิจกรรมการรวบรวมข้อมูลเพื่อนำไปใช้ในการแก้ปัญหา (Pooling information to solve a problem)

กิจกรรมนี้ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนพูดเพื่อหาทางแก้ไขปัญหาในงานที่กำหนดโดยผู้เรียนจะได้รับสถานการณ์ที่เป็นปัญหา และให้ตัดสินใจหาทางแก้ปัญหา กิจกรรมประเภทนี้มักเป็นกิจกรรมกลุ่ม สมาชิกในกลุ่มจะต้องช่วยกันเลือกวิธีแก้ปัญหา ดังนั้นผู้เรียนจะต้องปรึกษาหารือกัน ในการปฏิบัติกิจกรรมนี้ผู้เรียนจะช่วยกันสอนและแก้ไขการใช้ภาษาของกันและกัน

1.4 กิจกรรมการหาข้อสรุปจากข้อมูล (Processing information)

นักเรียนทุกคนจะได้รับข้อมูลเหมือนกันหมด และต้องร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับข้อมูลที่ได้รับ หรือประเมินข้อมูลนั้นเพื่อนำมาใช้ในการตัดสินใจหรือแก้ปัญหาอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น กิจกรรมการปฏิสัมพันธ์

2. กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการปฏิสัมพันธ์ในสังคม (Social interaction activities)

เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนใช้ภาษาเป็นสื่อ ในการทำกิจกรรมให้บรรลุวัตถุประสงค์ โดยกำหนดสถานการณ์และบทบาทของผู้เรียนไว้ด้วย ดังนั้นผู้เรียนต้องมีความสามารถ 2 ประการ คือ ความสามารถในการเลือกสื่อสารได้ตามวัตถุประสงค์ และความสามารถในการเลือกใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์และบทบาทที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบนี้ในชั้นแรกครูอาจใช้ห้องเรียนเป็นบริบททางสังคมก่อน เพื่อให้นักเรียนฝึกภาษาในเรื่องที่ใกล้ตัวในสถานการณ์ที่นักเรียนคุ้นเคยซึ่งรายละเอียดของกิจกรรมมีดังนี้

2.1 การแสดงบทบาทสมมติ (Role - play)

เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนได้แสดงพฤติกรรมตามบทบาทที่ได้รับจากสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง โดยให้ผู้เรียนสวมบทบาทนั้นและแสดงพฤติกรรมออกไปตามอารมณ์ ความรู้สึก เจตคติที่มีต่อบทบาทนั้นทำให้ผู้เรียนเกิดจินตนาการที่จะนำรูปแบบทางภาษาที่ได้เรียนรู้มาใช้ในการสื่อสาร กิจกรรมนี้อาจจะต้องมีการควบคุมบ้างหรือไม่ต้องมีเลยก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้เรียน กิจกรรมนี้มีส่วนประกอบที่สำคัญ 3 ส่วน คือ สถานการณ์ (Situation) บทบาท (Role) และสำนวนหรือคำพูดที่ใช้ (Useful expressions) ส่วนความรู้เดิมก็มีความสำคัญในการปฏิบัติกิจกรรมนี้ด้วย เพราะการแสดงบทบาทสมมติจะไม่ประสบความสำเร็จและเกิดประโยชน์ ถ้าผู้เรียนไม่มีความรู้และประสบการณ์หรือข้อมูลเกี่ยวกับบทบาทที่ตนได้รับ

2.2 สถานการณ์จำลอง (Simulation)

เป็นกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์ที่จำลองขึ้นให้เหมือนจริงมากที่สุดโดยผู้เรียนจะต้องคิดว่าตนเองเป็นตัวละครที่กำหนดในสถานการณ์จำลอง มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่างๆ ที่อยู่ในสถานการณ์นั้นและใช้ข้อมูลที่มีสภาพ

คล้ายกับข้อมูลในความเป็นจริงในสถานการณ์นั้นในการตัดสินใจและแก้ปัญหาต่างๆ โดยที่การตัดสินใจนั้นจะส่งผลถึงผู้แสดงในลักษณะเดียวกับที่เกิดขึ้นในสถานการณ์จริง

2.3 การแสดงละคร (Acting) เป็นกิจกรรมที่ผู้แสดงจะต้องสวมบทบาทที่กำหนดไว้ สามารถใช้เพื่อฝึกฝนความเข้าใจในการอ่าน การฟัง การเรียนรู้คำศัพท์และรูปประโยค ความคล่องแคล่วในการพูด ตลอดจนสร้างเสริมความตระหนักในตนเอง ความมั่นใจในตนเองและความร่วมมือระหว่างผู้เรียน

2.4 การแสดงสด (Improvisation) หมายถึง การตอบสนองในทันทีทันใดต่อสถานการณ์ที่มีได้คาดคิดมาก่อน การแสดงสดจึงเป็นกิจกรรมที่ต้องใช้ภาษาโดยตรงและเป็นการใช้ภาษาโดยมิได้มีการคาดคิดหรือเตรียมตัว ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกับชีวิตจริง

ในขณะเดียวกันพอลสตัน และบรูเดอร์ (Paulston and Bruder. 1976 : 60-67) ได้เสนอรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับกิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสาร ได้แก่

1. กิจกรรมเพื่อสร้างความสัมพันธ์ในสังคม (Social formulas and dialogues) คือการจัดกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาตามหน้าที่ เพื่อสร้างความสัมพันธ์ในสังคม เช่น การทักทาย การแนะนำตัว การกล่าวชมเชย เป็นต้น ผู้สอนจะต้องสอนให้ผู้เรียนรู้จักการวางตัวให้เหมาะสมด้วย ในการสอนผู้สอนจะต้องนำเสนอภาษาใหม่ อธิบายความหมายทำเนียบภาษาสถานการณ์ ตลอดจนการเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสม กิจกรรมบทบาทสมมติจะเป็นกิจกรรมที่เหมาะสมที่สุด

2. ภาระงานชุมชนสัมพันธ์ (Community oriented tasks) ภาระงานนี้เป็นกิจกรรมที่บังคับให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษานอกห้องเรียน โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนเผชิญกับสถานการณ์จริงและเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการ เช่น การให้ผู้เรียนไปธนาคารเพื่อขอข้อมูลเกี่ยวกับบัญชีประเภทต่างๆ การบริการต่างๆ ของธนาคาร เป็นต้น

ฮาร์เมอร์ (Harmer. 1983 : 113-152) ได้เสนอกิจกรรมการเจรจาข้อตกลง (Reaching a consensus) ซึ่งกิจกรรมประเภทนี้จะให้ผู้เรียนได้มีการอภิปรายและหาข้อตกลงร่วมกันในกลุ่ม กิจกรรมนี้ช่วยให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระโดยไม่มีการวางแผนล่วงหน้า

จากทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับกิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสาร จะเห็นได้ว่าการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นมีกิจกรรมหลากหลาย ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจริงๆ ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและเน้นการสอนด้วยการเรียบเรียงความคิด ในการใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับสถานการณ์เป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนมีโอกาสปฏิบัติจริงและใช้สถานการณ์ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด เพื่อมุ่งเน้นให้นักเรียนได้มีโอกาสใช้ทักษะภาษาเพื่อการสื่อสารจริง ๆ รวมทั้งยังเป็นการสร้างแรงจูงใจให้กับนักเรียนในการใช้ภาษา ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

องค์ประกอบของทักษะการพูดนั้นมีมากและยากที่จะตัดสินใจได้ว่าควรให้ความสำคัญแก่แต่ละองค์ประกอบเท่าใด อีกประการหนึ่งคือจะทำอย่างไรให้ผู้เรียนพูด และจะวัดหลายๆอย่างในเวลาเดียวกันได้อย่างไรและการทดสอบผู้เรียนเป็นรายบุคคลก็เป็นปัญหาในทางปฏิบัติ ดังนั้นวิธีการหนึ่ง

ที่จะทำให้การทดสอบและการประเมินทักษะการพูดง่ายขึ้นคือการจำกัดขอบเขตของการจัดกิจกรรมการพูดที่จะประเมินในแบบทดสอบให้แน่ชัด ดังจะได้อธิบายต่อไป

2.8 การประเมินความสามารถด้านการพูด

2.8.1 วิธีการทดสอบความสามารถด้านการพูด

ฟินอคเชียโรและซาโก (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2537 : 214 -215 ; อ้างอิงจาก Finocchiaro; & Sago. 1983 : 139-143) ได้เสนอวิธีการทดสอบความสามารถด้านการพูดไว้ ดังนี้

1. ให้พูดประโยคสั้น ๆ ตามผู้สอนหรือตามที่ได้ยินจากเทปบันทึกเสียง
2. ให้อ่านออกเสียงประโยคต่าง ๆ
3. ให้ผู้เรียนบรรยายวัตถุอย่างหนึ่งโดยใช้ภาษาที่เรียน ซึ่งความยากง่ายหรือความซับซ้อนของวัตถุ ขึ้นอยู่กับระดับของผู้เรียน ผู้เรียนอาจกล่าวถึงขนาดที่ตั้ง การใช้ประโยชน์ แต่ห้ามกล่าวชื่อสิ่งของหรือให้ผู้เรียนบรรยายสิ่งที่ได้เห็น เช่น ภาพยนต์หรือบุคคลสำคัญ แล้วให้ผู้เรียนคนอื่นเดาว่าเป็นเรื่องอะไรหรือเป็นใคร เป็นต้น
4. ให้ผู้เรียนบรรยายเหตุการณ์ในภาพชุด ถ้าเป็นระดับเริ่มเรียน อาจให้คำสั่งเป็นภาษาแม่
5. ให้ผู้เรียนพูดตามหัวข้อ (Topic) ที่กำหนดให้ ผู้สอนควรให้หลายๆหัวข้อ เพราะผู้เรียนอาจจะคล่องในหัวข้อหนึ่งมากกว่าอีกหัวข้อหนึ่ง
6. ให้ผู้เรียนแสดงบทบาทเป็นผู้สัมภาษณ์ และพยายามหาข้อมูลให้ได้มากที่สุดจากผู้ถูกสัมภาษณ์ (ผู้สอน) แล้วจดบันทึกไว้

ในการประเมินความสามารถในการพูดนั้น เกณฑ์การประเมินนับเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งเพราะเป็นเสมือนเครื่องมือที่ทำให้การประเมินเที่ยงตรงซึ่งจะกล่าวในรายละเอียดต่อไป

2.8.2 เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูด

การวัดและประเมินผลการพูด นักวัดประเมินผลทางภาษาได้กำหนดเกณฑ์ในการประเมินการพูดไว้หลายท่าน เช่น

ฮิลส์ดอน (Hilsdon. 1990 : 190-191) ได้เสนอวิธีการให้คะแนนความสามารถในการพูดว่าการให้คะแนนนั้นควรมีผู้ให้คะแนน 2 คน จากนั้นจึงนำคะแนนที่ได้มารวมกันซึ่งการให้คะแนนการพูดแบ่งได้ออกเป็น 6 ระดับ ดังนี้

ระดับ 0 หมายถึง ไม่สามารถพูดสื่อสารหรือโต้ตอบได้เลย

ระดับ 1 หมายถึง ไม่สามารถสนทนาให้เข้าใจได้

ระดับ 2 หมายถึง สนทนาได้ แต่ไม่คล่อง

ระดับ 3 หมายถึง สามารถสนทนาได้ดีพอสมควร แต่มีความยุ่งยากใน

การพูดบ่อยครั้ง

ระดับ 4 หมายถึง สามารถสนทนาได้คล่องแม้ว่าจะผิดหลักไวยากรณ์

ระดับ 5 หมายถึง สามารถสนทนาได้คล่อง พูดผิดหลักไวยากรณ์เพียง

เล็กน้อย

ออลเลอร์ (Oller. 1979 : 320-323) อธิบายถึงเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดโดยใช้วิธีของสถาบันบริการสอบสัมภาษณ์ภาษาต่างประเทศ หรือ FSI (Foreign Service Institute) ซึ่งได้แบ่งประเภทของความสามารถไว้ดังนี้

การออกเสียง (Accent) แบ่งออกเป็น 6 ระดับ ดังนี้

ระดับ 1 มีการออกเสียงที่ฟังไม่เข้าใจบ่อยครั้ง

ระดับ 2 ออกเสียงผิดมากและฟังไม่เข้าใจ ต้องให้พูดซ้ำ

ระดับ 3 ใช้เสียงแปร่ง ทำให้ต้องตั้งใจฟังและออกเสียงผิดๆ ทำให้เข้าใจ

ผิดเป็นบางครั้ง

ระดับ 4 ใช้เสียงแปร่งในบางทีและออกเสียงผิดในบางครั้งแต่ยังฟังไม่เข้าใจ

ระดับ 5 ไม่มีการออกเสียงผิดที่ฟังได้ชัด แต่เวลายังฟังออกว่าเป็นคน

ต่างชาติพูด

ระดับ 6 ออกเสียงได้เหมือนเจ้าของภาษาทุกอย่าง ไม่มีร่องรอยว่าเป็นคน

ต่างชาติพูด

ไวยากรณ์ (Grammar) แบ่งออกเป็น 6 ระดับ ดังนี้

ระดับ 1 ใช้ไวยากรณ์ผิดทั้งหมด ยกเว้นสำนวนที่ท่องจำไว้ใช้บ่อยครั้ง

ระดับ 2 มีที่ผิดอย่างสม่ำเสมอ บ่งบอกถึงความสามารถน้อยมากในการใช้รูปประโยคที่ถูกต้อง ทำให้สื่อสารไม่ได้บ่อยครั้ง

ระดับ 3 มีที่ผิดบ่อยครั้ง บ่งบอกถึงความสามารถไม่สามารถใช้รูปประโยคที่สำคัญๆ ได้ และทำให้ผู้ฟังเกิดความรำคาญและฟังไม่เข้าใจเป็นบางครั้ง

ระดับ 4 มีที่ผิดในบางครั้ง บ่งบอกถึงความสามารถใช้รูปประโยคบางประโยคได้แต่ไม่ถึงกับทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจ

ระดับ 5 มีที่ผิดในการใช้โครงสร้างภาษาน้อยมาก

ระดับ 6 มีที่ผิดไม่เกิน 2 แห่ง ในระหว่างการสัมภาษณ์

คำศัพท์ (Vocabulary) แบ่งออกเป็น 6 ระดับ ดังนี้

ระดับ 1 ใช้ศัพท์ผิดๆ แม้แต่สนทนาในเรื่องทั่ว ๆ ไป

ระดับ 2 วงศัพท์ที่ใช้จำกัดอยู่แต่การพูดเรื่องส่วนตัวพื้นฐานและความจำเป็นในการดำรงชีพ

ระดับ 3 บางครั้งมีการใช้ศัพท์ไม่ถูกต้อง ความจำกัดของวงศัพท์ทำให้พูดคุยเรื่องการทำงานอาชีพและเรื่องสังคมทั่วๆ ไปไม่ได้

ระดับ 4 รู้ศัพท์ทางด้านการงานอาชีพอย่างเพียงพอที่จะพูดคุยเรื่องที่ตนสนใจเป็นพิเศษได้ ความรู้ศัพท์ทั่วๆ ไปช่วยให้สามารถพูดคุยเรื่องทั่วๆ ไปได้แต่ยังมีการพูดซ้ำและวกวน

ระดับ 5 รู้ศัพท์ทางด้านการงานและวิชาชีพกว้างและแม่นยำ รู้ศัพท์ทั่วไป เพียงพอที่จะแก้ปัญหาด้านปฏิบัติที่ซับซ้อนได้ และใช้ภาษาในสถานการณ์ทางสังคมต่างๆ ได้

ระดับ 6 เห็นได้ชัดเจนว่ารู้ศัพท์อย่างกว้างขวางและถูกต้อง เหมือนกับเจ้าของภาษาที่ได้รับการศึกษาดี

ความคล่องแคล่ว (Fluency) แบ่งออกเป็น 6 ระดับ ดังนี้

ระดับ 1 พูดตะกุกตะกักและไม่ปะติดปะต่อกัน จนทำให้พูดคุยกันไม่รู้เรื่อง เกือบทั้งหมด

ระดับ 2 พูดช้ามากและติดตะกุกตะกัก ยกเว้นประโยคสั้นๆ หรือประโยคที่ใช้บ่อยและท่องจำได้

ระดับ 3 พูดช้าและไม่คล่องบ่อย ๆ บางประโยคก็พูดได้ไม่จบ

ระดับ 4 พูดช้าไม่คล่องในบางครั้ง ทำให้ต้องพูดซ้ำใหม่ และติดขัดเรื่องการใช้ศัพท์

ระดับ 5 พูดได้คล่อง แต่ยังติดเรื่องความเร็วและราบเรียบในการพูด

ระดับ 6 พูดทุกเรื่องทั้งเรื่องกรงานและเรื่องทั่วๆ ไปได้คล่องแคล่วและราบเรียบเหมือนเจ้าของภาษา

ความเข้าใจ (Comprehension) แบ่งออกเป็น 6 ระดับ ดังนี้

ระดับ 1 ฟังการสนทนาเรื่องนั้นๆ ได้เข้าใจน้อยเกินไป

ระดับ 2 เข้าใจแต่เพียงการพูดซ้ำๆ และเป็นเรื่องพื้นๆ ด้านสังคมและการท่องเที่ยวที่ทุกคนรู้แล้วยังต้องให้ผู้พูดด้วยพูดซ้ำและเรียบเรียงความให้ฟังอีกบ่อยๆ หรือให้ปรับภาษาที่ใช้ให้ง่ายลง

ระดับ 3 เข้าใจเรื่องง่ายๆ ที่เกี่ยวกับตนเองโดยตรง ต้องพูดซ้ำๆ หรือพูดซ้ำในบางครั้ง

ระดับ 4 เข้าใจภาษาที่ผู้พูดมีการศึกษาใช้เป็นการพูดตัวต่อตัวได้ค่อนข้างดีแต่ผู้พูดด้วยยังต้องพูดซ้ำและเรียบเรียงความใหม่ให้

ระดับ 5 เข้าใจภาษาของผู้ที่มีการศึกษาใช้ในทุกรื่องยกเว้นสำนวนการพูดหรือการพูดที่เร็วมากและออกเสียงไม่ชัด

ระดับ 6 เข้าใจภาษาพูดทุกอย่างที่เป็นการใช้ภาษาแบบทางการ สำนวนการพูดเหมือนกับเจ้าของภาษา

คลาก (Clark.1972 : 93) ได้พัฒนาระบบการให้คะแนนการวัดความสามารถด้านการพูดโดยแบ่งเป็น 4 ระดับ จากระดับ 1 ซึ่งเป็นระดับเริ่มเรียน จนถึงระดับ 4 ซึ่งเป็นระดับสื่อสาร โดยแบ่งออกเป็นหัวข้อดังนี้

การออกเสียง (Pronunciation)

ระดับ 1 ยังพูดไม่ได้และโต้ตอบไม่ได้

ระดับ 2 ออกเสียงผิดๆ พูดแล้วเข้าใจยาก

ระดับ 3 ออกเสียงผิดเป็นครั้งคราว แต่โดยทั่วไปแล้วเข้าใจได้

ระดับ 4 ออกเสียงถูกต้อง

คำศัพท์ (Vocabulary)

ระดับ 1 ใช้ศัพท์ผิดและโต้ตอบไม่ได้

ระดับ 2 ใช้ศัพท์บ่อย ๆ แต่ใช้ศัพท์ในเหตุการณ์นั้นได้

ระดับ 3 สื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่ ใช้ศัพท์ที่เหมาะสม

ระดับ 4 ใช้ศัพท์ที่เหมาะสมในทุกสถานการณ์

ไวยากรณ์ (Grammar)

ระดับ 1 โครงสร้างไวยากรณ์ผิด ไม่สามารถสื่อสารได้

ระดับ 2 ใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นผิด วลีถูกต้องบ้าง

ระดับ 3 ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้ถูกต้อง มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย

ระดับ 4 ไม่มีข้อผิดพลาด ทั้งในการใช้ศัพท์หรือโครงสร้าง

ความคล่องแคล่ว (Fluency)

ระดับ 1 พูดแล้วหยุดนาน พูดไม่จบประโยค หรือโต้ตอบไม่ได้

ระดับ 2 พูดๆ แล้วพูดต่อไปไม่ได้ พยายามพูดต่อไปโดยเริ่มต้นใหม่

ระดับ 3 บทสนทนาเป็นธรรมชาติและต่อเนื่อง บางครั้งยังติดตะกุกตะกัก

ระดับ 4 บทสนทนาเป็นธรรมชาติ หยุดบ้างเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

สรุปได้ว่า การวัดระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ สามารถวัดได้จาก พฤติกรรมด้านต่างๆ ที่แสดงออกมา ได้แก่ ความคล่องแคล่ว ความเข้าใจ การออกเสียง ไวยากรณ์ และคำศัพท์ ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดัดแปลงเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้นเพื่อความเหมาะสมกับ จุดประสงค์และกลุ่มตัวอย่าง ดังปรากฏรายละเอียดในภาคผนวก ข หน้า 111-113

3. เอกสารงานวิจัยเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการเรียน การสอน

3.2 งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยที่แสดงให้เห็นถึงความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารมีดังนี้

อัญชนา ราศรี (2538 : 89) ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง – พูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนธาตุพนม อำเภอธาตุพนม จังหวัดนครพนม ที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน และวิธีสอนตามคู่มือครู พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน และการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถด้านการฟัง - พูด ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอน

ตามหลักการจัดกิจกรรมของ คีธ จอห์นสัน มีความสามารถด้านทักษะฟัง – พูดภาษาอังกฤษด้านการท่องเที่ยวสูงกว่านักเรียนที่สอนตามคู่มือครู

สายันต์ จูปะมัตถา (2539: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการสื่อสารที่ใช้หลักการ Information Transfer กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยใช้กิจกรรมที่กำหนดไว้ในหนังสือเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนเปร็งวิสุทธิราชบดี จังหวัดสมุทรปราการ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สองกลุ่ม พบว่าผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียนในกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม

สมบัติ สิริวงศาสกุล (2539 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลของการสอนกลวิธีในการสื่อสารที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลปรากฏว่านักเรียนที่ได้รับการสอนกลวิธีในการสื่อสารมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รัตติยา ภูมิสายดร (2540 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชุมชนนาจารย์วิทยา จังหวัดกาฬสินธุ์ โดยการใช้หลักการจัดกิจกรรม The Information Gap Principle พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้หลักการจัดกิจกรรม The Information Gap Principle มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู และทำให้นักเรียนกล้าพูด กล้าแสดงออก และใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วมากขึ้น

ประสิทธิ์ กัลปพฤกษ์ (2542 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเชิงในพิทยาคาร จังหวัดอุบลราชธานี ผลการศึกษา พบว่าการใช้กิจกรรมคู่ในชั้นเรียนทำให้นักเรียนมีการพัฒนาพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษในเรื่องความสนใจในการสื่อสาร ความพยายามที่จะสื่อสารโดยใช้ทั้งภาษาพูดและท่าทางอยู่ในระดับดีมาก และมีการพัฒนาระดับความสามารถทางทักษะการพูดภาษาอังกฤษในเรื่องความคล่องแคล่ว ความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสารและสำเนียงในการพูดอยู่ในระดับมาก

ศศิลักษณ์ เกตุจรุง (2543 : 57) ได้ศึกษาการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่ากิจกรรมเพื่อการสื่อสารช่วยพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยนักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังจากเรียนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร

3.2 งานวิจัยต่างประเทศ

งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีปรากฏดังนี้

เอสโคลา (Escola. 1980 : 1985A-1986A) ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารที่มีต่อการพัฒนาการด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แบบทดสอบ Modern Language Association - Cooperative Language Test โดยเปรียบเทียบผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชาวเยอรมัน ระดับ 2 และระดับ 4 ซึ่งกำลังศึกษาในระดับอุดมศึกษา ในมลรัฐแมริแลนด์ จำนวน 2 กลุ่ม ๆ ละ 30 และ 31 คน โดยกลุ่มทดลองได้รับการฝึกทักษะการฟัง – พูดจากกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบเดิม ผลการทดลองพบว่านักเรียนทั้ง 2 กลุ่มมีพัฒนาการด้านการฟังและการพูดแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแสดงให้เห็นว่า การใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ทำให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านการฟัง และการพูดมากขึ้น

เดบรีเซย์ (Dabrisay. 1982 : 76-83) ได้ศึกษาทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียน ในมหาวิทยาลัยออกตาวา โดยแบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง ได้รับการฝึกทักษะการรับรู้ในระดับความสัมพันธ์ระหว่างประโยค (Discourse level) เป็นสถานการณ์ใช้ภาษาในสถานการณ์จริง และกลุ่มควบคุม ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการฝึกกระสวนประโยค (Pattern drill) ด้วยการตั้งคำถามพร้อมทั้งมีคำตอบให้เลือกเกี่ยวกับความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน แล้วทดสอบโดยใช้สถานการณ์จริง ๆ ซึ่งมี 3 แบบ คือ ให้นักเรียนสัมภาษณ์เจ้าของภาษา ให้ได้ข้อมูลมากที่สุดภายในเวลา 4 นาที ให้บรรยายลักษณะของผู้แสดงในขณะที่ดูการแสดง และให้พูดในหัวข้อที่กำหนดในเวลา 3 นาที ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ฝึกทักษะโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ได้คะแนนสูงกว่านักเรียนที่ฝึกโดยไม่ใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

งานวิจัยในประเทศและต่างประเทศแสดงให้เห็นว่า การสอนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงกว่าการสอนโดยไม่ใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร

จากการศึกษาเอกสารรวมทั้งงานวิจัย อธิบายได้ว่า ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายของผู้เรียนสามารถพัฒนาได้โดยผู้สอน ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาตามสถานการณ์จริง เลือกใช้คำในการสื่อสารได้อย่างเหมาะสมรวมทั้งสร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียนการสอน จากเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยมีความเชื่อมั่นว่านอกจากผู้สอนแล้วการจัดกิจกรรมที่เหมาะสมจะทำให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในด้านการพูดได้ดี เนื่องจากกิจกรรมสามารถกระตุ้นผู้เรียนในการเรียนซึ่งผู้เรียนจะรู้สึกผ่อนคลาย ไม่เครียด อีกทั้งจะช่วยสร้างความมั่นใจและทำให้ผู้เรียนกล้าแสดงออกโดยไม่กลัวว่าจะพูดผิด และผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงมากที่สุด

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ประยุกต์การใช้กิจกรรมจากแนวความคิดของ ลิตเติลวูด (Littlewood. 1981 : 20-64) และฮาร์เมอร์ (Harmer. 1983 : 92-152) โดยลักษณะของกิจกรรมจะมีช่องว่างเพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนข้อมูล (Gap) ในการประเมินความสามารถในการพูด ผู้วิจัยได้

ปรับระดับเกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษให้เหมาะสมเป็น 5 ระดับ โดย
ประยุกต์ตามแนวความคิดของฮิลส์ดอน (Hilsdon. 1990 : 190-191) ออลเลอร์ (Oller. 1979 : 320-
323) และคลาร์ก (Clark. 1972 : 33) และสร้างแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยได้
นำแนวความคิดของอัจฉรา วงศ์โสธร (2544) มาปรับใช้ในการสร้างแบบประเมินดังกล่าว

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคนิคสมุทรปราการ ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การกำหนดกลุ่มประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. ระยะเวลาในการทดลอง
3. วิธีดำเนินการ
4. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
5. การดำเนินการทดลองและเก็บข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดกลุ่มประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มประชากร

เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคนิคสมุทรปราการ ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4 จำนวน 1,037 คน

กลุ่มตัวอย่าง

เลือกจากนักศึกษาแผนกช่างอุตสาหกรรมและแผนกบริหารธุรกิจที่สนใจจะพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษของตนเองและสมัครเข้าร่วมโครงการจำนวนทั้งสิ้น 20 คนโดยวิธีจับสลากรายชื่อ นักศึกษาแผนกละ 10 คน

ระยะเวลาในการทดลอง

ผู้วิจัยใช้เวลาในการทำการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 เป็นเวลา 10 สัปดาห์ ทั้งนี้โดยเรียนนอกเวลา ระหว่างเวลา 16.00 น. – 17.30 น. สัปดาห์ละ 2 วัน รวม สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง จำนวนทั้งสิ้น 30 ชั่วโมง และใช้เวลาในการสอบ 4 ชั่วโมง รวมระยะเวลา ทั้งหมดในการทดลอง 34 ชั่วโมง

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 และเลือกเนื้อหาการพูดที่ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

2. ศึกษาการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร เลือกกิจกรรมมาใช้ให้เหมาะสมกับเนื้อหาที่ใช้สอน

3. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ซึ่งประกอบด้วย แผนการสอน แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ และแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ

4. นำเครื่องมือที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพด้านความถูกต้องและความเหมาะสม

5. นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษไปทำการทดสอบกับนักศึกษาก่อนการเรียนเพื่อทดสอบความสามารถด้านการพูดของนักศึกษาโดยใช้เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งกำหนดให้มีผู้ให้คะแนนสองคน คือ ผู้วิจัย และอาจารย์ชาวต่างประเทศ

6. ให้นักศึกษาประเมินตนเองก่อนการเรียน ด้วยแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ

7. ดำเนินการสอนด้วยการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารตามแผนการสอนที่ได้สร้างไว้ และทำการบันทึกพฤติกรรมในขณะที่ทำการสอนโดยทำการวัดทุกๆ 10 ชั่วโมง รวม 3 ระยะ

8. หลังจากทำการสอน ทำการทดสอบความสามารถด้านการพูดของนักศึกษา โดยใช้แบบทดสอบแบบคู่ขนาน (Parallel test) และเกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษชุดเดิมและผู้ให้คะแนนชุดเดิม

9. ให้นักศึกษาประเมินตนเองหลังการเรียนด้วยแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ

10. รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลจากผลคะแนนจากการทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ และแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังทำการทดลอง

11. สรุปการศึกษาค้นคว้า รายงานอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้ามี่ดังนี้

1. แผนการสอน

แผนการสอนประกอบด้วยเนื้อหาตามหัวข้อทางภาษาที่หลักสูตรระบุไว้ได้แก่ การบรรยายลักษณะสิ่งของ (Describing things) การซื้อของ (Buying and selling) การสั่งอาหาร (Ordering food) การบอกทิศทาง (Giving directions) และ การบรรยายลักษณะบุคคล (Describing people) โดยเลือกกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารที่สอดคล้องกับแผนการสอนในรูปแบบต่างๆคือ

Mapped dialogue, Role play, Information gap activity, Jigsaw, และ Spot the difference ทั้งนี้มีแผนการสอนรวมทั้งสิ้น 8 แผน รวมเวลาที่ใช้ 30 ชั่วโมง

2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบทางภาษาจากหนังสือ "แนวการสร้างข้อสอบภาษา" ของอัจฉรา วงศ์โสธร (2538 : 77-109) และหนังสือ "Language Test at School" ของอลเลอร์ (Oller.1979 : 120-123) และสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบทดสอบที่ใช้ลักษณะคำถามในการสัมภาษณ์เกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัว และกิจวัตรประจำวันของนักศึกษา โดยนักศึกษาเลือกชุดคำถามจากการจับสลาก

ตอนที่ 2 เป็นแบบทดสอบที่ใช้วิธีทัศน์ประกอบแบบ โดยใช้เทคนิคให้ดูภาพแต่ไม่เปิดเสียง (Visual on/Sound off) นักศึกษาจะสนทนาโต้ตอบกันตามบทบาทและสถานการณ์ที่เห็นในวิธีทัศน์แบบไร้เสียง คือ การบรรยายลักษณะสิ่งของ (Describing things) การซื้อของ (Buying and selling) การสั่งอาหาร (Ordering food) การบอกทิศทาง (Giving directions) และการบรรยายลักษณะบุคคล (Describing people) นักศึกษาเลือกสถานการณ์ในการสนทนาด้วยวิธีการจับสลาก

การทดสอบทั้ง 2 ตอนจะทำก่อนและหลังการทดลองโดยมีผู้ประเมิน 2 คน และแบบทดสอบที่ใช้แต่ละตอนทั้งก่อนและหลังการทดลองจะเป็นข้อสอบแบบคู่ขนาน (Parallel test)

3. เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดัดแปลงจากเกณฑ์การให้คะแนนการสอบปากเปล่าของ ฮิลส์ดอน (Hillsdon. 1990 : 190-191) เกณฑ์การให้คะแนนตามแบบ FSI (The Foreign Service Institute Oral Interview) ของอลเลอร์ (Oller. 1979 : 320-323) และ คลาร์ก (Clark. 1972 : 93) มาสร้างเป็นเกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดซึ่งได้แบ่งประเภทของความสามารถออกเป็น 5 ประเภทคือ ความคล่องแคล่วในการพูด การใช้คำศัพท์ ความถูกต้องในการออกเสียง ความถูกต้องทางโครงสร้างภาษา และการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย โดยแบ่งคะแนนออกเป็น 5 ระดับ คือ ดีมาก (5), ดี (4), พอใช้ (3), เกือบพอใช้ (2) และควรปรับปรุง (1) (ดูภาคผนวก..ข..หน้า..111-113..)

4. แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ

สร้างแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ให้นักศึกษาประเมินความสามารถของตนเองในด้านการพูดก่อนและหลังจากการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารซึ่งแบบประเมินตนเองจะแบ่งออกเป็น 3 ตอนคือ ตอนที่ 1 เป็นการให้ระดับคะแนน (Rating scale) ตอนที่ 2 เป็นแบบสำรวจโดยได้แบ่งการประเมินออกเป็น 2 หัวข้อคือ แบบสำรวจปัญหาของนักศึกษาที่มีต่อการพูดภาษาอังกฤษและการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ และตอนที่ 3 เป็นคำถามปลายเปิด (ดูภาคผนวก..ข..หน้า..116-117..)

5. แบบสังเกตพฤติกรรมการแสดงความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา

สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมการแสดงความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาเพื่อให้ผู้สอนประเมินความสามารถของนักศึกษาเป็นระยะ โดยแบ่งการสังเกตพฤติกรรมออกเป็น 3 ระยะในระหว่างการทดลอง แบบสังเกตพฤติกรรมนี้มีรายการพฤติกรรมจำนวน 6 ข้อ และมีลักษณะเป็นการใช้มาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับคือ มากที่สุด (5) , มาก (4) , ปานกลาง (3) , น้อย (2) และ น้อยที่สุด (1) (ดูภาคผนวก..ข..หน้า..118-119..)

การดำเนินการทดลองและเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลดังตารางที่ 1 ต่อไปนี้

ตาราง 1 แสดงขั้นตอนการดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

สัปดาห์	ชั่วโมงที่	การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล	เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง	
			นักศึกษา	ผู้วิจัย
1	1 – 2	ปฐมนิเทศนักศึกษา		
		ทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา (ก่อนการทดลอง)		แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูด/ เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูด
		นักศึกษาประเมินความสามารถด้านการพูดของตนเอง (ก่อนการทดลอง)	แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ	
2	3 - 6	สอนตามเนื้อหาและกิจกรรมในแผนการสอนที่ 1 (Information gap)		แผนการสอน

ตาราง 1 (ต่อ)

สัปดาห์	ชั่วโมงที่	การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล	เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง	
			นักศึกษา	ผู้วิจัย
3	7 - 10	สอนตามเนื้อหาและกิจกรรมใน แผนการสอนที่ 2 (Mapped dialogue)		แผนการสอน
4	11 - 14	สอนตามเนื้อหาและกิจกรรมใน แผนการสอนที่ 3 (Role play)		แผนการสอน
5	15 - 20	สอนตามเนื้อหาและกิจกรรมใน แผนการสอนที่ 4 (Spot the differences)		แผนการสอน
6	21 - 23	สอนตามเนื้อหาและกิจกรรมใน แผนการสอนที่ 5 (Information gap)		แผนการสอน
7	24 - 25	สอนตามเนื้อหาและกิจกรรมใน แผนการสอนที่ 6 (Jigsaw)		แผนการสอน
8	26 - 28	สอนตามเนื้อหาและกิจกรรมใน แผนการสอนที่ 7 (Mapped dialogue)		แผนการสอน
9	29 - 32	สอนตามเนื้อหาและกิจกรรมใน แผนการสอนที่ 8 (Role play)		แผนการสอน

ตาราง 1 (ต่อ)

สัปดาห์	ชั่วโมงที่	การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล	เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง	
			นักศึกษา	ผู้วิจัย
10	33 – 34	ทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา (หลังการทดลอง) นักศึกษาประเมินความสามารถด้านการพูดของตนเอง (หลังการทดลอง)	แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ	แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูด/เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

1. คำนวณหาค่าเฉลี่ยจากแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างจากผู้ประเมินสองคน ทั้งก่อนและหลังการทดลอง
2. เปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตร t - test แบบ Dependent Group
3. เปรียบเทียบการประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษจากแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการทดลอง ในส่วนแรกโดยนำเสนอในรูปกราฟและในส่วนที่ 2 ในรูปของความเรียง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ย (Mean) และร้อยละ (Percentage)
2. เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้โปรแกรมประมวลผลสำเร็จรูป SPSS

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษา ผลการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคนิคสมุทรปราการ ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัยออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์จากแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการศึกษา

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์จากแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์จากแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์จากแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา

ผู้วิจัยได้ประเมินความสามารถด้านการพูดของนักศึกษา จากแบบทดสอบ 2 ตอนคือ ตอนที่ 1 ถามข้อมูลทั่วไป และตอนที่ 2 ใช้วิธีทัศนแบบไร้เสียงทั้งก่อนและหลังการศึกษาค้นคว้าซึ่งในตอนที่ 1 นักศึกษาตอบคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวและกิจวัตรประจำวัน นักศึกษาเลือกชุดคำถามจากการจับสลาก ตอนที่ 2 นักศึกษาสนทนาโต้ตอบกันตามบทบาทและสถานการณ์ที่เห็นในวิธีทัศนแบบไร้เสียงทั้งนี้โดยมีผู้ประเมิน 2 คน จากนั้นนำคะแนนที่ได้จากการใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการทดลองมาทำการหาค่าความแตกต่างทางสถิติระหว่างคะแนนก่อนและหลังการทดลอง ปรากฏผลตามตาราง 2 ดังนี้

ตาราง 2 แสดงคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการทดลอง

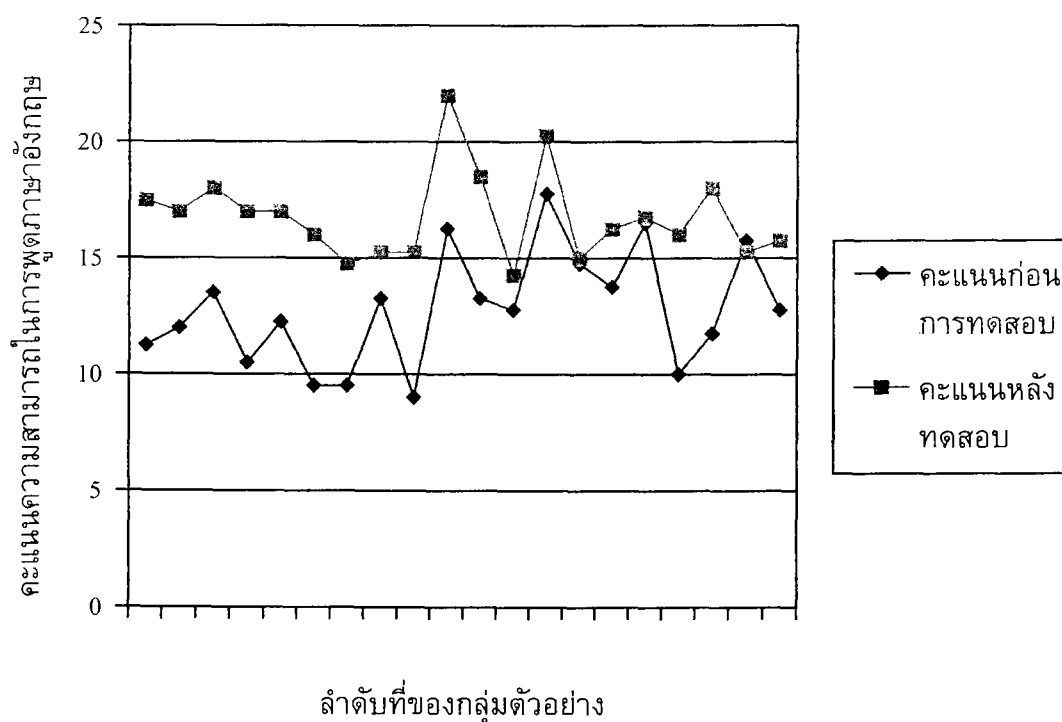
ลำดับ ที่	คะแนนก่อนการทดลอง					คะแนนหลังการทดลอง					D	D ²	t
	ตอนที่ 1		ตอนที่ 2		เฉลี่ย	ตอนที่ 1		ตอนที่ 2		เฉลี่ย			
	ผู้ประเมิน		ผู้ประเมิน			ผู้ประเมิน		ผู้ประเมิน					
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 1	คนที่ 2		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 1	คนที่ 2				
1	10	10	10	15	11.25	19	15	18	18	17.5	6.25	39.06	
2	14	11	12	11	12	20	17	15	16	17	5	25.00	
3	15	15	12	12	13.5	21	19	15	17	18	4.5	20.25	
4	11	12	10	9	10.5	21	15	17	15	17	6.5	42.25	
5	15	16	7	11	12.25	21	16	15	16	17	4.75	22.56	
6	8	12	7	11	9.5	19	16	13	16	16	6.5	42.25	
7	10	12	6	10	9.5	16	15	16	12	14.75	5.25	27.56	
8	13	11	14	15	13.25	20	16	10	15	15.25	2	4.00	
9	11	10	5	10	9	16	14	17	14	15.25	6.25	39.06	
10	19	18	12	16	16.25	23	22	24	19	22	5.75	33.06	
11	15	15	13	10	13.25	25	16	15	18	18.5	5.25	27.56	
12	13	12	12	14	12.75	21	13	10	13	14.25	1.5	2.25	
13	20	19	13	19	17.75	25	22	15	19	20.25	2.5	6.25	
14	16	13	15	15	14.75	15	15	15	15	15	0.25	0.06	
15	16	11	15	13	13.75	21	14	15	15	16.25	2.5	6.25	
16	20	16	15	15	16.5	21	16	15	15	16.75	0.25	0.06	
17	15	10	5	10	10	17	16	18	13	16	6	36.00	
18	16	11	9	11	11.75	20	19	15	18	18	6.25	39.06	
19	16	16	15	16	15.75	21	15	10	15	15.25	0.5	0.25	
20	14	14	13	10	12.75	23	13	13	14	15.75	3	9.00	
เฉลี่ย	14.35	13.20	11.00	12.65	12.80	20.25	16.20	15.05	15.65	16.79	3.99		
											80.75	421.81	8.042

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 2 พบว่าคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาเพิ่มขึ้นหลังการทดลอง โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังการทดลองเป็น 12.80 และ 16.79 ตามลำดับ เพิ่มขึ้น 3.99 คะแนนและเมื่อพิจารณาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาเป็นรายบุคคล พบว่านักศึกษาทุกคนมีคะแนนความสามารถด้านการพูดเพิ่มขึ้นหลังการทดลอง โดยก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยที่ 12.80 และหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยที่ 16.79 เพิ่มขึ้น 3.99 คะแนน

จากนั้นผู้วิจัยนำคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังการทดลองมาเปรียบเทียบโดยใช้สูตร t-test for dependent samples พบว่า ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสูงกว่าก่อนได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เพื่อให้เห็นถึงความสามารถในการพัฒนาการพูดของนักศึกษาที่ชัดเจนยิ่งขึ้นผู้วิจัยได้แสดงข้อมูลในรูปกราฟในภาพประกอบ 1 ดังนี้



ภาพประกอบ 1 เส้นภาพแสดงคะแนนรวมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง

ส่วนที่ 2 การประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ

การประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิเคราะห์จากแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งนักศึกษาจะต้องประเมินตนเองตามหัวข้อต่างๆที่กำหนดไว้ หลังจากทำการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง

แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษแบ่งการประเมินตนเองออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ความสามารถด้านการพูดมีหัวข้อในการประเมิน 5 ข้อ นักศึกษาจะให้คะแนนความสามารถด้านการพูดของตนเองตามระดับที่กำหนดไว้ 5 ระดับ คือ มากที่สุด (5), มาก (4), ปานกลาง (3), น้อย (2) และน้อยที่สุด (1) โดยมีเกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ยดังนี้

ค่าเฉลี่ย	4.51-5.00	หมายถึง ดีมาก
ค่าเฉลี่ย	3.51-4.50	หมายถึง ดี
ค่าเฉลี่ย	2.51-3.50	หมายถึง พอใช้
ค่าเฉลี่ย	1.51-2.50	หมายถึง เกือบพอใช้
ค่าเฉลี่ย	1.00-1.50	หมายถึง ควรปรับปรุง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา นำเสนอตามตาราง 3

ตาราง 3 แสดงผลการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการจัดกิจกรรม

หัวข้อที่ประเมิน	ระดับความสามารถ ก่อนการทดลอง		ระดับความสามารถ หลังการทดลอง	
	ค่าเฉลี่ย	ผล	ค่าเฉลี่ย	ผล
1. ข้าพเจ้าสามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างต่อเนื่องและคู่สนทนาเข้าใจสิ่งที่ข้าพเจ้าพูด	2.30	เกือบพอใช้	2.95	พอใช้
2. ข้าพเจ้าออกเสียงได้ถูกต้อง	2.20	เกือบพอใช้	2.60	พอใช้
3. ข้าพเจ้ามีความสามารถเลือกใช้คำศัพท์ในการสนทนาภาษาอังกฤษได้ตรงตามหัวข้อที่กำลังพูด	2.55	พอใช้	3.00	พอใช้
4. ข้าพเจ้าสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตามโครงสร้างภาษา	2.15	เกือบพอใช้	2.60	พอใช้
5. ข้าพเจ้าแสดงท่าทางประกอบการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสม	2.60	พอใช้	3.00	พอใช้
เฉลี่ย	2.27	เกือบพอใช้	2.83	พอใช้

จากตาราง 3 พบว่าก่อนการทดลอง นักศึกษาทั้งหมดประเมินความสามารถด้านการพูดของตนเองในแบบประเมินตนเอง ตอนที่ 1 ทั้ง 5 ด้าน โดยรวมอยู่ในระดับเกือบพอใช้และหลังการทดลองเพิ่มขึ้นเป็นระดับพอใช้ เมื่อพิจารณารายด้านพบว่านักศึกษาประเมินความสามารถของตนเพิ่มขึ้นในทุกด้านยกเว้นด้านความสามารถในการเลือกใช้คำศัพท์ในการสนทนาและการแสดงท่าทางประกอบการพูดที่อยู่ในระดับพอใช้ทั้งก่อนและหลังการทดลอง แต่มีคะแนนค่าเฉลี่ยสูงขึ้นจากเดิม 2.55 และ 2.60 เป็น 3.00 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 ปัญหาที่มีในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาและความเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนที่ใช้กิจกรรมและเกมต่างๆ โดยนักศึกษาสามารถเลือกตอบจากแบบประเมินได้มากกว่า 1 คำตอบ ปรากฏผลดังตาราง 4 และ ตาราง 5

ตาราง 4 แสดงจำนวนร้อยละของปัญหาของนักศึกษาด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนโดยใช้กิจกรรม

ปัญหา	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ไม่กล้าพูด กลัวพูดผิด	13	65	11	55
2. อาย	3	15	4	20
3. ไม่เชื่อมั่นในตนเอง	13	65	13	65
4. ไม่ชอบวิชาภาษาอังกฤษ	0	0	0	0
5. ไม่รู้คำศัพท์	19	95	17	85
6. ไม่รู้จะพูดอะไร	16	80	7	35
7. ไม่มีโอกาสได้พูด	6	30	4	20
ภาษาอังกฤษ				
8. ออกเสียงไม่ถูกต้อง	15	75	10	50
N	20			

จากตาราง 4 พบว่าในการประเมินตนเองหลังการทดลอง ปัญหาของนักศึกษาด้านการพูดภาษาอังกฤษต่อไปนี้ลดลงคือ ปัญหาการไม่รู้คำศัพท์ ความไม่กล้าพูด ไม่รู้จะพูดอะไร และไม่มีโอกาสได้พูดภาษาอังกฤษลดลงจากร้อยละ 95, 65, 80, 30 เหลือร้อยละ 85, 55, 35 และ 20 ตามลำดับ ส่วนความไม่เชื่อมั่นในตนเองยังมีนักศึกษาเลือกในจำนวนเท่าเดิม แต่พบว่าปัญหาอายหลังการทดลองมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น ส่วนในหัวข้อไม่ชอบเรียนภาษาอังกฤษนั้นไม่มีนักศึกษาคิด

ระบุ

ตาราง 5 จำนวนร้อยละของนักศึกษาในการแสดงความเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมด้านการพูด
ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง

ความคิดเห็น	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. บรรยากาศในการเรียนสนุกสนาน	16	80	18	90
2. ไม่เครียด	16	80	18	90
3. ได้แสดงออก	16	80	18	90
4. ได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษ	19	95	19	95
5. ทำท่าย น่าสนใจ	14	70	16	80
6. ทำให้เกิดความเชื่อมั่นในการพูด	15	75	16	80
7. น่าเบื่อหน่าย	-	0	-	0
8. เครียด	-	0	-	0
9. ไม่ชอบแสดงออก	-	0	-	0
10. ต้องพูดบ่อยๆ ซ้ำซาก	-	0	-	0
11. เสียเวลา	-	0	-	0
12. ไม่กล้าพูด	-	0	-	0
N	20			

จากตาราง 5 พบว่าหลังการทดลองความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารต่อไปนี้เพิ่มขึ้นคือ บรรยากาศในการเรียนสนุกสนาน ไม่เครียด นักศึกษาได้แสดงออกเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 80 เป็นร้อยละ 90 กิจกรรมทำท่าย น่าสนใจ และทำให้เกิดความเชื่อมั่นในการพูดเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 70 และ 75 เป็น ร้อยละ 80 ส่วนความคิดเห็นว่าทำให้ได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษยังมีนักศึกษาแสดงความเห็นในจำนวนเท่าเดิม และในความคิดเห็นว่า น่าเบื่อหน่าย เครียด ไม่ชอบแสดงออก ต้องพูดบ่อยๆ ซ้ำซาก เสียเวลา และไม่กล้าพูดนั้นไม่มีนักศึกษาคงใคร่บู ทั้งก่อนและหลังการทดลอง

ตอนที่ 3 คำถามปลายเปิดโดยมีคำถาม 3 ข้อ ผู้วิจัยนำคำตอบมาแยกประเด็น และหาค่าความถี่ของแต่ละประเด็นได้ผลการวิเคราะห์ดังนี้

คำถามข้อที่ 1 การพูดภาษาอังกฤษมีความสำคัญกับนักศึกษาหรือไม่ อย่างไร
ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่านักศึกษามีความเห็นว่าการพูดภาษาอังกฤษมีความสำคัญเพราะ

1. เป็นภาษาที่สำคัญ ในปัจจุบันใช้มากจนเป็นภาษาสากล 65%
2. คนที่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ดีจะได้เปรียบในการทำงาน 25%
3. คนที่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ดีจะได้เปรียบในการศึกษาต่อ 10%

คำถามข้อที่ 2 การเรียนการสอนในชั้นเรียนแบบใดที่สามารถพัฒนาการพูดของนักศึกษาได้

ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่านักศึกษามีความเห็นว่าการเรียนการสอนในชั้นเรียนที่สามารถพัฒนาการพูดของนักศึกษาได้คือ

1. การเรียนการสอนจะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษามากที่สุด 41.67%
2. จัดกิจกรรมหรือเกมเพื่อช่วยให้การเรียนสนุก ลดความเครียด 36.11%
3. ให้นักศึกษาแสดงออกและสนทนากับเพื่อนมากๆ 22.22%

คำถามข้อที่ 3 นักศึกษานำความรู้ภาษาอังกฤษที่เรียนมาไปใช้ประโยชน์อย่างไร
ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่านักศึกษามีความเห็นที่สามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษที่เรียนมาไปใช้ประโยชน์คือ

1. นำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เช่นการอ่านข่าวจากหนังสือพิมพ์ การอ่านโฆษณารับสมัครงาน และการดูภาพยนตร์ 58.82%
2. นำไปใช้ในการทำงาน 29.41%
3. นำไปใช้ในการศึกษาต่อ 11.77%

ส่วนที่ 3 การสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา

ข้อมูลที่น่าเสนอในส่วนนี้ได้จากการสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาซึ่งผู้วิจัยสังเกตเป็นระยะๆ รวม 3 ระยะ และนำเสนอค่าเฉลี่ยของผลการสังเกตพฤติกรรมเป็น 5 ระดับดังนี้

ค่าเฉลี่ย	4.51-5.00	หมายถึง ดีมาก
ค่าเฉลี่ย	3.51-4.50	หมายถึง ดี
ค่าเฉลี่ย	2.51-3.50	หมายถึง พอใช้
ค่าเฉลี่ย	1.51-2.50	หมายถึง เกือบพอใช้
ค่าเฉลี่ย	1.00-1.50	หมายถึง ควรปรับปรุง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาได้นำเสนอในตาราง 6

ตาราง 6 แสดงผลความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษจากแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา

หัวข้อที่ประเมิน	ระดับความสามารถ			ค่าเฉลี่ย	ผล
	ระยะที่1	ระยะที่2	ระยะที่3		
1. นักศึกษาสามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างต่อเนื่องและคู่สนทนาเข้าใจสิ่งที่นักศึกษาพูด	1.6	2.45	3.05	2.37	เกือบพอใช้
2. นักศึกษาออกเสียงได้ถูกต้อง	2.0	2.9	3.35	2.75	พอใช้
3. นักศึกษามีความสามารถเลือกใช้คำศัพท์ในการสนทนาภาษาอังกฤษได้ตรงตามหัวข้อที่กำลังพูด	1.95	2.75	3.25	2.65	พอใช้
4. นักศึกษาสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องตามโครงสร้างภาษา	1.85	2.5	3.2	2.52	พอใช้
5. นักศึกษาแสดงท่าทางประกอบการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสม	1.8	2.65	3.55	2.67	พอใช้
ค่าเฉลี่ย	1.84	2.65	3.28	2.59	พอใช้

ข้อสังเกตเพิ่มเติม

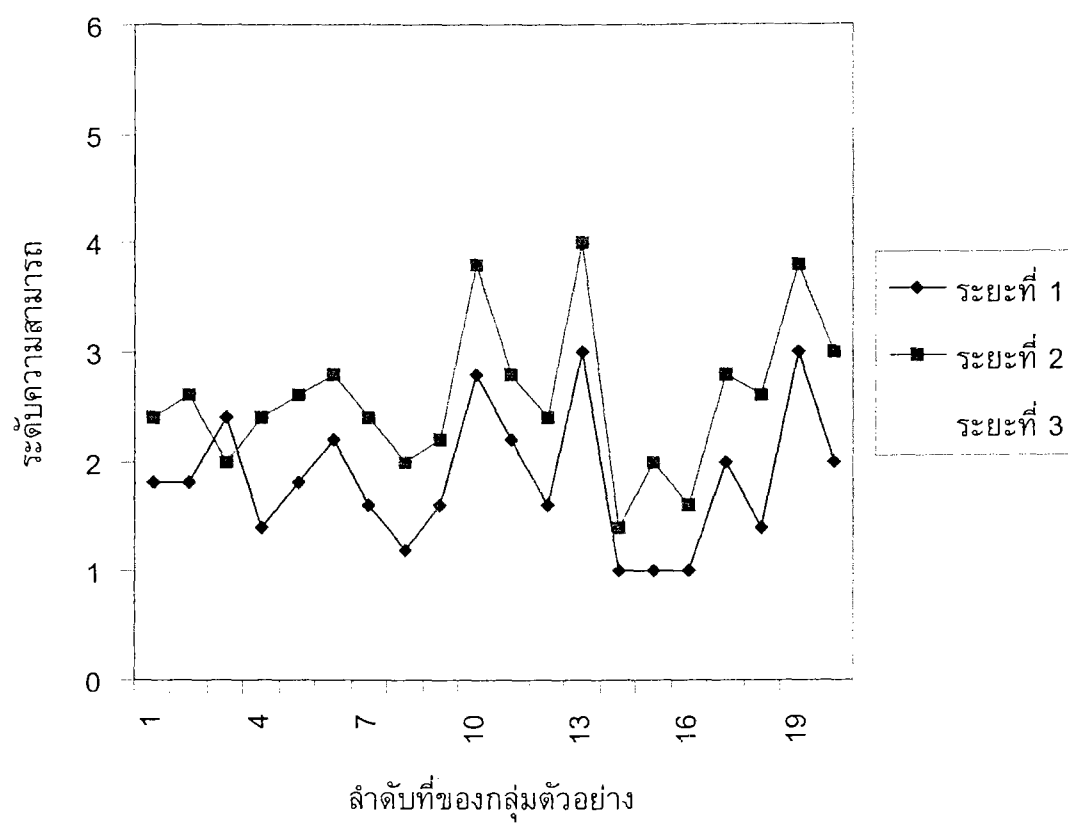
ระยะที่ 1 นักศึกษาฟังคำสั่งในการทำกิจกรรมไม่เข้าใจต้องใช้ภาษาไทยในการเรียนการสอนมาก ในการสนทนานักศึกษาไม่สามารถใช้ตัวภาษาได้ถูกต้อง ส่วนใหญ่ใช้วิธีการแอบจดไว้อ่านในขณะที่ทำกิจกรรม

ระยะที่ 2 นักศึกษาลดพฤติกรรมการจดภาษาที่ใช้ในการทำกิจกรรมลงไปบ้างหากจำไม่ได้ก็จะใช้วิธีการเลี่ยงไปใช้การสื่อโดยภาษากายหรือพยายามใช้คำง่าย ๆ ในการอธิบายสิ่งที่ต้องการสื่อบางครั้งหากไม่สามารถจำคำศัพท์ได้มีบางคนที่ใช้ภาษาไทยพูดแทนคำที่ไม่ทราบคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยสามารถใช้ภาษาอังกฤษกับนักศึกษาในชั้นได้มากขึ้น

ระยะที่ 3 นักศึกษามีพัฒนาการในการใช้ภาษาดีขึ้นตามลำดับโดยใช้ภาษากายควบคู่กับการพูดได้ดีขึ้นในกรณีที่ไม่สามารถจำคำศัพท์ได้ นักศึกษาพยายามใช้ตัวภาษาที่กำหนดให้ในการฝึกและพยายามขยายการใช้ภาษาในการสื่อสารให้มากขึ้นด้วยตัวเอง นักศึกษามีความสุขในการทำกิจกรรมมากขึ้น สังเกตได้จากนักศึกษายิ้มแย้มแจ่มใส พยายามทำกิจกรรมกับเพื่อนคนอื่นอยู่เสมอ

จากตาราง 6 พบว่า นักศึกษาที่ได้รับการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยรวมทั้ง 3 ระยะโดย มีค่าเฉลี่ยที่ 2.59 และเมื่อพิจารณาในแต่ละระยะพบว่ามีพัฒนาการขึ้นตามลำดับจากเกือบพอใช้ (ค่าเฉลี่ยที่ 1.84) ในระยะที่ 1 เป็น พอใช้ (ค่าเฉลี่ยที่ 2.65) ในระยะที่ 2 และดี (ค่าเฉลี่ยที่ 3.28) ในระยะที่ 3 ทั้งนี้ นักศึกษามีพัฒนาการขึ้นในทุกด้านทั้ง 3 ระยะ

เพื่อให้เห็นถึงความสามารถในการพัฒนาการพูดของนักศึกษาทั้ง 3 ระยะชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัยได้แสดงข้อมูลในรูปกราฟในภาพประกอบ 2 ดังนี้



ภาพประกอบ 2 แสดงการสังเกตพฤติกรรมการแสดงความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ
เปรียบเทียบ 3 ระยะ

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาค้นคว้าเรื่อง ผลของการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ผู้วิจัยสรุปผลของการวิจัย ดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคนิคสมุทรปราการ
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

ความสำคัญของการวิจัย

ผลของการวิจัยครั้งนี้ จะเป็นแนวทางแก่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในการพัฒนาความสามารถของนักศึกษาโดยใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร และเป็นข้อมูลเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาให้มีประสิทธิภาพและบรรลุผลตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคนิคสมุทรปราการ ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 1 จำนวน 1,037 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

เลือกจากนักศึกษาแผนกช่างอุตสาหกรรมและแผนกบริหารธุรกิจที่สนใจจะพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษของตนเองและสมัครเข้าร่วมโครงการจำนวนทั้งสิ้น 20 คนโดยวิธีจับสลากรายชื่อ นักศึกษาแผนกละ 10 คน

วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 และเลือกเนื้อหาการพูดที่ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้
2. ศึกษาการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร เลือกกิจกรรมมาใช้ให้เหมาะสมกับเนื้อหาที่ใช้สอน
3. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ซึ่งประกอบด้วย แผนการสอน แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ และแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ
4. นำเครื่องมือที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพด้านความถูกต้องและความเหมาะสม
5. นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษไปทำการทดสอบกับนักศึกษา ก่อนการเรียนเพื่อทดสอบความสามารถด้านการพูดของนักศึกษาโดยใช้เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งกำหนดให้มีผู้ให้คะแนนสองคน คือ ผู้วิจัย และอาจารย์ชาวต่างประเทศ
6. ให้นักศึกษาประเมินตนเองก่อนการเรียนด้วยแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ
7. ดำเนินการสอนด้วยการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารตามแผนการสอนที่สร้างไว้ และใช้แบบสังเกตพฤติกรรมบันทึกพฤติกรรมการแสดงความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระหว่างจัดการเรียนการสอน 3 ระยะ
8. หลังจากทำการสอน ทำการทดสอบความสามารถด้านการพูดของนักศึกษา โดยใช้แบบทดสอบแบบคู่ขนาน (Parallel test) และเกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษชุดเดิมและ ผู้ให้คะแนนชุดเดิม
9. ให้นักศึกษาประเมินตนเองหลังการเรียนด้วยแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ
10. รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลจากผลคะแนนจากการทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ และแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังทำการทดลอง และแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ ทั้ง 3 ระยะ
11. สรุปการศึกษาค้นคว้า รายงานอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้จำแนกการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ผลจากแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการศึกษา ดำเนินการดังนี้

1.1 เปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาจากผู้ประเมิน 2 คน จากนั้นนำข้อมูลมาแสดงผลในตารางและบรรยายในภาพรวม

1.2 เปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการพูดก่อนและหลังการทดลอง

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ผลจากแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ดำเนินการดังนี้

1.1 เปรียบเทียบคะแนนจากการประเมินของนักศึกษา ก่อนและหลังทำการทดลอง โดยแสดงข้อมูลให้เห็นจาก แบบประเมินตนเองทั้ง 3 ตอน

1.2 บรรยายผลที่ได้

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ผลจากแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ดำเนินการดังนี้

1.1 หาค่าเฉลี่ยการประเมินพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษระหว่างการจัดการเรียนการสอน 3 ระยะ

1.2 นำข้อมูลมาแสดงผลในตารางและบรรยายผลในภาพรวม

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

จากการศึกษาผลการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 สามารถสรุปได้ดังนี้

ผลการศึกษาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาจากการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร พบว่า นักศึกษาพัฒนาความสามารถด้านการพูดขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01

อภิปรายผล

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาผลการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคนิคสมุทรปราการ พบว่านักศึกษาพัฒนาความสามารถด้านการพูดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ทั้งนี้ อาจเป็นผลเนื่องมาจากปัจจัยต่อไปนี้

1. กิจกรรมที่ใช้ในการทดลองมีขั้นตอนการดำเนินการที่เอื้อให้ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสูงขึ้นเนื่องจาก

1.1 ในการทำกิจกรรมแต่ละครั้งผู้วิจัยได้กำหนดเป้าหมายในการสื่อสารให้กับนักศึกษาอย่างชัดเจน ทบทวนตัวภาษาก่อนทำกิจกรรม ทำให้นักศึกษามีความเข้าใจในการใช้ภาษา เพื่อทำกิจกรรมการพูดให้ประสบผลสำเร็จ นอกจากนี้ก่อนที่จะให้นักศึกษาทำกิจกรรม ผู้วิจัยได้สาธิตการทำกิจกรรมเพื่อให้นักศึกษาเข้าใจในการดำเนินกิจกรรม โดยในระยะแรกจะตรวจสอบความเข้าใจในการทำกิจกรรมด้วยการใช้ภาษาไทยเพื่อย้ำความมั่นใจของนักศึกษาว่าในแต่ละกิจกรรมจะต้องทำอะไรบ้างเพื่อไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ ซึ่งส่งผลให้ปัญหาที่นักศึกษาไม่รู้จะพูดอะไรในการสื่อสารลดลง ดังปรากฏในข้อมูลจากแบบประเมินตนเองด้านการพูด ตอนที่ 2 ที่นักศึกษาร้อยละ 80 ระบุว่าก่อนการจัดกิจกรรมมีปัญหาไม่รู้จะพูดอะไร หลังการทดลองปัญหานี้ลดลงเหลือร้อยละ 35 ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของมอร์โรว์ (Morrow 1981: 59 – 66) ที่กล่าวว่า ผู้สอนควรบอกให้นักเรียนทราบถึงจุดประสงค์ในการทำกิจกรรมต่างๆ คือ ต้องรู้ว่ากำลังทำอะไร เพื่อที่ตนเองจะสามารถทำให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ต้องการได้ นอกจากนี้ ออลไรท์ (Allwright 1980 : 167) ได้กล่าวสนับสนุนว่า การจัดกิจกรรมที่กำหนดเป้าหมายที่ชัดเจนช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความจำเป็นที่จะต้องสื่อสารเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่ตรงตามจุดมุ่งหมายของแต่ละกิจกรรม

1.2 กิจกรรมที่ใช้ในการฝึกการพูดของนักศึกษาเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ฝึกจากกลุ่มใหญ่ไปหากลุ่มย่อย โดยให้นักศึกษาฝึกใช้ภาษาพร้อมกันทั้งชั้น แล้วแบ่งเป็นกลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อย และกิจกรรมที่ทำเป็นคู่ เป็นการสร้างความเชื่อมั่นให้กับนักศึกษาและได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น ดังปรากฏในผลการวิเคราะห์จากแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ พบว่านักศึกษาร้อยละ 41.67 ระบุว่าการฝึกพูดกับเพื่อนในชั้นเรียนมากๆ ทำให้ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้นได้ และข้อมูลจากแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษที่นักศึกษาระบุปัญหาว่าไม่มีโอกาสได้พูดภาษาอังกฤษโดยก่อนการทดลองมีนักศึกษาระบุปัญหานี้คิดเป็นร้อยละ 30 หลังการทดลองปัญหานี้ลดลงเหลือ ร้อยละ 20 จากการที่นักศึกษามีโอกาสได้ใช้ภาษาตามสถานการณ์ที่กำหนดให้บ่อยๆ ส่งผลให้นักศึกษาพัฒนาความสามารถในการพูด ดังเห็นได้จากคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดหลังการทดลองเพิ่มขึ้นมากกว่าก่อนการทดลองจาก 12.80 เป็น 16.79 สอดคล้องกับ อรุณี วิริยะจิตรา (2532 : 92 – 95) ที่เสนอแนวคิดในการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารโดยให้มีการจัดกิจกรรมกลุ่มใหญ่และทำกิจกรรมร่วมกันทั้งชั้น

เพราะนักศึกษาจะได้มีโอกาสช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการสื่อสารได้ ทำให้มีความก้าวหน้าในการพูดเป็นลำดับ

1.3 กิจกรรมเอื้อให้นักศึกษามีโอกาสใช้รูปแบบภาษาตามความต้องการของตนเองซึ่งช่วยให้นักศึกษาบรรลุเป้าหมายที่ต้องการ กิจกรรมที่ผู้วิจัยเลือกเปิดโอกาสให้นักศึกษาสามารถเลือกใช้คำศัพท์และโครงสร้างที่เหมาะสมกับสถานการณ์ที่กำหนดให้โดยนักศึกษาเป็นคนตัดสินใจว่าจะพูดอะไรและมีโอกาสฝึกพูดภาษาอังกฤษจนสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องทำให้มีพัฒนาการในการใช้ภาษา ดังจะเห็นได้จากผลการวิเคราะห์แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษนักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยด้านการใช้ภาษาได้ถูกต้องตามโครงสร้างภาษาเพิ่มขึ้นจาก 2.15 เป็น 2.60 และในแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดของนักศึกษาทั้ง 3 ระยะพบว่า นักศึกษามีพัฒนาการในการใช้ภาษาได้ถูกต้องตามโครงสร้างทั้ง 3 ระยะเพิ่มขึ้นโดยมีค่าเฉลี่ย 1.85 2.50 และ 3.20 ตามลำดับ และจากการสังเกตผู้วิจัยพบว่ากิจกรรมที่นักศึกษาสามารถใช้ภาษาของตนเองได้มากที่สุดจากการทดลองครั้งนี้คือกิจกรรมบทบาทสมมติ เพราะการทำกิจกรรมนี้ไม่จำกัดเวลาในการปฏิบัติ จึงทำให้นักศึกษาสนุกในการใช้ภาษา โดยเฉพาะในเนื้อหาการสั่งอาหาร นักศึกษาสามารถถาม – ตอบกันเองตามบทบาทที่กำหนดให้มากเท่าที่ต่างฝ่ายต้องการโดยตัวครูเป็นผู้คอยสังเกตการณ์เท่านั้นปราศจากการคอยจับผิด นักศึกษาบางกลุ่มสร้างรายการอาหารมาใช้เฉพาะกลุ่มของตนเองและใช้กับกลุ่มอื่นด้วย ตรงกับแนวความคิดของมอร์โรว์ (Morrow 1981 : 59 – 66) ที่กล่าวว่า ผู้สอนควรจัดให้ผู้เรียนได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์เป็นการฝึกใช้ภาษาโดยให้มีโอกาสได้ฝึกใช้ตามสถานการณ์จริงโดยมีจุดมุ่งหมายไว้ในใจหากผู้สนทนามีปฏิกิริยาโต้ตอบกลับมามาตรงกับสิ่งที่ต้องการถือว่าการสื่อสารประสบผลสำเร็จ

อย่างไรก็ตามแม้ว่าการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารในการเรียนการสอนจะช่วยให้ปัญหาของนักศึกษาด้านการพูดภาษาอังกฤษต่อไปนี้ลดลงคือ ปัญหาการไม่รู้คำศัพท์ ความไม่กล้าพูด ไม่รู้จะพูดอะไร และไม่มีโอกาสได้พูดภาษาอังกฤษจากร้อยละ 95, 65, 80 30 ลดลงเหลือร้อยละ 85, 55, 35 และ 20 ตามลำดับ แต่พบว่าหลังการทดลองปัญหาการอายมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้ อาจเกิดจากก่อนการทดลองนักศึกษาพูดภาษาอังกฤษโดยไม่ค่อยคำนึงถึงความถูกต้องมากนักแต่พอได้ฝึกใช้ตัวภาษาย่อยๆจนคล่องนอกจากความสามารถในการสื่อสารแล้วนักศึกษายังคำนึงถึงความถูกต้องของตัวภาษามากขึ้นจึงทำให้รู้สึกว้าเหว่ๆใช้ภาษาอังกฤษได้คล่องมากขึ้น ดังนั้นในการสนทนาหากใช้ตัวภาษาผิดเกรงจะถูกตำหนิจากเพื่อนได้ จึงทำให้รู้สึกอาย

2. กิจกรรมที่ใช้ในการทดลองส่งผลให้นักศึกษามีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น เนื่องจาก

2.1 การจัดรูปแบบกิจกรรมมีความหลากหลายช่วยให้นักศึกษา มีความเข้าใจ และทำกิจกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในการใช้แต่ละกิจกรรม ผู้วิจัยเลือกวิธีนำเข้าสู่การทำกิจกรรมที่หลากหลายแตกต่างกัน อาทิเช่น เล่นเกมต่อคำศัพท์ หรือเดาภาพ เป็นต้น โดยเล็งเห็นว่าหากให้นักศึกษาทำกิจกรรมซ้ำๆ รูปแบบเดิมอาจจะไม่ท้าทาย จึงดัดแปลงการนำเสนอทำให้นักศึกษารู้สึก

ว่ากิจกรรมที่ทำแปลกใหม่เสมอทำให้นักศึกษาไม่เบื่อเป็นการกระตุ้นและจูงใจให้ทำกิจกรรม สอดคล้องกับผลจากแบบประเมินตนเองที่นักศึกษาร้อยละ 36.11 ระบุว่า การเรียนภาษาอังกฤษจาก กิจกรรมจะช่วยให้พัฒนาการพูดได้ดีขึ้นเพราะสนุกไม่เครียดและได้ฝึกใช้ภาษา กับเพื่อนบ่อยๆ และ จากแบบประเมินความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมพบว่ากิจกรรมทำให้เกิดความ ทำหาย และทำให้เนื้อหาในบทเรียนน่าสนใจเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 70 เป็นร้อยละ 80 สอดคล้องกับ แนวคิดของ สกอตต์ (Scott 1981 : 70) และ เบิร์น (Byrne 1987 : 8 – 21) ที่กล่าวว่า การจัดการ เรียนการสอนเพื่อการสื่อสารให้มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น ผู้สอนควรมีเทคนิควิธีในการนำกิจกรรม มาใช้ในห้องเรียน โดยคำนึงถึงลักษณะในการจัดกิจกรรม โดยวิธีการจัดแต่ละกิจกรรมไม่ควรมี วิธีการจัดที่ตายตัว ผู้สอนต้องรู้จักปรับให้เหมาะสมกับระดับของนักศึกษา จากการวิเคราะห์ผล ข้อมูลจากข้อสังเกตเพิ่มเติมของแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาพบว่า หากนักศึกษาประสบความสำเร็จในการทำกิจกรรม จะทำให้นักศึกษามีกำลังใจและทำให้รู้สึกว่าการ ที่ทำไม่ได้ยากเลย และเมื่อตัวเองประสบความสำเร็จนักศึกษาก็จะฝึกใช้ภาษาให้คล่องขึ้นและช่วย ดูแลเพื่อนที่ยังมีปัญหาในการใช้ภาษา

2.2 การจัดลำดับเนื้อหาในการฝึกภาษา โดยใช้โครงสร้างภาษาจากประโยคง่าย ไปยังประโยคที่ซับซ้อนมากขึ้นทำให้นักศึกษารู้สึกมีกำลังใจที่จะทำกิจกรรมให้ประสบความสำเร็จ ผู้วิจัยพบว่า ในการทำกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารครั้งแรก ผู้วิจัยเลือกกิจกรรมที่ค่อนข้างซับซ้อน จึงทำให้ไม่ประสบผลสำเร็จ นักศึกษาไม่ค่อยมั่นใจในตัวเอง เมื่อทราบปัญหาก็ได้ทำการแก้ไขโดย เลือกกิจกรรมง่ายและใกล้ตัวนักศึกษา ในกิจกรรมต่อไปก็ได้เพิ่มความยากขึ้นและขณะทำกิจกรรม จะมุ่งความสำคัญไปยังสิ่งที่ต้องการจะสื่อมากกว่าจะสื่ออย่างไร เช่นสอนภาษาในการถามและบอก ทิศทางก่อนทำกิจกรรมการสั่งอาหาร เพื่อให้นักศึกษาได้มีโอกาสใช้ภาษาที่เรียนมาในการถามและ บอกทิศทางเพื่อที่จะไปยังร้านอาหาร และเมื่อไปถึงร้านอาหารจึงสั่งอาหาร เป็นต้น ทำให้นักศึกษา ได้คิดถึงในสถานการณ์จริงที่อาจเกิดขึ้น ซึ่งทำให้มีกำลังใจในการทำกิจกรรมและรู้สึกสนุก อยากทำ กิจกรรมในลักษณะเช่นนี้อีก ดังปรากฏในข้อมูลจากแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษที่ นักศึกษาระบุว่าการเรียนการสอนที่ใช้กิจกรรมมีส่วนทำให้นักศึกษาได้แสดงออก ทำกิจกรรมที่ทำ ทำหาย น่าสนใจ มีผลทำให้นักศึกษาได้ฝึกจนเกิดความเชื่อมั่นในการพูดโดยมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 90, 80 และ 80 ตามลำดับ ซึ่งตรงกับแนวความคิดของ ฮาร์เมอร์ (Harmer 1983 : 44–45) ที่กล่าวว่า ใน การจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญในการใช้ภาษา เพื่อสื่อสาร ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาได้หลายรูปแบบ มีอิสระในการเลือกใช้ภาษา เพื่อเชื่อม ช่องว่างที่ขาดหายไปของข้อมูล นอกจากนี้ จากการสังเกตพฤติกรรมของนักศึกษาในขณะทำ กิจกรรม ผู้วิจัยพบว่าเมื่อนักศึกษาสื่อสารกับเพื่อนแล้วบรรลุเป้าหมายที่ต้องการ นักศึกษาจะ พยายามมองหาเพื่อนคนอื่นเพื่อจะได้เข้าไปสนทนากัน สอดคล้องกับหลักการในการจัดกิจกรรมที่ เน้นความต้องการสื่อสาร กุสุมา ลำนุญ (2532 – 2533: 22) ได้กล่าวสนับสนุนว่า กิจกรรมที่ดีต้อง น่าสนใจ และเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ไม่ยุ่งยากเกินไปเพราะจะทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าการ ไม่ทำหาย และ เบื่อไม่อยากทำ หรือกิจกรรมยากเกินไปจะทำให้ผู้เรียนไม่อยากทำเพราะทำแล้วก็ไม่ประสบ

ความสำเร็จ กิจกรรมที่ใช้จึงควรเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาในการสื่อสารมากที่สุด สนุก มีขั้นตอน ซึ่งจะช่วยให้นักศึกษาเข้าใจง่าย ส่งผลให้นักศึกษากล้าคิด กล้าแสดงออก

3. อุปกรณ์ที่ใช้ในการสอนสื่อความหมายได้อย่างชัดเจนทำให้นักศึกษาเข้าใจง่าย โดยผู้วิจัยได้เลือกใช้รูปภาพ แผ่นใบงาน แถบประโยค และของจริง ซึ่งภาพที่ใช้ช่วยให้นักศึกษาคิดถึงคำศัพท์ที่จะใช้ได้ง่ายขึ้น ของจริงที่ใช้ช่วยให้นักศึกษาสามารถบอกขนาดและรูปร่างได้อย่างชัดเจน และบางหัวข้อนักศึกษาได้มีโอกาสสร้างอุปกรณ์ด้วยตัวเองเช่น การเขียนรายการอาหาร หรือ การวาดรูปคนที่มีลักษณะตามที่ต้องการเป็นต้น ซึ่งเป็นการสร้างความสนใจ และจูงใจให้นักศึกษา สนุกสนาน เพลิดเพลิน ตรงตามข้อมูลในแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษที่พบวก่อน การทดลองนักศึกษาระบุว่าไม่รู้คำศัพท์ทำให้ไม่รู้ว่าจะพูดอะไร ไม่เชื่อมั่นในตัวเอง แต่หลังการทดลองปัญหาที่นักเรียนไม่รู้คำศัพท์และไม่เชื่อมั่นในตัวเองลดลง จากร้อยละ 95 เหลือ ร้อยละ 85 นอกจากนี้การใช้สื่ออุปกรณ์ยังเสริมสร้างความเข้าใจในเนื้อหาส่งผลให้นักศึกษามีความคิดสร้างสรรค์ รู้จักพัฒนาการพูดให้เข้ากับสถานการณ์หรือสิ่งที่ประสบอยู่ได้ง่ายขึ้นสอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลในแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษที่พบว่านักศึกษามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างต่อเนื่องพัฒนาจากระยะที่ 1 ถึงระยะที่ 3 โดยมีค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 1.6 ในครั้งแรกและเป็น 2.45 และ 3.05 ในครั้งที่ 2 และ 3

4. บรรยากาศที่เป็นกันเองทำให้นักศึกษาไม่รู้สีกดดันหรือเครียด ไม่กลัวครู การปฏิสัมพันธ์ภายในห้องเป็นไปได้ดีด้วยดี การใช้เกมต่างๆ ช่วยลดความตึงเครียด รวมทั้งการที่นักศึกษามีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมทุกอย่างที่เกิดขึ้นตลอด ทำให้นักศึกษารู้สึกว่าตัวเองเป็นคนจัดและจัดในสิ่งที่ตัวเองต้องการ ไม่รู้สึกถูกสอน จึงทำให้เกิดบรรยากาศที่เป็นกันเอง สนุกสนาน ไม่เคร่งเครียด นอกจากนี้ในการทำกิจกรรมทุกครั้งจะใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการพูดแม้ในช่วงแรกจะใช้ภาษาไทยในการอธิบายบ้างก็ตาม แต่ก็ได้ลดการใช้ภาษาไทยลงเรื่อยๆ และเพิ่มการใช้ภาษาอังกฤษให้มากขึ้นตามลำดับ นักศึกษาเองจึงไม่รู้สึกต่อต้านในการใช้ภาษา ตรงตามข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษซึ่งนักศึกษา ร้อยละ 36.11ระบุว่าบรรยากาศที่เป็นกันเองไม่เครียด ช่วยพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับความเห็นของโนลาสโกและอาเธอร์ (Nolasco and Arthur, 1987 : 15-21) ที่กล่าวว่า การจัดกิจกรรมควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออก ด้านทัศนคติ ความรู้สึกและอารมณ์ด้วยตนเองมิใช่ถูกบังคับให้ทำ

ข้อสังเกตในงานวิจัย

1. การปฐมนิเทศก่อนการทดลองทำให้นักศึกษาเข้าใจในการเรียนการสอนที่จะเกิดขึ้นว่าจะเป็นในลักษณะใด ผู้สอนควรเตรียมความพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษา รวมถึงการออกคำสั่งให้นักศึกษาปฏิบัติตามเป็นภาษาอังกฤษเพื่อที่นักศึกษาจะได้เกิดความมั่นใจและสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนต่างๆ ได้

2. การปูพื้นฐานในด้านความพร้อมในการพูดภาษาอังกฤษโดยให้นักศึกษามีจุดมุ่งหมายในการสื่อสารและการสร้างบรรยากาศที่เป็นกันเองในการเรียนทำให้นักศึกษาทำกิจกรรมการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

3. การเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้เลือกใช้ภาษาในการสื่อสารด้วยตนเองทำให้นักศึกษามีความพยายามที่จะทำให้คู่สนทนาเข้าใจในสิ่งที่ตนเองต้องการสื่อทางภาษา และภาษาท่าทางส่งผลให้ในการทำกิจกรรมแต่ละครั้งนักศึกษามีโอกาสใช้ภาษาที่หลากหลาย

4. ผู้วิจัยได้แจ้งให้นักศึกษาทราบล่วงหน้าว่าในการสอนครั้งนี้ นักศึกษาสามารถประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษได้ และมีการทดสอบโดยอาจารย์ชาวต่างประเทศ ดังนั้นจึงเป็นแรงจูงใจที่สำคัญที่ส่งผลให้นักศึกษาดังใจในการเรียนและทำกิจกรรมการเรียนเป็นอย่างดี

5. จากการที่ผู้วิจัยจัดกิจกรรมที่ให้นักศึกษามีโอกาสได้ทำกิจกรรมหลากหลายรูปแบบ เช่น กิจกรรมคู่ กิจกรรมกลุ่ม หรือกิจกรรมที่ทำทั้งชั้นทำให้นักศึกษาได้ฝึกใช้ภาษา กับเพื่อนร่วมชั้นที่หลากหลายและนักศึกษาที่เรียนเก่งได้มีโอกาสช่วยเหลือนักศึกษาที่เรียนอ่อน

6. นักศึกษาบางคนมีความกังวลใจเมื่อต้องฝึกการพูดด้วยวิธีนี้และยังรู้สึกไม่มั่นใจเมื่อต้องพูดด้วยตนเอง โดยได้ให้ข้อเสนอแนะว่าควรมีเวลาในการเรียนมากกว่านี้ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าการพูดเป็นทักษะที่ต้องใช้เวลาในการฝึกฝนซึ่งถ้านักศึกษาได้ฝึกบ่อยๆและต่อเนื่องจะช่วยให้นักศึกษาลดความวิตกกังวลและประสบความสำเร็จในการพูดมากขึ้น

ปัญหาที่พบในการทำการวิจัย

1. ในระยะ 1-2 สัปดาห์แรกของการทดลองผู้วิจัยพบว่านักศึกษายังไม่คุ้นกับวิธีการเรียนและบทบาทหน้าที่ที่ต้องกระทำในการทำกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษ จึงแสดงพฤติกรรมการร่วมมือในการเรียนไม่เต็มที่ บางคนยังอายที่จะพูด กลัวพูดผิดแล้วเพื่อนจะหัวเราะ และสิ่งที่สำคัญคือการออกคำสั่งภาษาอังกฤษในห้องเรียนในช่วงแรกนักศึกษาไม่เข้าใจทำให้นักศึกษาสับสนกับการปฏิบัติตาม ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้ภาษาไทยประกอบบ้างเพื่อตรวจสอบความเข้าใจ และปฏิบัติตามจุดมุ่งหมายของแต่ละกิจกรรมได้

2. การวิจัยครั้งนี้มีข้อจำกัดในเรื่องของเวลาในการทดลองทำให้ไม่สามารถเห็นพัฒนาการด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาได้ชัดเจนเท่าที่ควร ถึงแม้ว่านักศึกษาจะมีโอกาสในการใช้ภาษาตามความต้องการของตัวเองแต่จากลักษณะธรรมชาติของการพูด ถือว่าเป็นทักษะที่ยากและต้องใช้เวลาในการฝึกฝน ดังนั้นระยะเวลา 30 ชั่วโมงจึงไม่เพียงพอ นักศึกษาควรได้รับการฝึกอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ

3. ในระยะแรกของการทดลองผู้วิจัยประสบปัญหาสื่อไม่ชัดเจนเพราะสื่อที่ใช้ในระยะแรกไม่สื่อความหมาย เมื่อนำสื่อมาใช้ในการทำกิจกรรม นักศึกษาจะหยุดชะงักเพราะไม่เข้าใจสื่อ ดังนั้นในการเรียนการสอน ครูและนักศึกษาต้องสร้างความเข้าใจร่วมกันในเรื่องความหมายของสื่อ จึงจะทำให้ นักศึกษาทำกิจกรรมได้ด้วยความเข้าใจในความหมายของสื่อที่ใช้

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับผลการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักศึกษาในระดับอื่น
2. ควรติดตามทำการวิจัยกับนักศึกษาในกลุ่มทดลองที่ผ่านมาอย่างต่อเนื่องต่อไปเพราะนักศึกษาจะได้มีเวลาฝึกอย่างพอเพียง ทำให้เห็นผลของการพัฒนาของนักศึกษาได้ชัดเจนสามารถนำมาเปรียบเทียบพัฒนาการในการพูดได้ว่าเพิ่มขึ้นมากน้อยเพียงใด

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กองวิจัยการศึกษา. กรมวิชาการ. (2542). การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอน
ภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: องค์การคำคุณสุภา.
- กิดานันท์ มลิทอง. (2531). เทคโนโลยีการศึกษาร่วมสมัย. กรุงเทพฯ : ภาควิชาโสตทัศนศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กุสุมา ลำนุ้ย. (2532, สิงหาคม – 2533 มีนาคม). “การจัดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการ
สื่อสาร; วารสารศึกษาศาสตร์. 6(15-16) : 22
- ชัยยา เปรมภักดิ์. (2543). การเปรียบเทียบความสามารถและเจตคติในด้านการฟัง – พูด
ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนตามทฤษฎีการ
แบบอรรถฐานและการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประสิทธิ์ กัลปพฤกษ์. (2542). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้
กิจกรรมคู่. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ). มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- ฟิลลิปส์, ชาร์. (2545). กิจกรรมภาษาอังกฤษกับเด็ก. แปลโดย เตือนใจ เฉลิมกิจ. กรุงเทพฯ :
สำนักพิมพ์หน้าต่างสู่โลกกว้าง.
- รัตติยา ภูมิสายจร. (2540). การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยหลักการจัดกิจกรรม The Information Gap Principle.
วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (ประถมศึกษา). ขอนแก่น : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
ถ่ายเอกสาร.
- ศศิลักษณ์ เกตุจรุง. (2543). การใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารพัฒนาความสามารถในการพูด
ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอน
ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรี
นครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมบัติ สิริคงคาสกุล. (2539). ผลของการสอนกลวิธีในการสื่อสารที่มีต่อความสามารถในการพูด
ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
(การศึกษาและการสอน). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
ถ่ายเอกสาร.
- สมยศ เม่นแย้ม. (2543). ครูไทยสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: เคล็ดไทย.

- สายันต์ จูประมัตถา. (2539). ผลของการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารโดยใช้หลัก *Information Transfer* ในการสอนภาษาอังกฤษหลักชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ศึกษาศาสตร์-การสอน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สุกัญญา ศิลประสาท. (2544). การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ✓ สุกัทร อักษรานุเคราะห์. (2532). การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ✓ สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2537). วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2540). แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรุณี วิริยะจิตรา. (2532). การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2538). แนวการสร้างข้อสอบภาษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2544). การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ✓ อัญชนา ราศรี. (2538). การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง – พูดเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนธาตุพนม อ.ธาตุพนม จ. นครพนม. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- Allwright, Richerd. (1980). *Discourse Analyses in second Language*. London: Longman.
- ✓ Bartz, Watter. H. (1979). *Testing Oral Communication, in Foreign Language Classroom; Language in Education : Theory and Practice*. Verginia : The Centre for Applied Linguistic.
- ✓ Brown, D.H. (1980). *Principal of Language Learning and Teaching*. New Jersey : Prentice Hall Inc.
- Byrne, Donn. (1987). *Teaching Oral English*. Singapore: Longman.
- ✓ Carrol, John B. (1964). *Language and Thought*. New Jersey: Englewood Cliffs.
- ✓ Clark, J.L.D. (1972). *Foreign Language Testing : Theory and Practice*. Philadelphia: Center for Curriculum Development.
- Dabrisay, M. (1982, January). "A feasibility Student of Large Scale Communicative Testing," *A journal of Applied Linguistic*. 1(9) : 76 – 83

- Ellis, Mark.; & Johnson, Christine. (1994). *Teaching Business English*. Oxford: Oxford University Press.
- Escola, Yvonne Henke. (1980, May). "Certain Effects of Selected Activities of Communicative Competence Training on the Development of German : A Case Study," *Dissertation Abstracts International*. 45(12) : 2930-A
- ✓ Finocchiaro, M.; & Brumfit, C.J. (1983). *The Functional – Notional Approach : From Theory to Practice*. New York: Oxford University Press.
Harcourt, Brace & world, Inc.
- Harmer, Jermy. (1983). *The Practice of English Language Teaching*. 6th ed. New York: Longman.
- / Harris, D.P. (1969). *Testing English as a Second Language*. New York: McGraw Hill.
- . Hilsdon, Janet. (1990). *The Group Oral Exam : Advantages and Limitations*. in *Language Testing in the 1990s : the Communicative Legacy*, Modern English Publications in . Association with the British Council.
- Hybel, Sandra. (1995). *Communicating Effectively*. 4th ed. New York: McGraw Hill Inc.
- Hymes, Dell. (1972). *On Communicative Competence* . in *Sociolinguistic*, Edited by Pride, J.B. and Holmes, J. England : Penguin books.
- Johnson, K. (1982). *Communicative Syllabus Design and Methodology*. Oxford: Pergamon Press.
- Johnson, K.; & Morrow, K. (1981). *Communication. in the Classroom*. London: Longman.
- . Littlewood, W. (1981). *Communicative Language Teaching*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Maley, A.; & Duff, A. (1982). *Drama Techniques. in Language Learning*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Morrow, K. (1981). *Principles of Communicative Methodology*. in *Communication in the Classroom: Applications and Methods for Communicative Approach*. London: Longman.
- Nolasco, R .; & Arthur, L. (1987). *Conversation* . Hong Kong : Oxford University.
- ✓ Oller, J. W. (1973). *English Testing at School*. London: Longman.
- Pattison, P. (1987). *Developing Communication Skills*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Paulston, C.B.; & Bruder, M.N. (1976). *Teaching English as a Second Language : Techniques and Procedures*. Boston : Winthrop Publishers, Inc.

Richards, Jack. C., Platt, J.; & Platt, H. (1992). *Longman Dictionary of Language Teaching and Applied Linguistics*. Singapore: Longman.

Savignon, S.J. (1983). *Communicative Competence : Theory and Classroom Practice*. Massachusetts : Addison Wesley Publishing Company Inc.

Sawarz, Z. (1989). Adapting Individualization Techniques for Large Classes, *English Teaching Forum*. 29(2): 16 – 21.

✓ Scott, R. (1981). *Speaking*. in *Communication in the Classroom*. London: Longman.

Stern, H.H. (1992). *The Communicative Activities Syllabus*. Oxford: Oxford

Swain, Merrill. (1984, Winter/Spring). *Teaching and Testing Communicatively*,

Taylor, B. (1983). *Teaching ESL : Incorporating a Communicative, Student – Centered Component*, TESOL Quarterly. TESL Talk. 15(182) : 17 – 18.

Tsitsopoulou, Elly. (1992, April). *Conversation Classes*. in *English Teaching Forum*. New York: Oxford University Press.

✓ Valette, Rebecca. M. (1967). *Modern Language Testing*. 2nd ed. New York: Harcourt Barce Jovanovich.

Verderber, R. (1996). *Communicate !* : Belmont, Calif.

Widdowson, H.G. (1981). *Teaching Language as Communication*. Oxford: Oxford University Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- แผนการสอนและกิจกรรม

แผนการสอน 1

Describing things (Information gap)

วัตถุประสงค์

นักศึกษาสามารถบรรยายลักษณะสิ่งของที่ต้องการได้

เนื้อหาภาษา

โครงสร้างประโยค

What's like?

It's + adjective

It's made of

It's got

คำศัพท์

คำ Adjective อธิบาย รูปร่าง รูปแบบและวัสดุที่ใช้

สื่อการเรียนการสอน

- ภาพ
- ของจริง
- เอกสารหมายเลข 1, 2

เวลา 4 ชั่วโมง

ขั้นตอนการสอน

กิจกรรมของครู	กิจกรรมของนักศึกษา
1. ขั้นทบทวน - ครูทบทวนคำศัพท์และโครงสร้างประโยคที่ใช้ในการบรรยายสิ่งของดังนี้ ครูยกกระเป๋ามาแล้วถามนักศึกษาโดยใช้คำถาม What is the bag like?	- นักศึกษาทบทวนคำศัพท์และโครงสร้างประโยค - นักศึกษาตอบคำถามโดยการบรรยายลักษณะสิ่งของที่เห็น

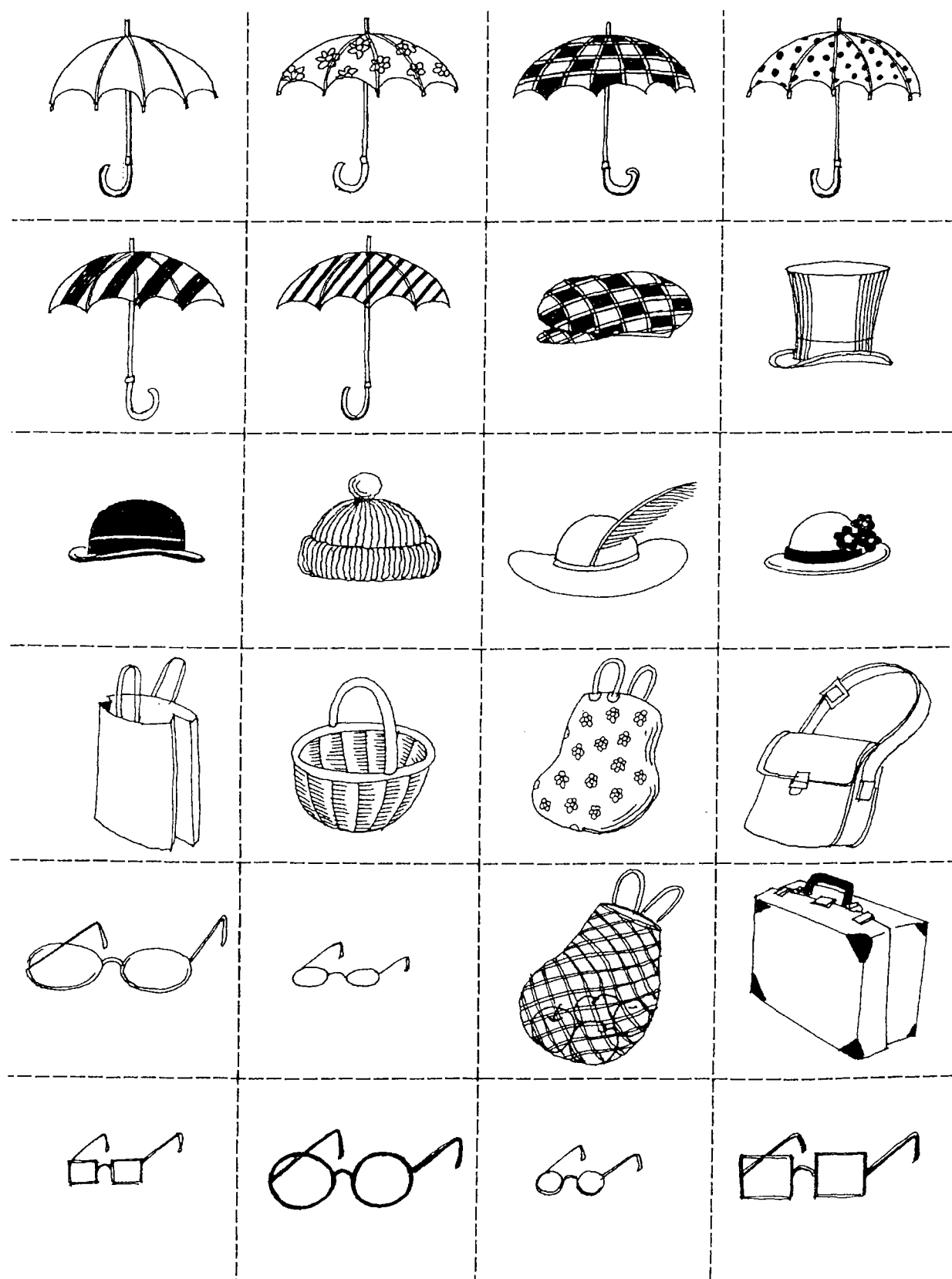
กิจกรรมของครู	กิจกรรมของนักศึกษา
- ครูแจกภาพที่มีสิ่งของหลายอย่างให้นักศึกษาแล้วบรรยายภาพ 1 ภาพให้นักศึกษาเลือกบอกว่าครูบรรยายภาพไหน (ใช้เอกสารหมายเลข 1 ทั้งแผ่น) - ครูให้นักศึกษาลองบรรยายภาพที่ตัวเองเลือกไว้ให้เพื่อนในชั้นดูภาพแล้วบอกว่าภาพที่บรรยายไปนั้นคือภาพใด (ใช้เอกสารหมายเลข 1 ทั้งแผ่น) - ให้นักศึกษาจับคู่บรรยายภาพ	- นักศึกษาฟังครูแล้วบอกว่าครูบรรยายภาพไหน - นักศึกษาในชั้นสลับหน้าที่บรรยายภาพกับเพื่อน - นักศึกษาจับคู่บรรยายภาพ
2. ขั้นทำกิจกรรม - ครูกำหนดสถานการณ์ว่านักศึกษาไปงานเลี้ยงเมื่อคืนที่แล้ว โดยนักศึกษานำสิ่งของ 4 อย่างดังในภาพไปในงานด้วย (เอกสารหมายเลข 2 ตัดแล้วแจกนักศึกษาคนละ 1 แผ่น) แต่พอกลับมาบ้านนักศึกษาเอาของในภาพซึ่งไม่ใช่ของตนเองมา ดังนั้นนักศึกษาต้องพยายามตามหาสิ่งของเหล่านั้นให้พบ (เอกสารหมายเลข 2 ตัดแล้วแจกให้นักศึกษาคนละ 4 ภาพ ไม่ซ้ำกับภาพของแต่ละอย่างที่นักศึกษาแต่ละคนได้รับจากเอกสาร 1) - จากสถานการณ์นักศึกษาต้องหาสิ่งของ 4 อย่างที่สลับกับเพื่อน โดยเริ่มจากการคุยกับเพื่อนทีละคนและบรรยายสิ่งของของตัวเอง หากเพื่อนคนที่นักศึกษากำลังคุยด้วยมีสิ่งของลักษณะเช่น	- นักศึกษาฟังสถานการณ์ - นักศึกษาทำกิจกรรม

กิจกรรมของครู	กิจกรรมของนักศึกษา
นักศึกษาบรรยายก็จะยื่นภาพของสิ่งนั้นให้ แล้วนักศึกษาทำกิจกรรมต่อไปจนกว่าจะได้สิ่งของกลับมาคืนครบทั้ง 4 อย่าง - ให้นักศึกษาตรวจสอบความถูกต้องจากภาพของตนเองและภาพที่ได้จากการไปบรรยายลักษณะของสิ่งของกับเพื่อนว่ามีสิ่งของตรงกันหรือไม่	- นักศึกษาตรวจสอบความถูกต้องกับเพื่อน

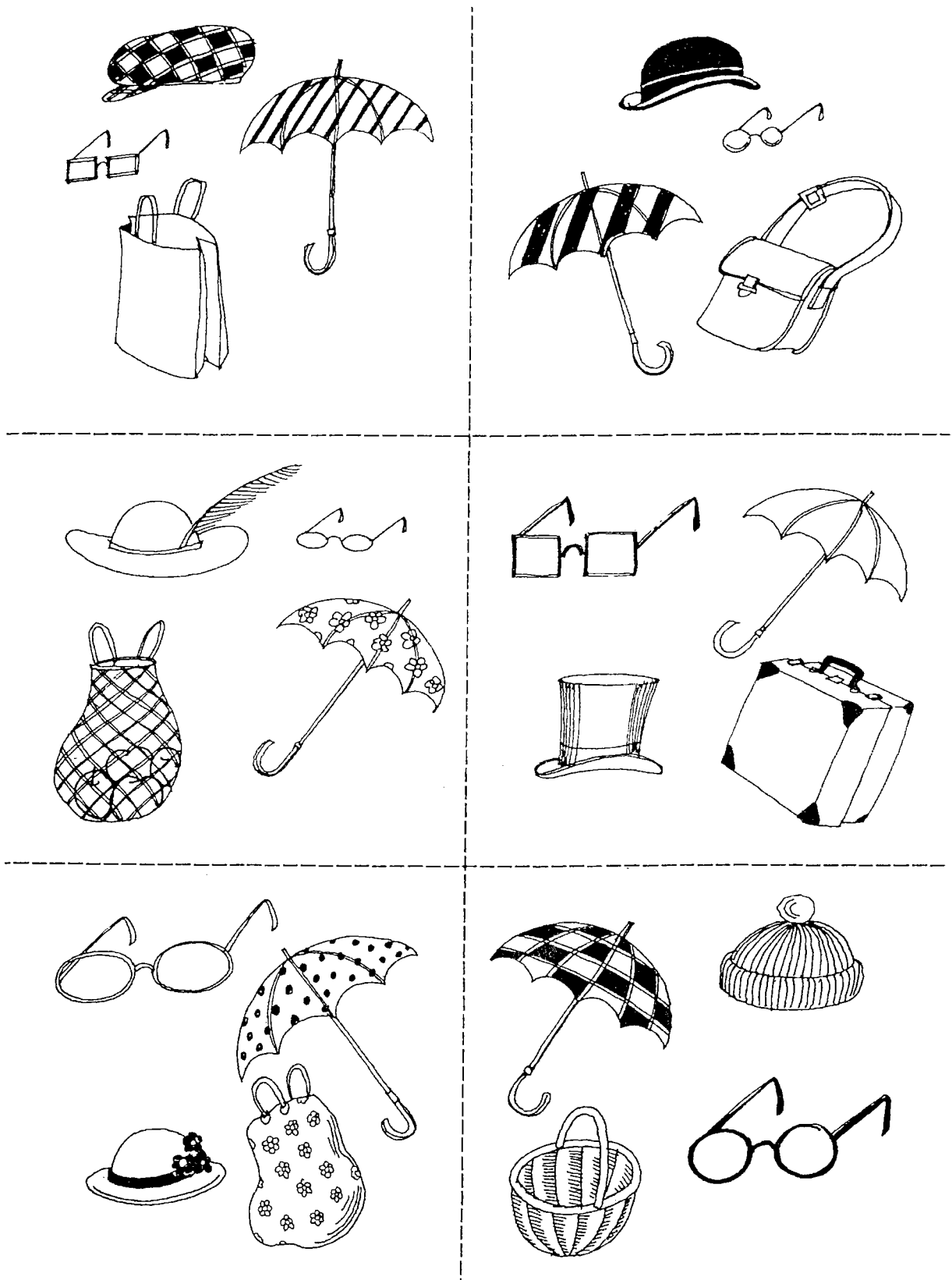
การประเมินผล

ใช้แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ

เอกสารหมายเลข 1



(Source: Hadfield Jill . Elementary Communication Games 1984)



(Source: Hadfield Jill . Elementary Communication Games 1984)

แผนการสอน 2

Buying things (Mapped Dialogue)

วัตถุประสงค์

นักศึกษาสามารถ ถาม-ตอบเกี่ยวกับสิ่งของที่ต้องการซื้อได้

เนื้อหาภาษา

- Have you got any/ a?
- How much do you want?
- How many do you want?

สื่อการเรียนการสอน

- ภาพ
- เอกสารหมายเลข 3 - 6

เวลา 4 ชั่วโมง

ขั้นตอนการสอน

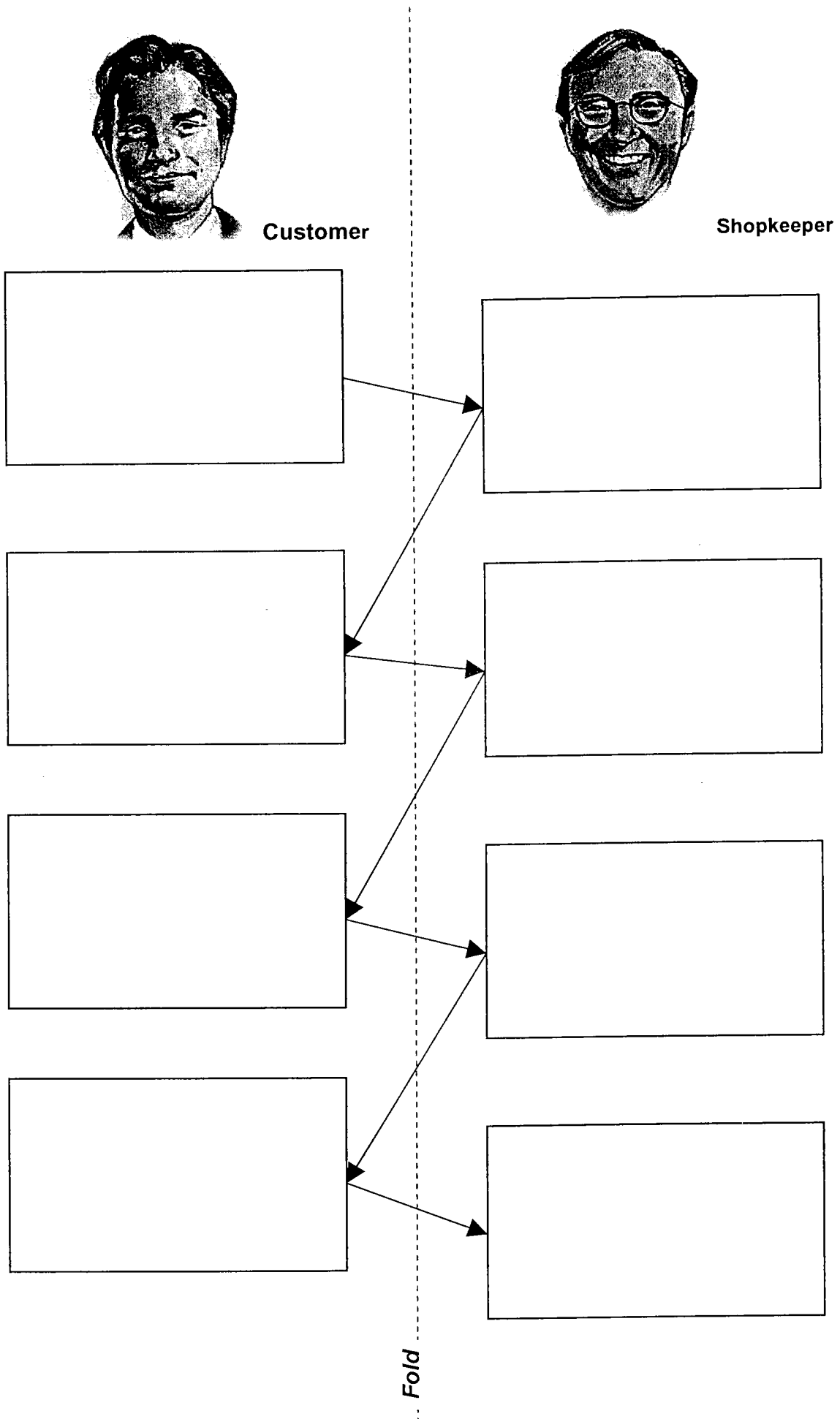
กิจกรรมของครู	กิจกรรมของนักศึกษา
1. ขั้นทบทวน - แบ่งนักศึกษาออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่ม Shopkeeper และ Customer - แบ่งนักศึกษาแต่ละกลุ่มออกเป็น กลุ่มย่อยกลุ่มละ 2-3 คน - ติดตัวอย่าง เอกสารหมายเลข 3(ขยายใหญ่) บนกระดาน ให้นักศึกษาแต่ละกลุ่มย่อยเห็นบทที่ตนเองจะต้องฟังจาก เทป	- นักศึกษาแบ่งกลุ่ม - นักศึกษาในแต่ละกลุ่มย่อยช่วยกันฟัง ประโยคที่เป็นบทบาทของตนเอง จาก เทป

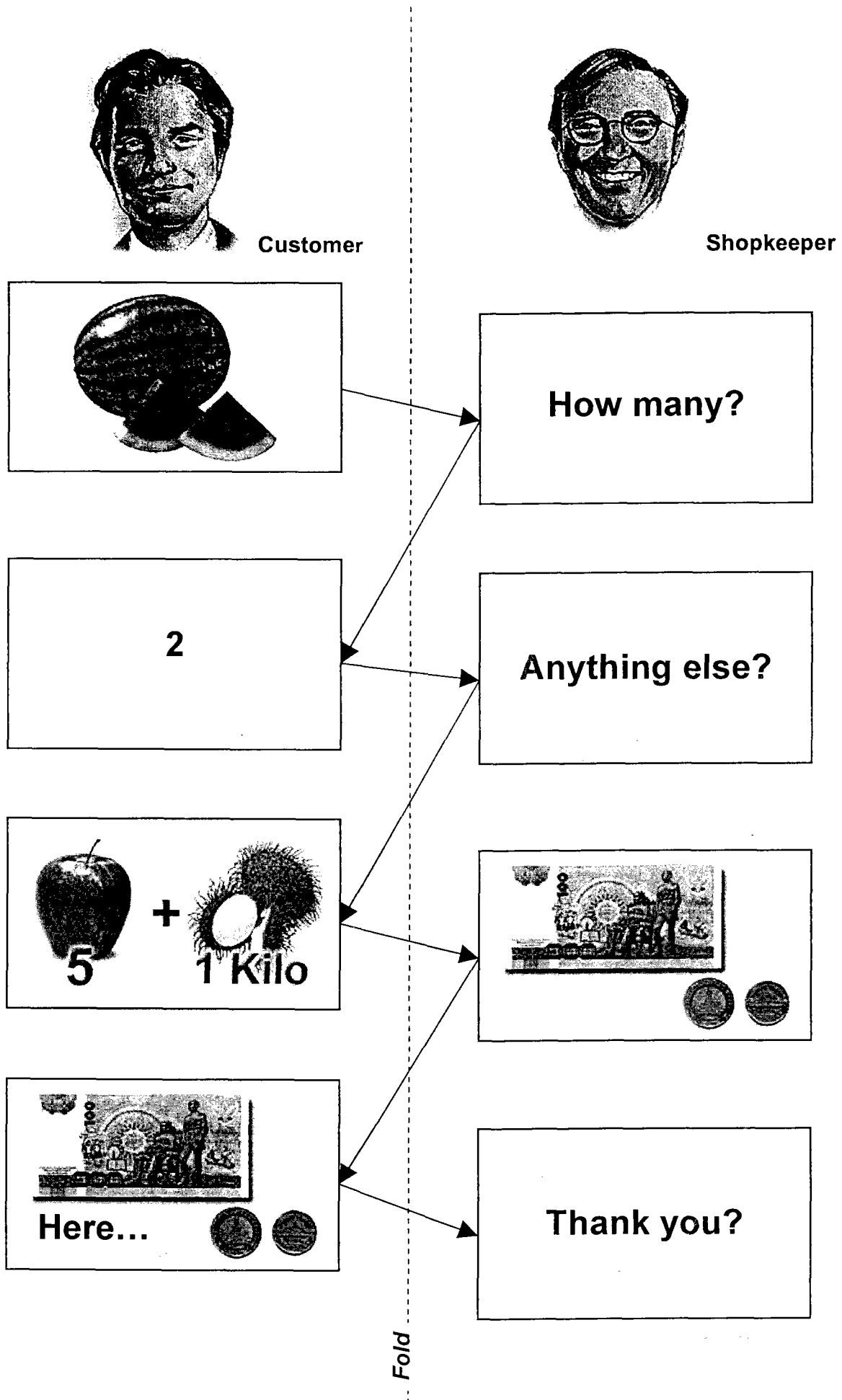
กิจกรรมของครู	กิจกรรมของนักศึกษา
- ตรวจสอบบทสนทนาที่สมบูรณ์ จากเทป - ให้นักศึกษาแต่ละกลุ่มย่อยแสดงบทบาทที่ตัวเองฟังจากเทป (ห้ามไม่ให้นักศึกษาจดบทสนทนา) - ให้นักศึกษาสลับบทบาทและฝึกจนใช้ภาษาได้ถูกต้อง	- นักศึกษาแต่ละกลุ่มย่อยตรวจสอบบทสนทนาจากเทป - นักศึกษาทั้งสองกลุ่มช่วยกันแสดงบทบาทที่ฟังมาจากเทป - นักศึกษาแบ่งกลุ่ม 2 กลุ่มทำกิจกรรม
2. ขั้นทำกิจกรรม - แบ่งนักศึกษาออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งเป็นผู้ซื้อ และอีกกลุ่มเป็นผู้ขาย - ใช้ เอกสารหมายเลข 3 แผ่นใหญ่เพื่อการฝึก - ให้นักศึกษาทั้งสองกลุ่มสลับบทบาท - ครูแจก เอกสารหมายเลข 4 ให้นักศึกษาทำกิจกรรมเป็นคู่ - ให้นักศึกษาออกแบบ เอกสาร ด้วยตัวเองแล้วนำมาใช้กับเพื่อน - ครูแบ่งกลุ่มนักศึกษาออกเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มผู้ซื้อและกลุ่มผู้ขาย - ครูตัดเอกสารหมายเลข 5 ในส่วน Shop Names และ เอกสารหมายเลข 6 แจกให้กลุ่มผู้ขาย ตัดเอกสารหมายเลข 5 ในส่วน Shopping Lists แจกให้กลุ่ม	- นักศึกษาทั้งสองกลุ่มทำกิจกรรม - นักศึกษาจับคู่ทำกิจกรรม - นักศึกษาออกแบบ เอกสาร แล้วนำมาใช้สนทนากับเพื่อน - นักศึกษาแบ่งกลุ่มทำกิจกรรม - นักศึกษาทำกิจกรรม

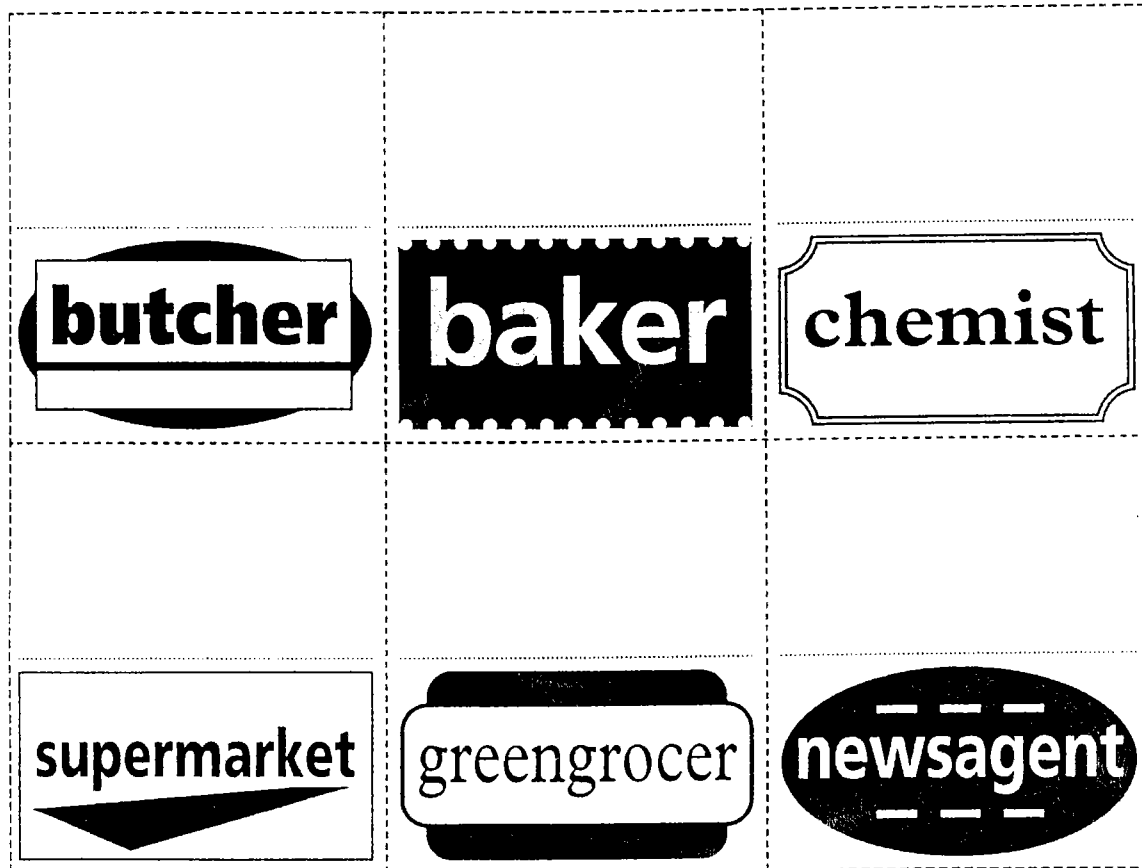
กิจกรรมของครู	กิจกรรมของนักศึกษา
ผู้ซื้อ ให้นักศึกษาในกลุ่มผู้ขายไปซื้อของตาม Shopping Lists ที่ได้รับ โดยนักศึกษาต้องไปซื้อของให้ ถูกต้องตามร้านที่ต้องการของจาก Shopping Lists กลุ่มผู้ขายจะส่งภาพสิ่งของที่ผู้ซื้อต้องการ หากผู้ซื้อซื้อสิ่งของถูกร้าน	

การประเมินผล

ใช้แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ







SHOPPING LISTS

SHOPPING LIST 200 grams ham 1 loaf brown bread 1 tube toothpaste 500 grams butter 1 kilo apples 1 evening newspaper	SHOPPING LIST 6 rolls 1 bar soap 1 packet tea 4 oranges car magazine 4 steaks	SHOPPING LIST 1 bottle aspirin 1 jar coffee 6 bananas 1 box chocolates 3 pork chops 1 chocolate cake
SHOPPING LIST 1 litre milk 1 bag potatoes 1 bar chocolate 1 chicken 4 buns 1 box plasters	SHOPPING LIST 1 kilo peas 250 grams sweets 1 leg lamb 5 jam tarts 1 bottle shampoo 500 grams sugar	SHOPPING LIST 1 packet cigarettes 500 grams bacon 1 loaf white bread 1 bottle deodorant 1 kilo rice 1 cauliflower

(Source: Hadfield Jill . Beginners' Communication Games 1999)

เอกสารหมายเลข 6

PRODUCT CARDS

BUTCHER						
BAKER						
CHEMIST						
SUPERMARKET						
GREENGROCER						
NEWSAGENT						

(Source: Hadfield Jill . Beginners' Communication Games 1999)

แผนการสอน 3

Buying things (Role play)

วัตถุประสงค์

นักศึกษาสามารถ ถาม – ตอบ เกี่ยวกับสิ่งของที่ต้องการซื้อได้

เนื้อหาภาษา

- Have you got any/ a?
- How much do you want?
- How many do you want?

สื่อการเรียนการสอน

- ภาพ
- ของจริง
- เอกสารหมายเลข 7 – 8

เวลา 4 ชั่วโมง

ขั้นตอนการสอน

กิจกรรมของครู	กิจกรรมของนักศึกษา
1. ขั้นทบทวน - ทบทวนเนื้อหาในแผนการสอนที่ 2	- นักศึกษาทบทวนเนื้อหาที่เรียนในแผนการสอนที่ 2
2. ขั้นทำกิจกรรม - กำหนดสถานการณ์ และบทบาทของ A และ B Situation: John has lived in Thailand for a month. He usually buys some food and drink from the shop near his house. Now he is asking the shopkeeper if he/she has the kinds of food and drink he wants. John has two hundred baht to	- นักศึกษาฟังสถานการณ์ที่ครูกำหนด

กิจกรรมของครู	กิจกรรมของนักศึกษา
spend, so he asks about the price of each item and makes a decision on what to buy - ตรวจสอบความเข้าใจของนักศึกษาหลังจากรับคำสั่งว่าเข้าใจในสิ่งที่กำลังจะปฏิบัติมากน้อยเพียงไร - ให้นักศึกษาจับคู่แล้วแสดงบทบาทเป็น A และ B ตามบทบาทและสถานที่ที่กำหนดให้ ในเอกสารหมายเลข 7 และ 8 - ให้นักศึกษาออกมาแสดงบทบาทสมมติที่ละคู่	- นักศึกษาตรวจสอบความเข้าใจของตนเองจากการตอบคำถาม - นักศึกษาแสดงบทบาทสมมติตามบทที่แต่ละคนได้รับ - นักศึกษาแสดงบทบาทสมมติที่ละคู่

การประเมินผล

ใช้แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ

เอกสารหมายเลข 7

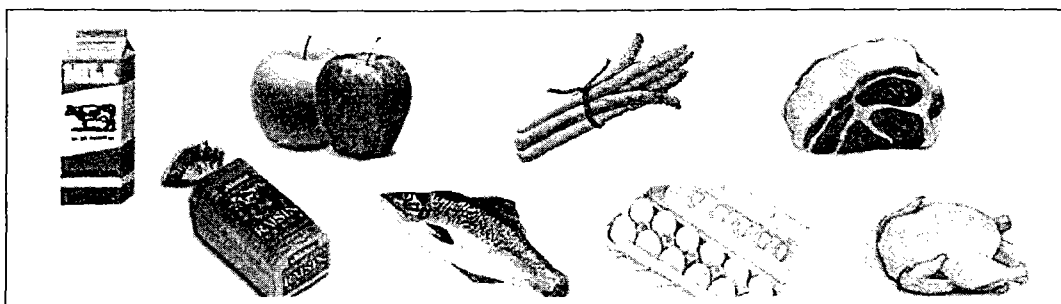
(Buying things)

Situation: John has lived in Thailand for a month. He usually buys some food and drink from the shop near his house. Now he is asking the shopkeeper if he/she has food and drink he wants. John has two hundred baht to spend, so he asks about the price of each item and makes a decision on what to buy.

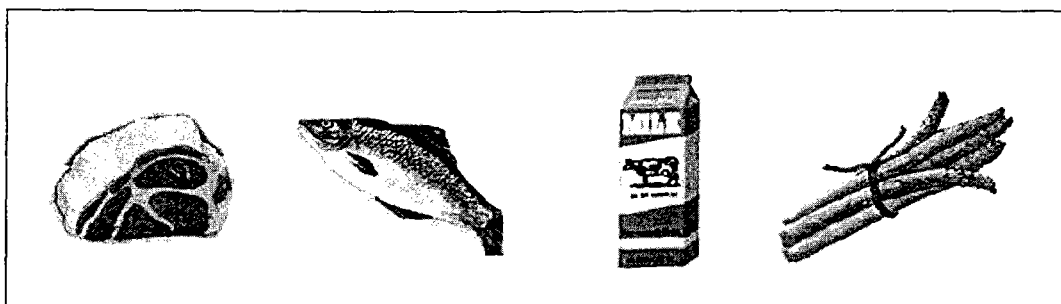
Roles:

A. You are John.

- Greet the shopkeeper, and ask him/her if there are the kinds of food and drink show in the picture below in his/her shop.



- Ask the shopkeeper how much each item costs.
- Tell the shopkeeper that you will take the things shown in the picture below.



- Pay two hundred baht for the food and drink.
- Thank the shopkeeper.

เอกสารหมายเลข 8

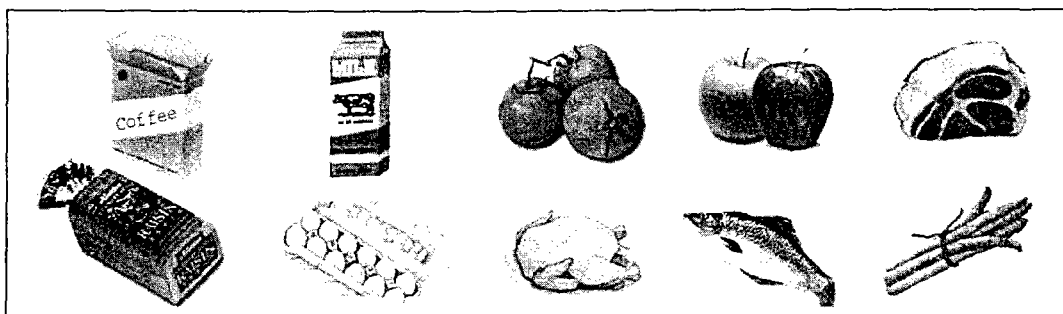
(Buying things)

Situation: John has lived in Thailand for a month. He usually buys some food and drink from the shop near his house. Now he is asking the shopkeeper if he/she has food and drink he wants. John has two hundred baht to spend, so he asks about the price of each item and makes a decision on what to buy.

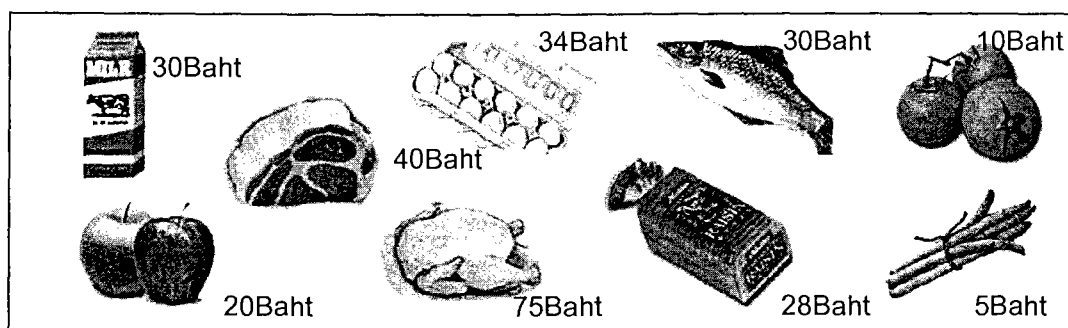
Roles:

B. You are the shopkeeper.

- Greet John, and ask if you can help him.
- Tell John that you have the kinds of food and drink that he asks for (shown in the picture).



- Tell John the price of each item.



- Bring John the food and drink he needs, and change.

แผนการสอน 4

Describing people (Spot the differences)

วัตถุประสงค์

- นักศึกษาสามารถบรรยายลักษณะของบุคคลจากภาพ

เนื้อหาภาษา

- What does look like?
- Tell me about
- He/ she's+ adjective

สื่อการเรียนการสอน

- ภาพคน
- เอกสารหมายเลข 9 - 13

เวลา 6 ชั่วโมง

ขั้นตอนการสอน

กิจกรรมของครู	กิจกรรมของนักศึกษา
1. ขั้นทบทวน - แจกภาพให้นักศึกษาคนละ 1 แผ่น เป็นภาพชาย 8 คน (เอกสารหมายเลข 9) ที่มีลักษณะต่าง ๆ กัน - บรรยายลักษณะคน 1 คนแล้วให้นักศึกษาเลือกคนที่ครูบรรยายจากภาพที่แจกให้ - ให้นักศึกษาแต่ละคนบรรยายภาพที่ตัวเองเลือกไว้ แล้วให้เพื่อนในชั้นทายว่าเป็นคนไหน	- นักศึกษาดูภาพที่แจกให้ - นักศึกษาทั้งชั้นเลือกบุคคลจากภาพที่คิดว่าตรงกับคำบรรยายของครูมากที่สุด - นักศึกษาแต่ละคนบรรยายภาพที่ตัวเองเลือกไว้ ให้เพื่อนตัดสินใจเลือกคนที่ตรงกับคำบรรยายมากที่สุด

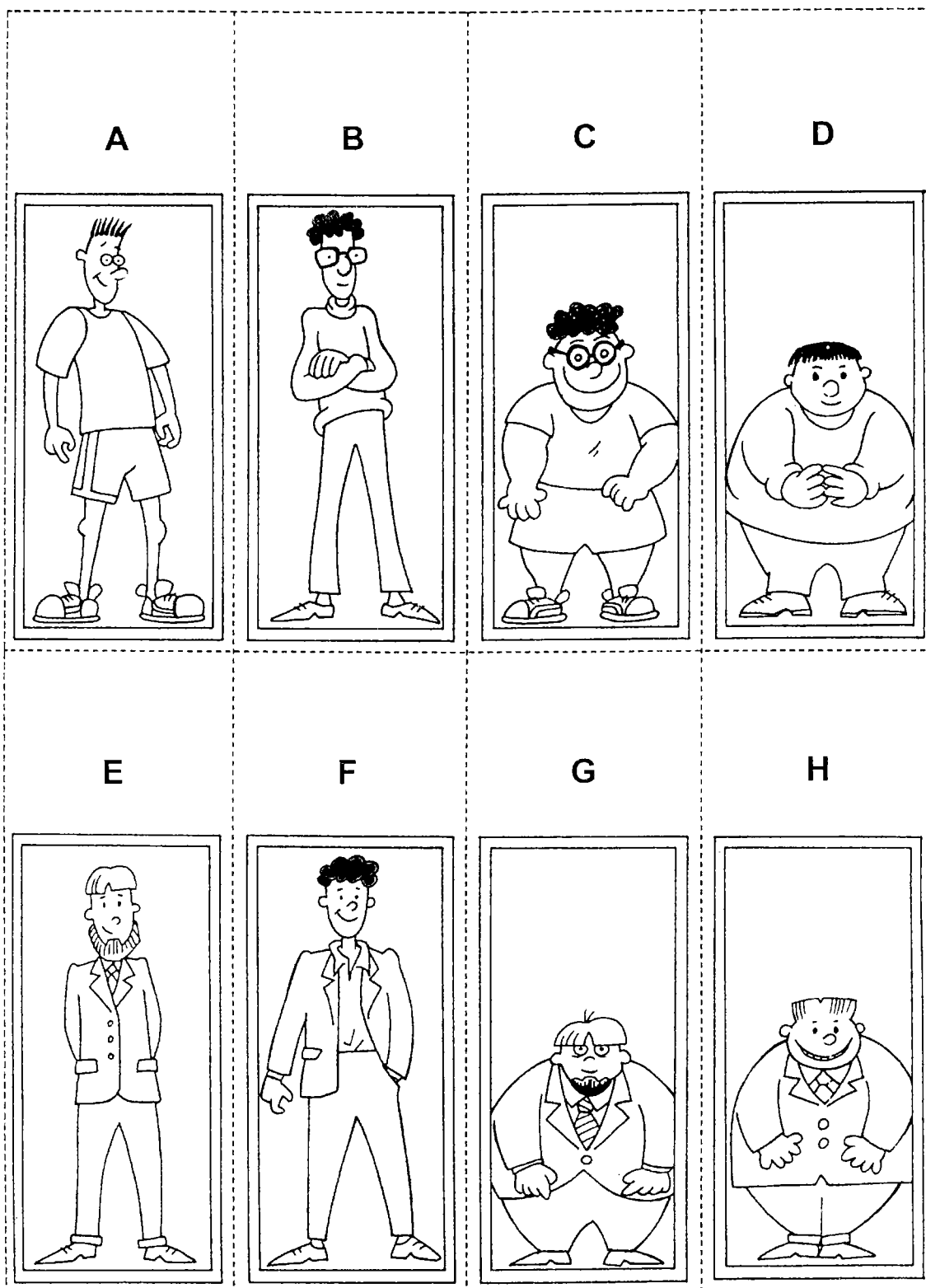
กิจกรรมของครู	กิจกรรมของนักศึกษา
2. ขั้นทำกิจกรรม - ตัดภาพบุคคลในเอกสารหมายเลข 10 แจกนักศึกษา คนละ 1 ภาพ - ให้นักเรียนแต่ละคนออกตามหาบุคคลที่มีลักษณะเหมือนกับภาพของตน ห้ามนักศึกษาให้เพื่อนดูภาพ - หลังจากทุกคนพบคู่แล้ว ให้แต่ละคู่บรรยายภาพให้ซึ่งกันและกันฟังอีกครั้งหนึ่ง หน้าชั้น แล้วครูตัดเอกสารหมายเลข 11 แจกและให้นักศึกษาทำกิจกรรม - นักศึกษาจับคู่ แล้วเลือกเป็น A และ B - กำหนดสถานการณ์ให้นักศึกษาอยู่ในงานเลี้ยงแล้วบรรยายคนในงานเลี้ยงเพื่อที่จะหาจุดที่ต่างกันของคนในภาพ 5 จุด - ตรวจสอบความเข้าใจของนักศึกษาหลังจากรับคำสั่งว่าเข้าใจในสิ่งที่กำลังจะปฏิบัติมากน้อยเพียงไร - แจก เอกสารหมายเลข 12 ให้นักศึกษาที่เป็น A และเอกสารหมายเลข 13 สำหรับนักศึกษาที่เป็น B แล้วทำกิจกรรม	- นักศึกษาได้รับภาพคนละ 1 ภาพ - นักศึกษาบรรยายภาพของตนเองกับเพื่อนเพื่อหาคนที่มีความเหมือนกัน - นักศึกษาบรรยายลักษณะภาพของตนเองกับเพื่อนที่เป็นคู่ หน้าชั้น เสร็จแล้วทำกิจกรรมโดยใช้เอกสารหมายเลข 11 - นักศึกษาจับคู่ แล้วเลือกเป็น A หรือ B - นักศึกษาบรรยายลักษณะบุคคลในภาพของตนเองเพื่อจะหาจุดแตกต่างของคนในภาพรวม 5 จุด

กิจกรรมของครู	กิจกรรมของนักศึกษา
- ถามนักเรียนถึงจุดที่ภาพทั้ง 2 ต่างกัน	- นักศึกษาตอบคำถาม และอธิบาย

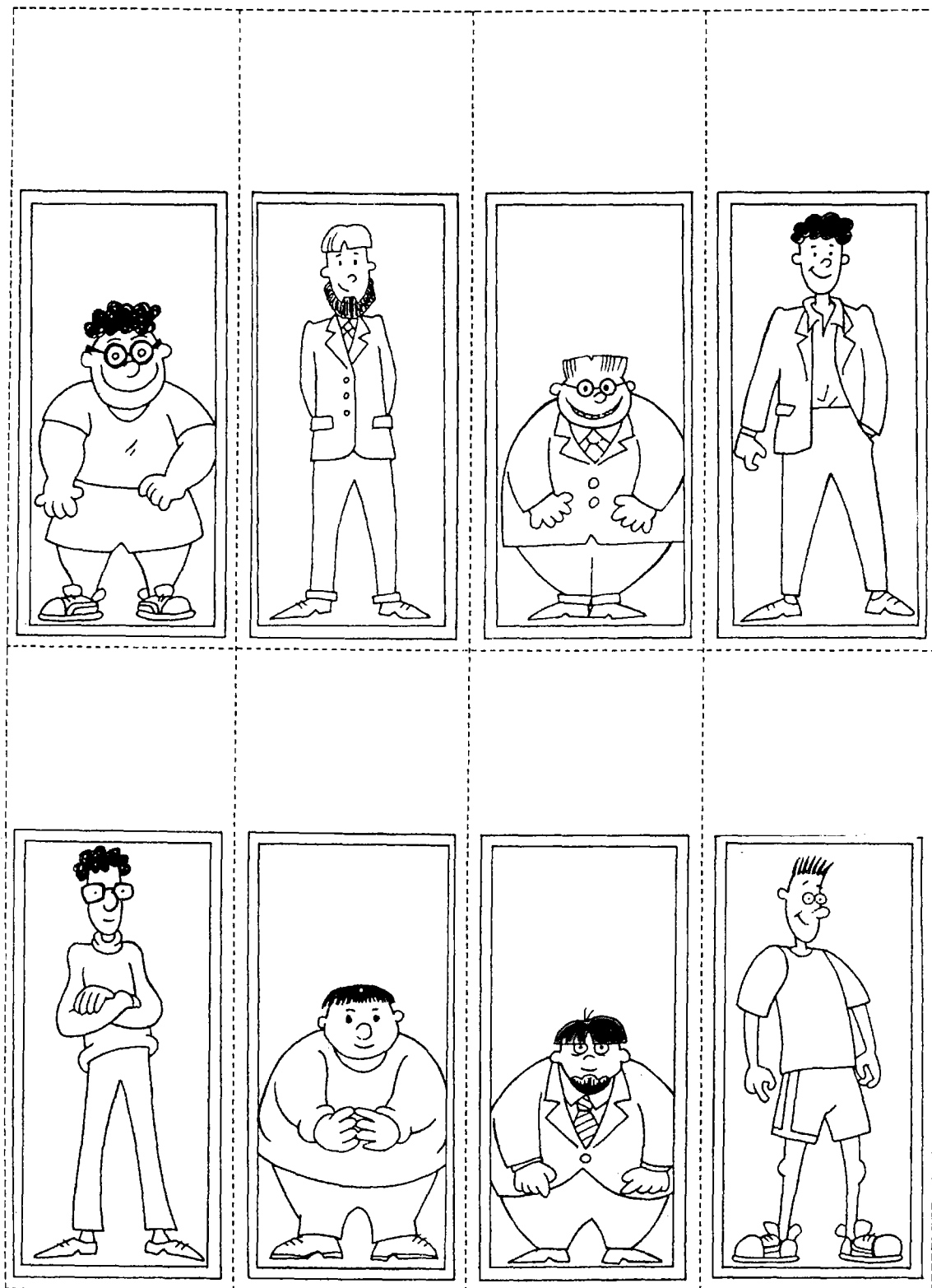
การประเมินผล

ใช้แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ

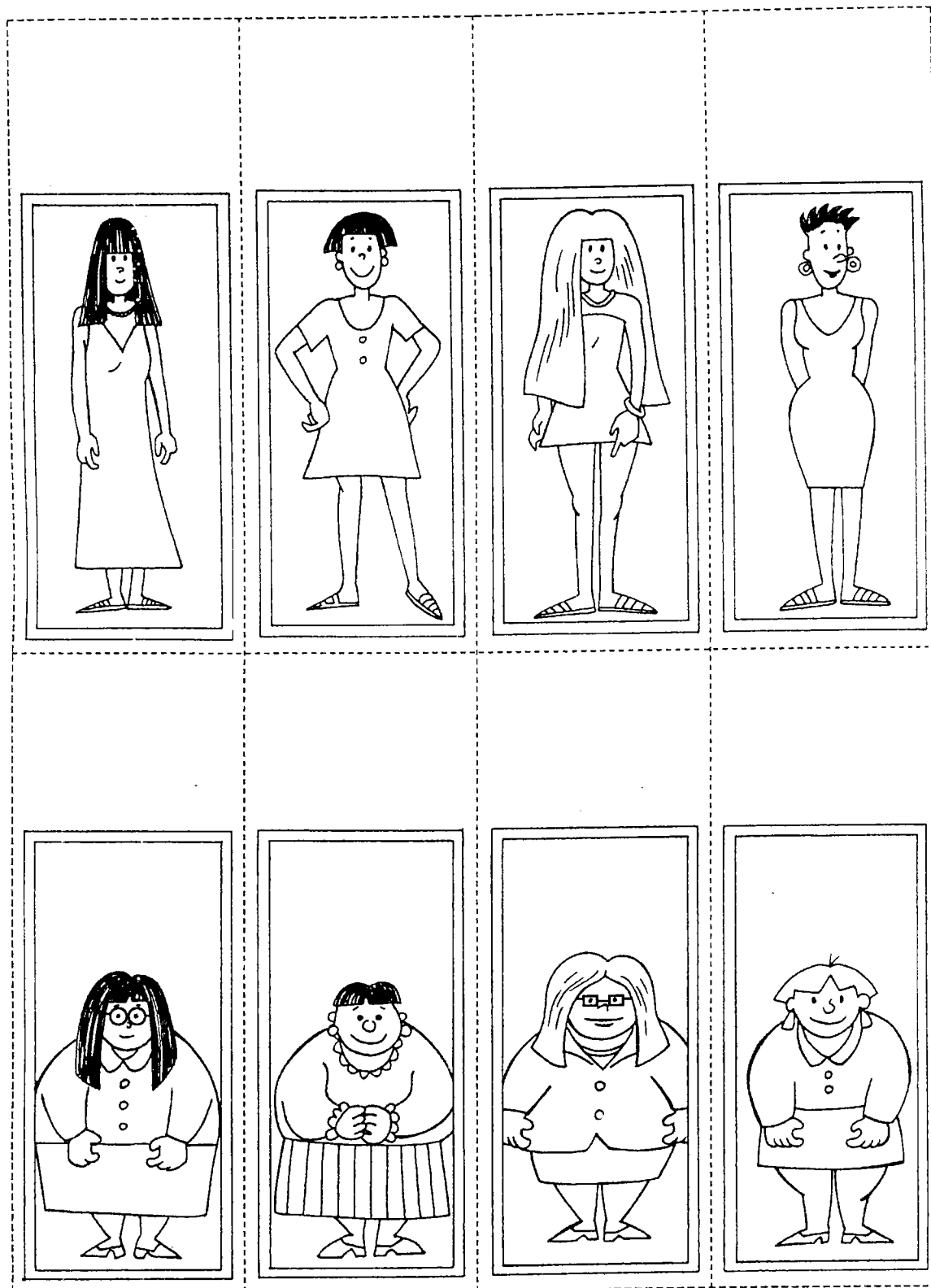
เอกสารหมายเลข 9



(Source: Hadfield Jill . Beginners' Communication Games 1999)



(Source: Hadfield Jill . Beginners' Communication Games 1999)



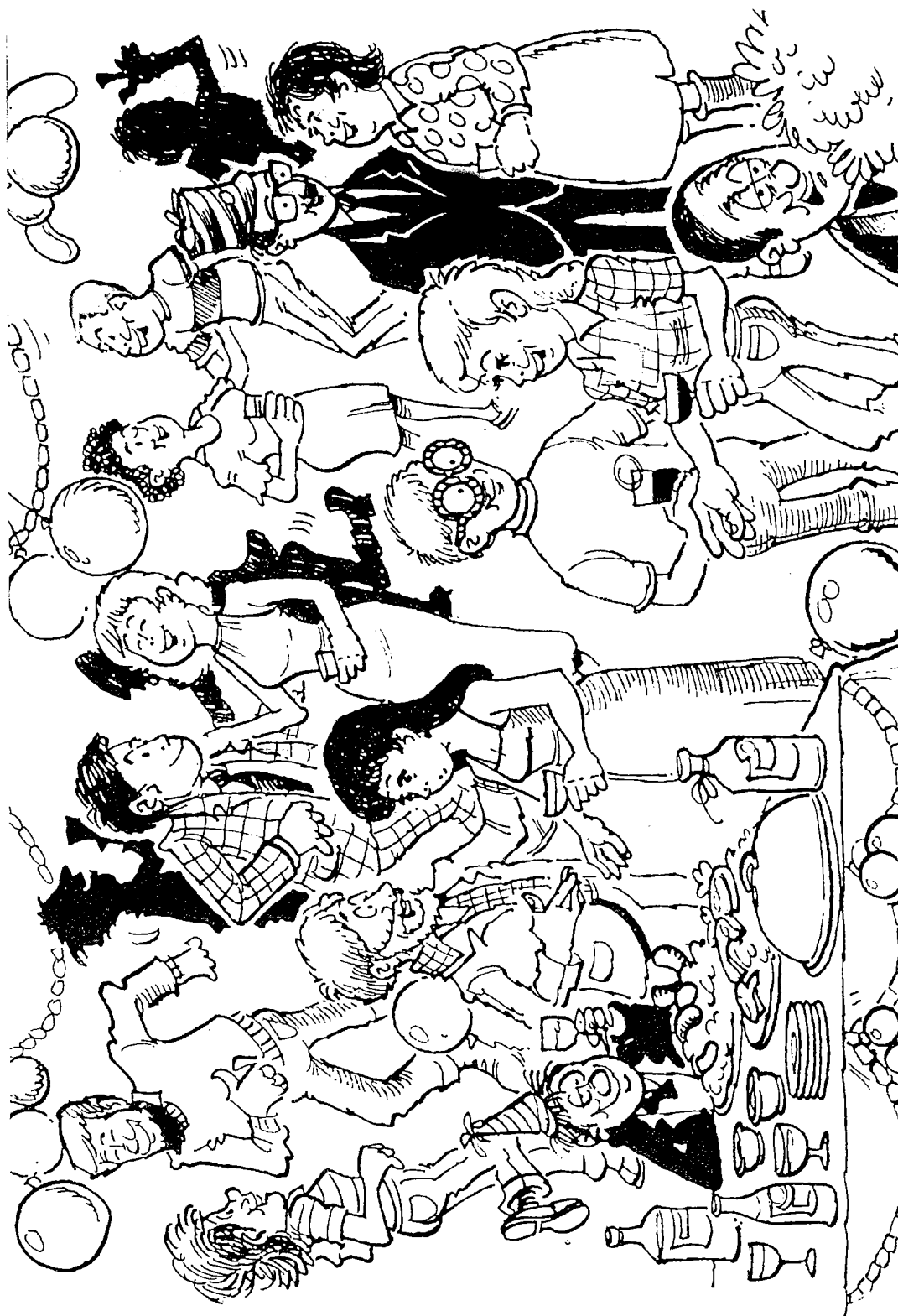
(Source: Hadfield Jill . Beginners' Communication Games 1999)

เอกสารหมายเลข 12



(Source: Hadfield Jill . Elementary Communication Games 1984)

เอกสารหมายเลข 13



(Source: Hadfield Jill . Elementary Communication Games 1984)

แผนการสอน 5

Giving directions (Information gap)

วัตถุประสงค์

- นักศึกษาสามารถ ถาม-ตอบเกี่ยวกับที่ตั้งของสถานที่ต่างๆได้

เนื้อหาภาษา

- Where is/ Where are?
- The is next to / opposite/ behind/ in front of/ between/on the right / left of...

สื่อการเรียนการสอน

- แผนที่
- เอกสารหมายเลข 14 - 18

เวลา 3 ชั่วโมง

ขั้นตอนการสอน

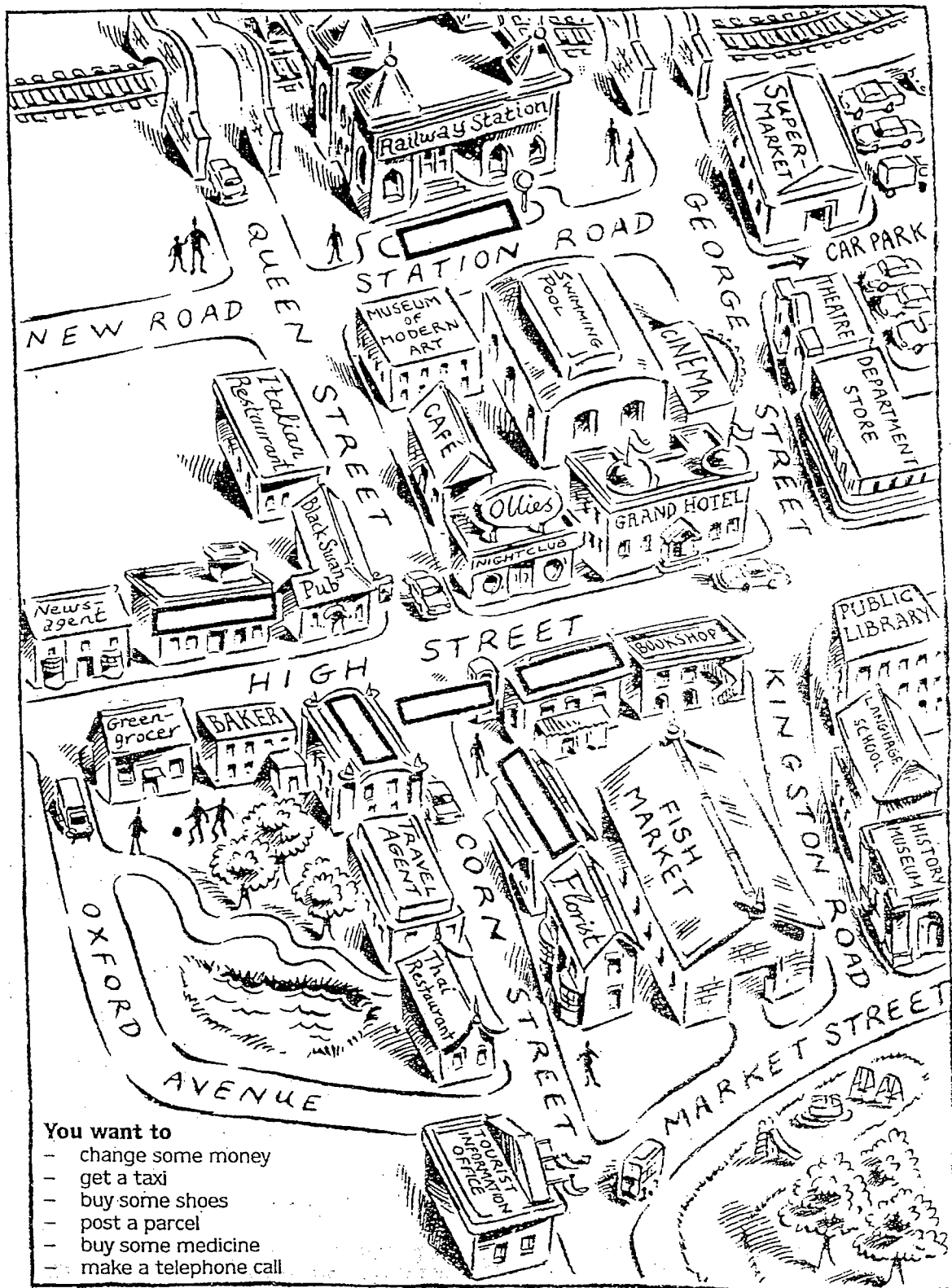
กิจกรรมของครู	กิจกรรมของนักศึกษา
1. ขั้นทบทวน - ทบทวนเนื้อหาภาษาโดยให้นักศึกษาดูแผนที่บนกระดานแล้วช่วยกันบอกที่ตั้งของสถานที่ที่ครูต้องการทราบ	- นักศึกษาตอบคำถามโดยดูข้อมูลจากแผนที่
2. ขั้นทำกิจกรรม <u>กิจกรรมที่ 1</u> - ให้นักศึกษาทำกิจกรรมเป็นคู่ โดยให้เป็น A และ B - ครูแจก เอกสารหมายเลข 14 ให้ A และ เอกสารหมายเลข 15 ให้ B ห้ามไม่ให้ นักศึกษาดู เอกสาร ซึ่งกันและกัน	- นักศึกษาจับคู่ทำกิจกรรม

กิจกรรมของครู	กิจกรรมของนักศึกษา
- ให้นักศึกษาแต่ละคู่บอกที่ตั้งของสถานที่ต่าง ๆ ตามที่คู่สนทนาต้องการทราบ แล้วเขียนชื่อสถานที่ลงในแผนที่ให้สมบูรณ์ <u>กิจกรรมที่ 2</u> - แบ่งนักศึกษาออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4 คน - ครูตัดเอกสารหมายเลข 16 และ 17 แล้วแจกให้นักศึกษาคนละ 1 แผ่น พร้อมตัดเอกสารหมายเลข 18 อีกคนละ 1 แผ่น - ให้นักศึกษาเติมชื่อของสถานที่ที่หายไปลงในแผนที่ให้สมบูรณ์ โดยดูรายชื่อที่มีจากเอกสารหมายเลข 18 แล้วถามเพื่อหาข้อมูลกับเพื่อนในกลุ่มของตนเอง - กิจกรรมจะจบลงเมื่อนักศึกษาแต่ละกลุ่มสามารถเติมชื่อสถานที่ที่ได้ครบสมบูรณ์ และในแต่ละกลุ่มจะมีนักศึกษา 1 คนที่สามารถเติมชื่อสถานที่ ที่ 21 ได้ก่อนสมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่ม	- นักศึกษาบอกที่ตั้งและเติมชื่อสถานที่ให้สมบูรณ์โดยเร็วที่สุดโดยไม่ให้เพื่อนเห็นเอกสารของตน - นักศึกษาแบ่งกลุ่มทำกิจกรรม - นักศึกษารับเอกสาร - นักศึกษาทำกิจกรรมเติมชื่อสถานที่ให้ครบโดยเร็วที่สุดโดยไม่ให้เพื่อนเห็นเอกสารของตน

การประเมินผล

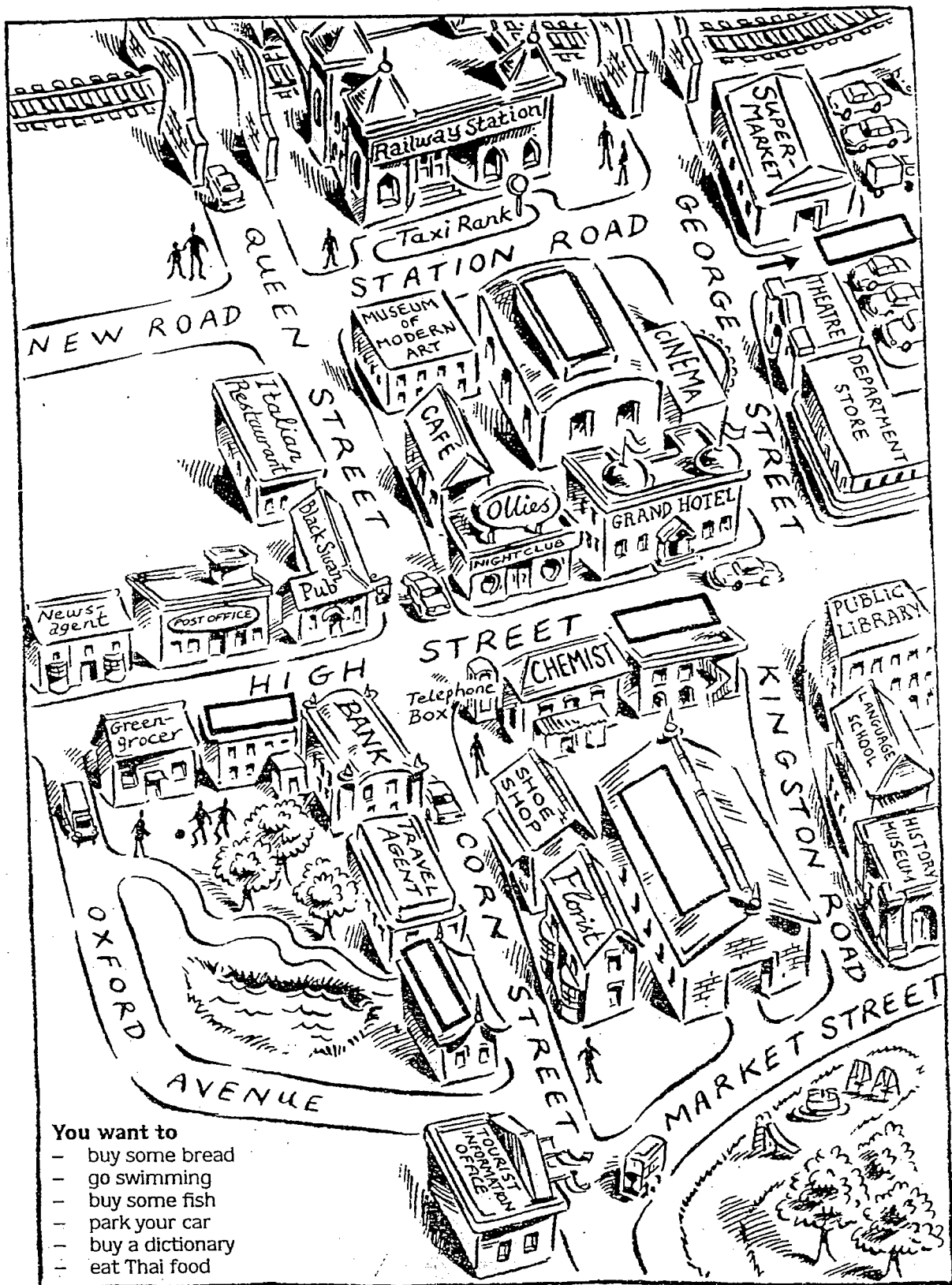
ใช้แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ

Student A

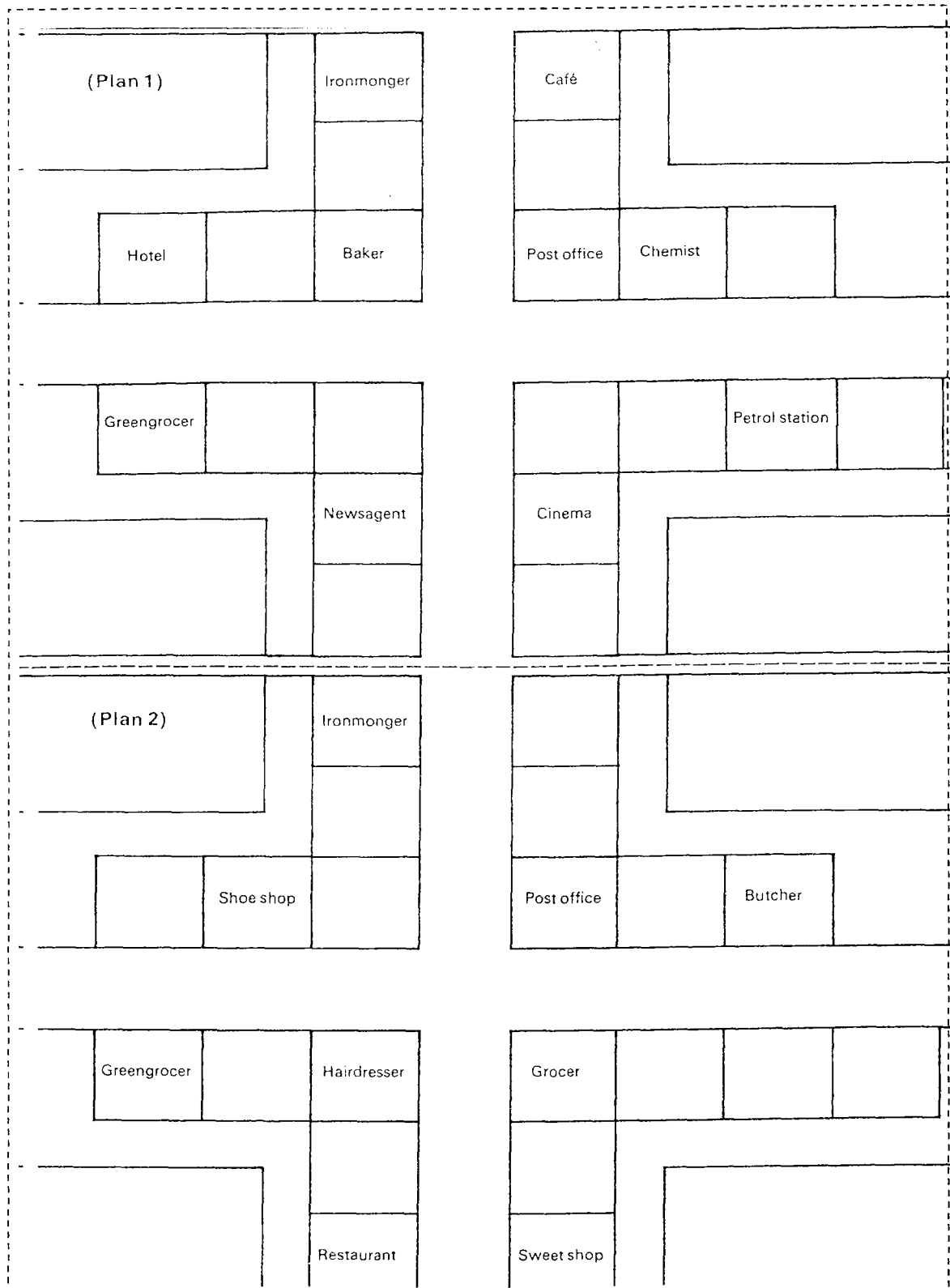


(Source: Kay Susan . Reward Elementary . 1997)

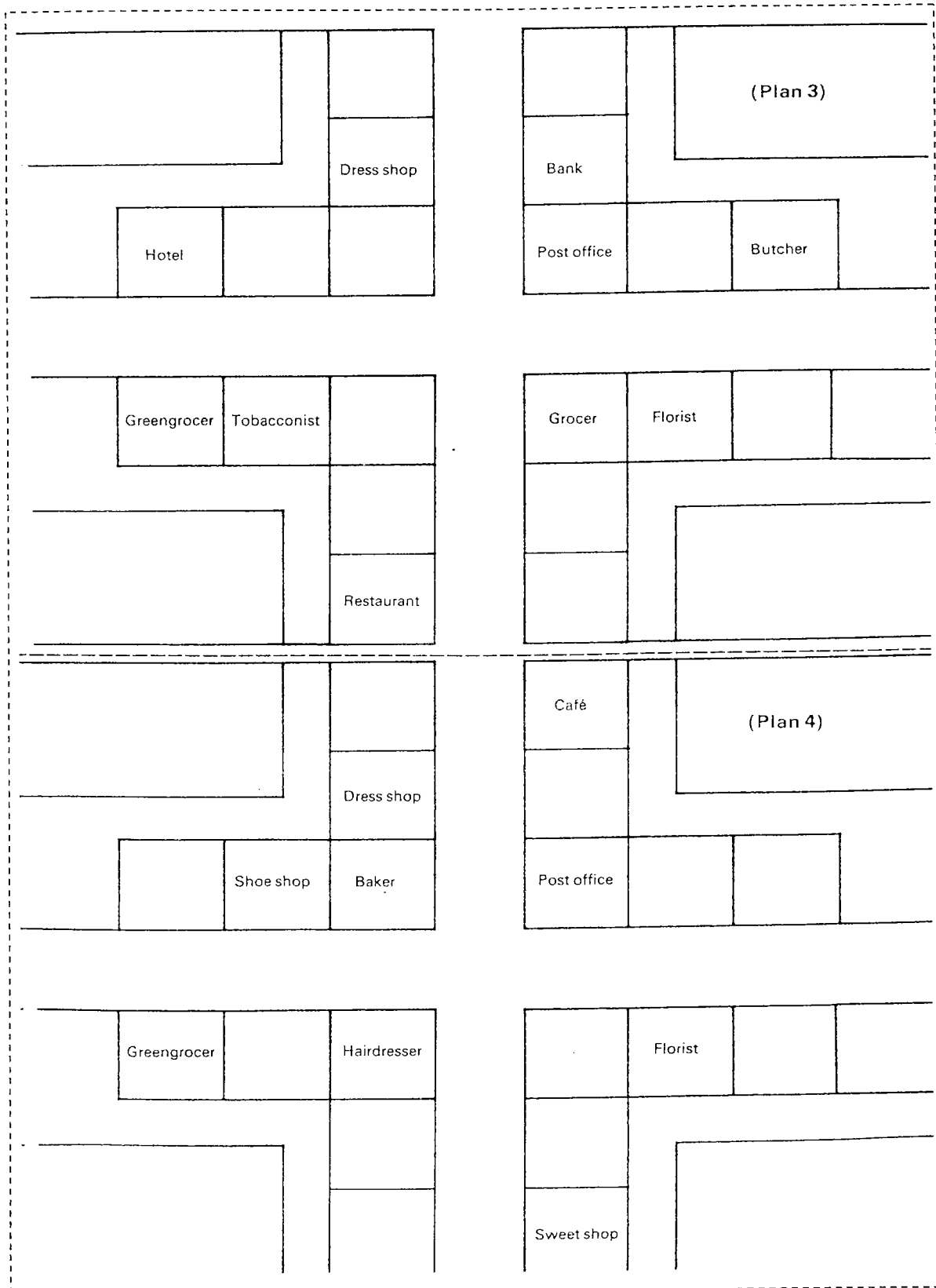
Student B



(Source: Kay Susan . Reward Elementary . 1997)



(Source: Hadfield Jill . Elementary Communication Games 1984)



(Source: Hadfield Jill . Elementary Communication Games 1984)

List of places

1. Ironmonger
2. Dress shop
3. Baker
4. Shoe shop
5. Hotel
6. Café'
7. Bank
8. Post office
9. Chemist
10. Butcher
11. Greengrocer
12. Tobacconist
13. Hairdresser
14. Newsagent
15. Restaurant
16. Grocer
17. Florist
18. Petrol station
19. Car park
20. Sweet shop
21. Cinema

List of places

1. Ironmonger
2. Dress shop
3. Baker
4. Shoe shop
5. Hotel
6. Café'
7. Bank
8. Post office
9. Chemist
10. Butcher
11. Greengrocer
12. Tobacconist
13. Hairdresser
14. Newsagent
15. Restaurant
16. Grocer
17. Florist
18. Petrol station
19. Car park
20. Sweet shop
21. Cinema

Cut

แผนการสอน 6

Giving directions (Jigsaw)

วัตถุประสงค์

- นักศึกษาสามารถบอกทางไปยังสถานที่ต่างๆได้

เนื้อหาภาษา

- How to get to?
- Turn left/ right
- Take the first/ second/ third turning on the left/ right.
- Go straight on.

สื่อการเรียนการสอน

- ภาพอาหารและเครื่องดื่มชนิดต่าง ๆ
- เอกสารหมายเลข 19 – 20

เวลา 2 ชั่วโมง

ขั้นตอนการสอน

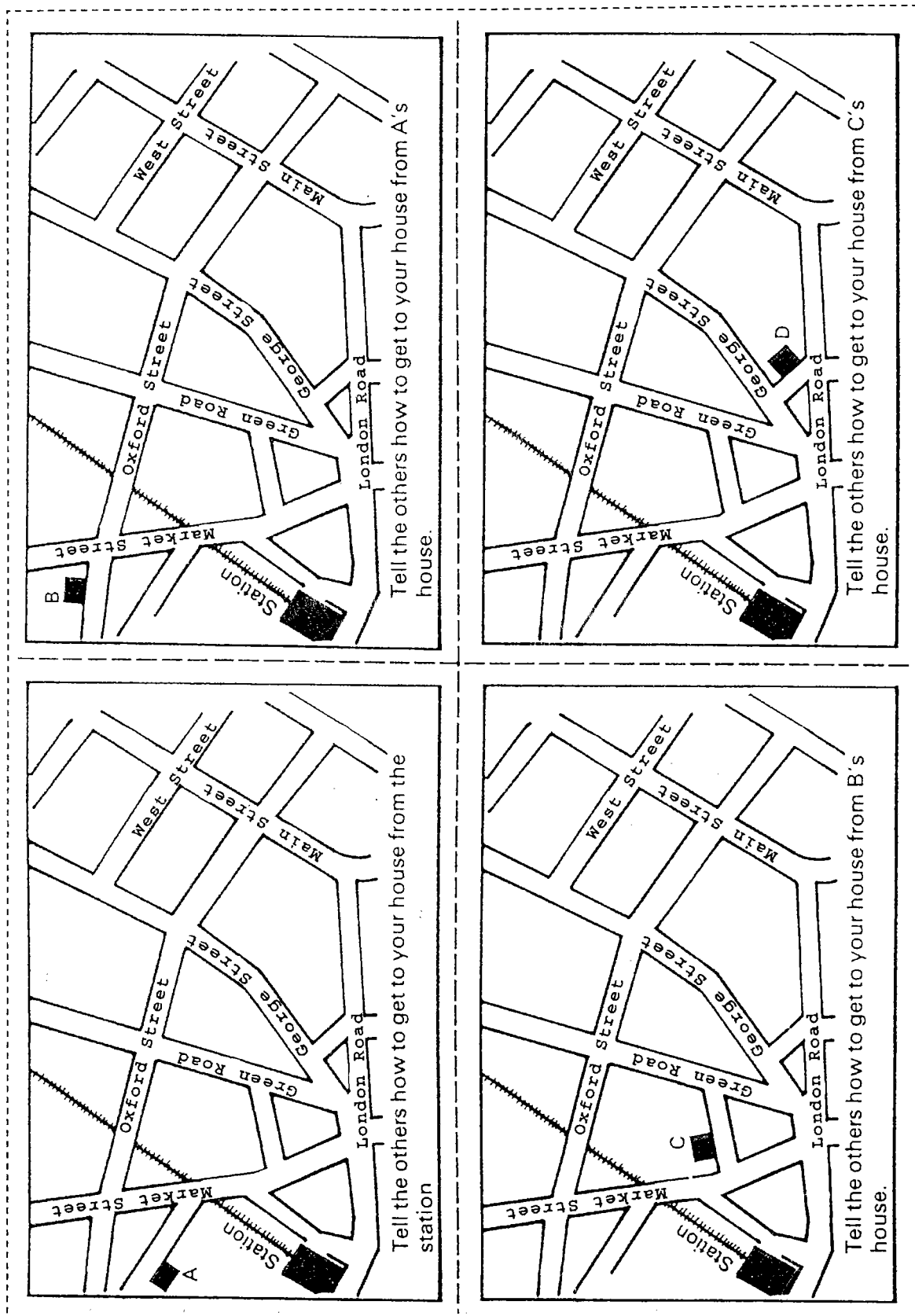
กิจกรรมของครู	กิจกรรมของนักศึกษา
1. ขั้นทบทวน - ทบทวนโดยให้นักศึกษาดูแผนที่บนกระดานแล้วช่วยกันบอกทางไปยังสถานที่ที่ครูต้องการไป	- นักศึกษาทบทวนความรู้เดิม โดยบอกทางไปยังสถานที่ต่างๆ
2. ขั้นทำกิจกรรม - แบ่งนักศึกษาออกเป็นกลุ่มๆละ 4 คน และแต่ละคนจะมีแผนที่ของตัวเอง 2 แผ่นให้นักศึกษาบอกทางไปบ้านของแต่ละคนโดยเริ่มจากจุดที่แต่ละแผ่นกำหนดไว้	- นักศึกษาทำกิจกรรมเป็นกลุ่ม โดยบอกทางไปบ้านของตนเองตามแผนที่ที่ตนมีให้สมาชิกในกลุ่มทราบข้อมูล

กิจกรรมของครู	กิจกรรมของนักศึกษา
- กิจกรรมจะเสร็จสิ้นเมื่อนักศึกษาในแต่ละกลุ่มสามารถบอกทางไปบ้านแต่ละหลังได้ถูกต้องเพราะข้อมูลของแต่ละคนจะต่อเนื่องกัน	

การประเมินผล

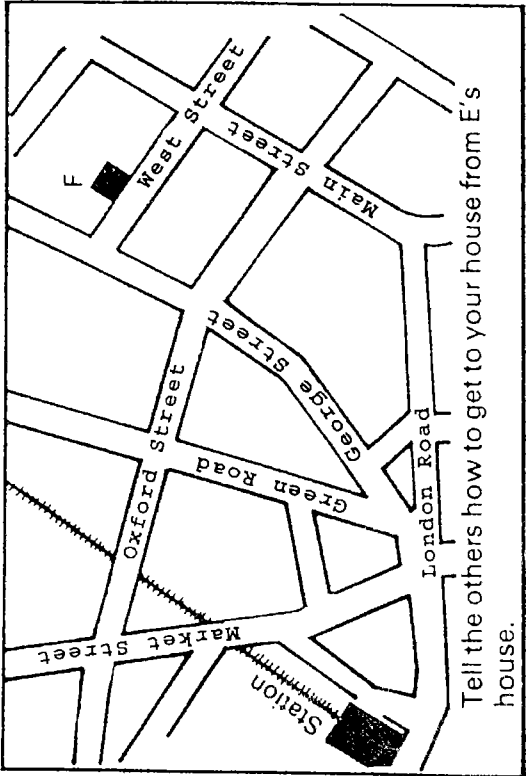
ใช้แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ

เอกสารหมายเลข 19



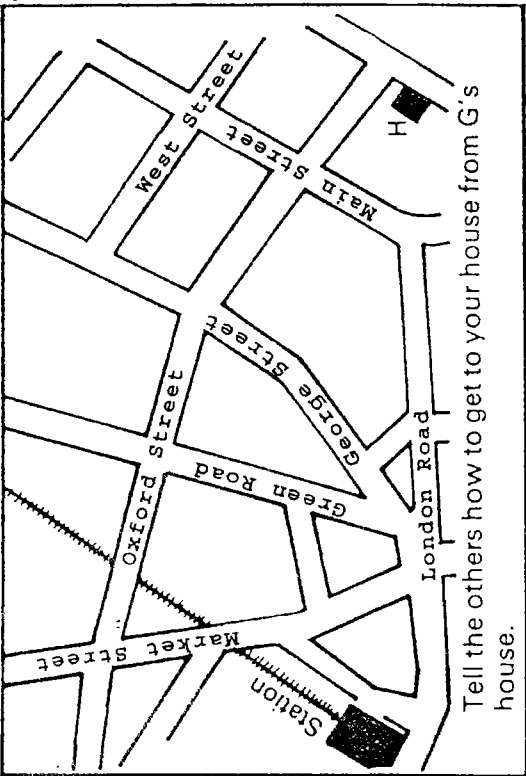
Source: Hadfield Jill . Elementary Communication Games 1984)

เอกสารหมายเลข 20



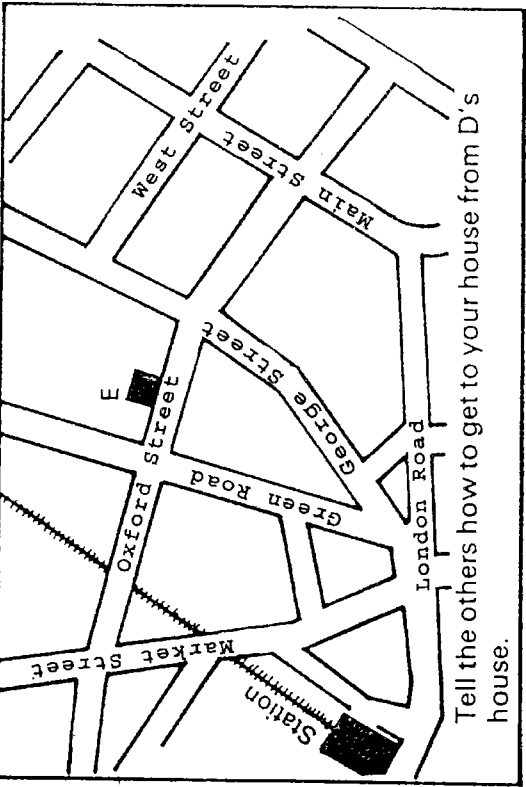
Tell the others how to get to your house from E's house.

This map shows a street grid with a station at the bottom. The streets are labeled: Station, Market Street, Oxford Street, Green Road, George Street, Main Street, West Street, and London Road. A black square representing E's house is located on West Street, between Main Street and George Street.



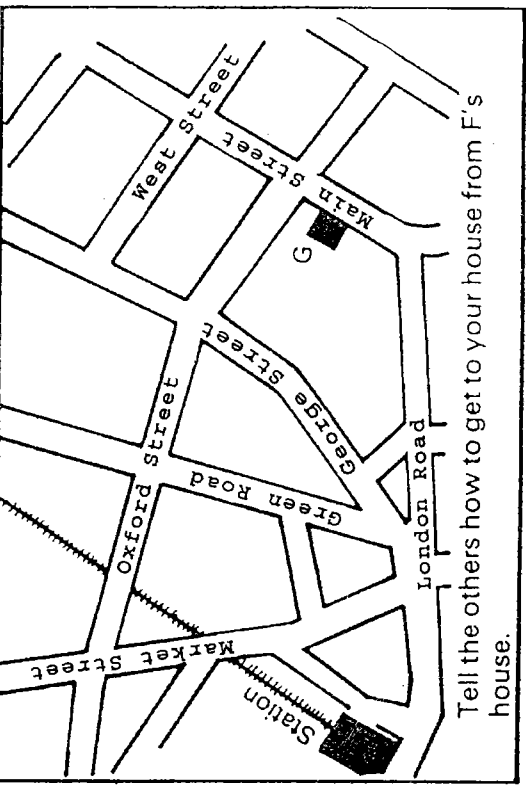
Tell the others how to get to your house from G's house.

This map shows the same street grid. A black square representing G's house is located on Main Street, between West Street and George Street.



Tell the others how to get to your house from D's house.

This map shows the same street grid. A black square representing D's house is located on Oxford Street, between Main Street and George Street.



Tell the others how to get to your house from F's house.

This map shows the same street grid. A black square representing F's house is located on Main Street, between George Street and London Road.

Source: Hadfield Jill . Elementary Communication Games 1984)

แผนการสอน 7

Ordering food (Mapped Dialogue)

วัตถุประสงค์

- นักศึกษาสามารถ ถาม – ตอบเกี่ยวกับการสั่งอาหารได้

เนื้อหาภาษา

โครงสร้างประโยค

- Would you like to order now?
- What would you like to drink?
- I'd like + ...noun.....,please

คำศัพท์

ชื่ออาหารและเครื่องดื่ม

สื่อการเรียนการสอน

- ภาพอาหารและเครื่องดื่มชนิดต่าง ๆ
- เอกสารหมายเลข 21 - 22

เวลา 3 ชั่วโมง

ขั้นตอนการสอน

กิจกรรมของครู	กิจกรรมของนักศึกษา
1. ขั้นทบทวน - ให้นักศึกษาทบทวนคำศัพท์ โดยเล่นเกม 20 คำถามเกี่ยวกับอาหารและเครื่องดื่มโดยเรียกอาสาสมัครออกมาหน้าชั้น 1 คน เพื่อเล่นเกม ให้นักศึกษาที่เป็นอาสาสมัครเขียนชื่ออาหาร หรือเครื่องดื่มที่ตัวเองชอบ 1 อย่าง ในกระดาษ แล้วถามเพื่อนโดยใช้คำถาม What is my favorite food/ drink?	- นักศึกษาที่เป็นอาสาสมัครออกมายืนหน้าชั้นเขียนชื่ออาหาร หรือเครื่องดื่มที่ตัวเองชอบ 1 อย่าง ในกระดาษ แล้วถามเพื่อนโดยใช้คำถาม What is my favorite food/ drink?

กิจกรรมของครู	กิจกรรมของนักศึกษา
- ให้นักศึกษาทั้งชั้นลองเดาว่าเพื่อนชอบอาหารหรือเครื่องดื่มอะไรโดยถามคำถาม Yes/No ไม่เกิน 20 คำถาม	- นักศึกษาทั้งชั้นลองเดาโดยถามคำถาม Yes/ No ไม่เกิน 20 คำถาม ถ้าเพื่อนเดาถูกให้เฉลยคำตอบที่เขียนไว้ หากเพื่อนเดาไม่ถูกภายใน 20 คำถาม ก็ให้เฉลยคำตอบเช่นกัน
2. ขั้นทำกิจกรรม - แสดงภาพอาหารเพื่อใช้คำถามนำเข้าสู่บทเรียน - กำหนดสถานการณ์ว่า แหม่มและเพื่อนคือ ดิ๊กและนาเดีย ไปทานอาหารที่ภัตตาคาร ทั้ง 3 คน ได้สั่งอาหารกับพนักงานเสิร์ฟ - ถามนักศึกษว่า ทั้ง 3 คน สั่งอาหารในภัตตาคารกับใคร - ครูถามนักศึกษว่า หากนักศึกษาเป็นพนักงานเสิร์ฟจะกล่าวต้อนรับลูกค้าและรับรายการอาหารที่สั่งอย่างไร - นำนักศึกษาพูดบทสนทนาระหว่างแหม่มและเพื่อนกับพนักงานเสิร์ฟ - ให้นักศึกษาฝึกเป็นคู่ โดยให้หันหน้าเข้าหากัน - ให้สถานการณ์ว่า โมทย์ไปทานอาหารที่โซคชัยสเตคเฮาส์ และเริ่มสั่งอาหารและเครื่องดื่มกับพนักงานเสิร์ฟ	- นักศึกษาตอบคำถาม - นักศึกษาตอบคำถาม - นักศึกษาพูดบทสนทนา - นักศึกษาทำกิจกรรมคู่ - นักศึกษาฟังสถานการณ์ที่ครูกำหนด

กิจกรรมของครู	กิจกรรมของนักศึกษา
- แจก เอกสารหมายเลข 21 ให้ทำเป็นคู่ โดยในเอกสารจะมีภาพที่สามารถสื่อให้นักศึกษาเข้าใจได้ง่าย โดยให้นักศึกษารับบทโมทย์และพนักงานเสิร์ฟ เสร็จแล้วให้สลับบทบาทกัน - แจก เอกสารหมายเลข 22 ให้นักศึกษาลองฝึกพูดประโยคตามภาพที่ให้เป็นแนวทาง แล้วสลับบทบาทกัน	- นักศึกษาทำกิจกรรมคู่ - นักศึกษาทำกิจกรรมคู่

การประเมินผล

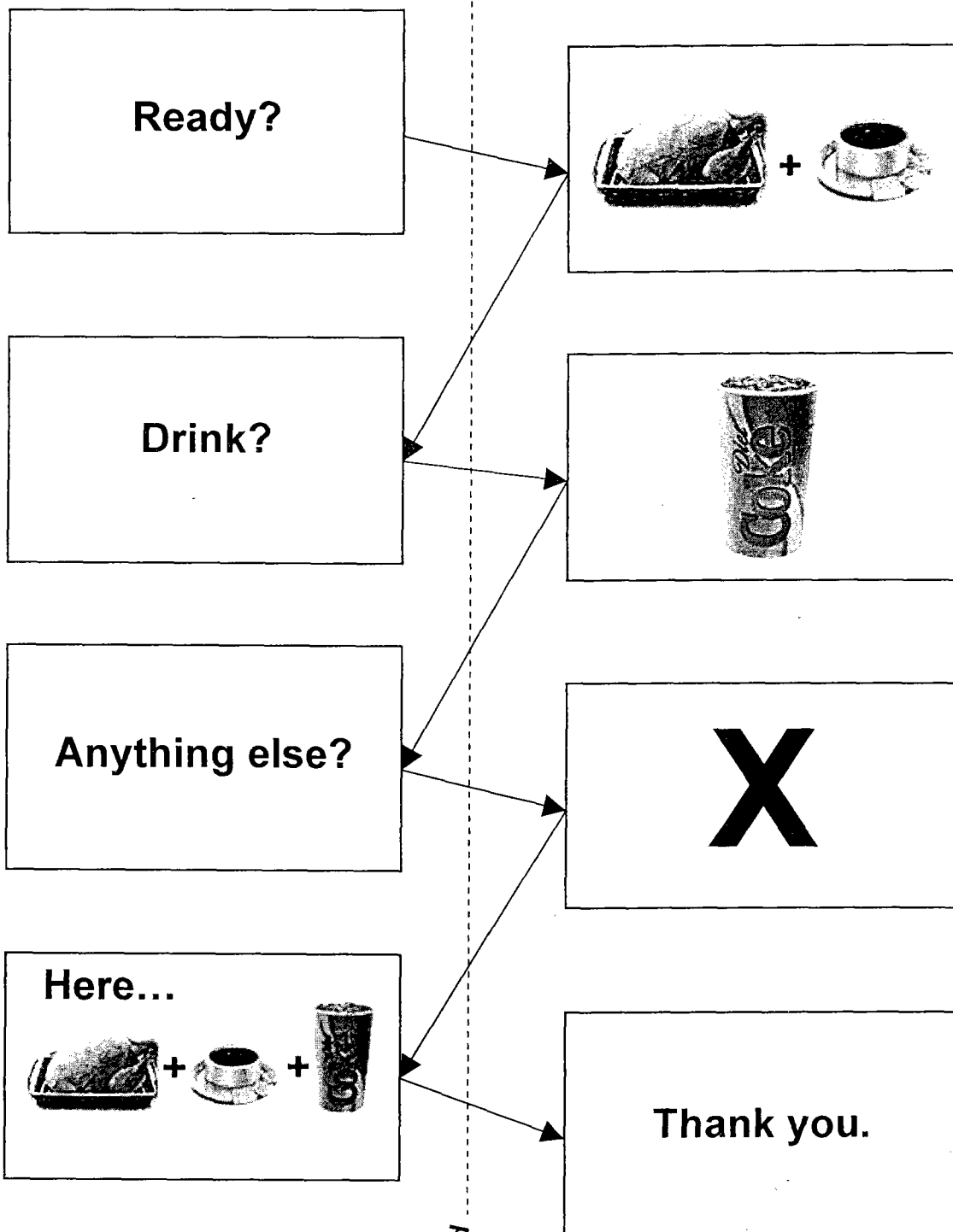
ใช้แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ



Waiter



Customer



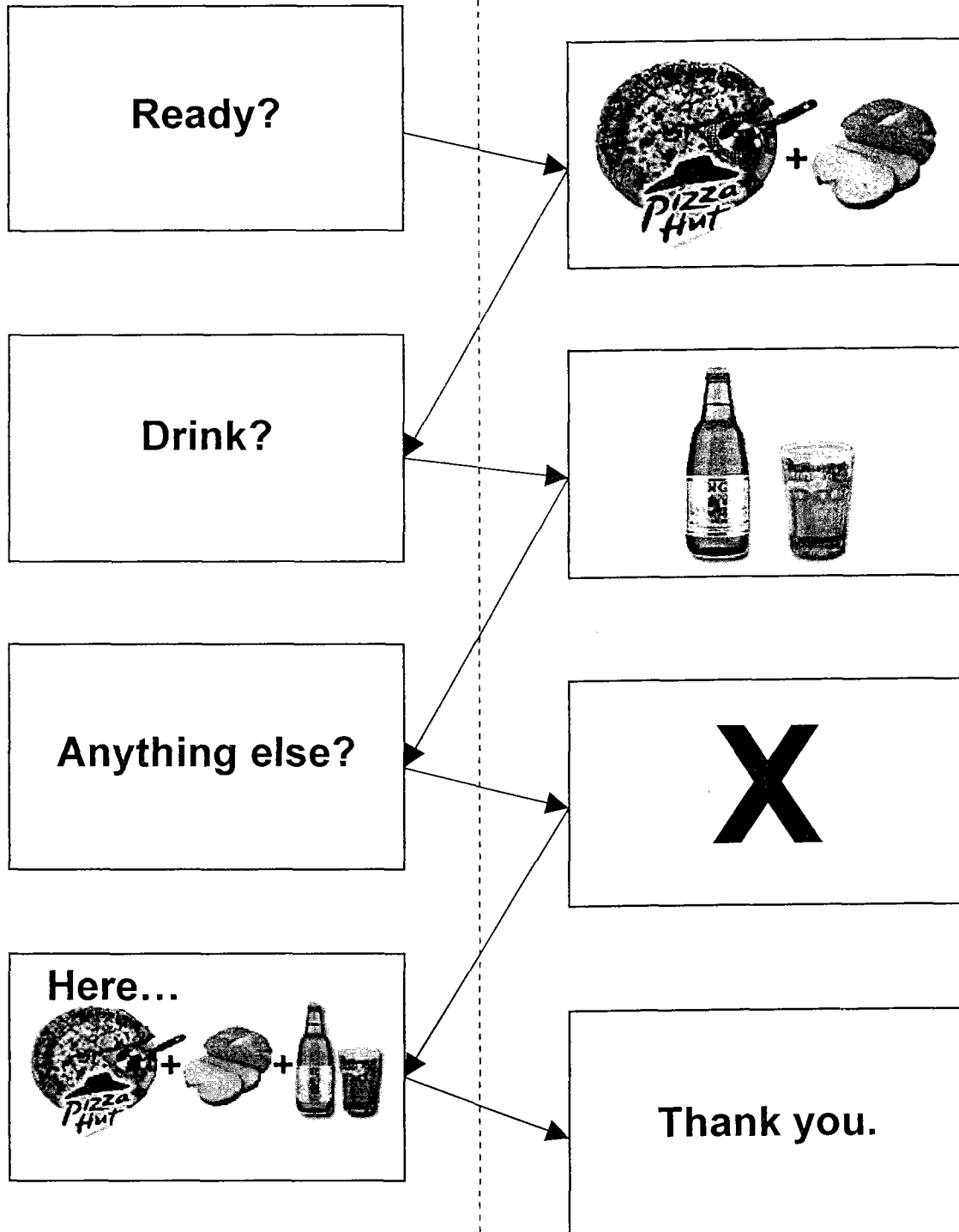
Fold



Waiter



Customer



Fold

แผนการสอน 8

Ordering food (Role play)

วัตถุประสงค์

- นักเรียนใช้คำศัพท์ สำนวนภาษาในการสั่งอาหารได้

เนื้อหาภาษา

- Would you like to order now?
- What would you like to drink?
- I'd like + ...noun.....,please

สื่อการเรียนการสอน

- ภาพอาหารและเครื่องดื่มชนิดต่าง ๆ
- เอกสารหมายเลข 23

เวลา 4 ชั่วโมง

ขั้นตอนการสอน

กิจกรรมของครู	กิจกรรมของนักศึกษา
1. ขั้นทบทวน - ทบทวนเนื้อหาในแผนการสอนที่ 7	- นักศึกษาทบทวนสิ่งที่เรียนจากแผนการสอนที่ 7
2. ขั้นทำกิจกรรม - ครูกำหนดสถานการณ์ Situation: You decide to have lunch with your friends at Bua Restaurant. You and your friends are now ordering food and drink now to the waiter.	- นักศึกษาฟังสถานการณ์ที่ครูกำหนด

กิจกรรมของครู	กิจกรรมของนักศึกษา
- ถามเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของนักศึกษาในสถานการณ์ที่ครูได้กำหนดขึ้นเช่น Where are you now? Who is talking to whom? - ให้นักศึกษาแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 4 คนแล้วกำหนดบทบาทให้เป็นพนักงานเสิร์ฟและลูกค้าที่มาสั่งอาหารและเครื่องดื่ม - ตรวจสอบความเข้าใจของนักศึกษาหลังจากรับคำสั่งว่าเข้าใจในสิ่งที่กำลังจะปฏิบัติมากน้อยเพียงไร - ให้นักศึกษาแต่ละกลุ่มแสดงบทบาทสมมติ หลังจากแต่ละกลุ่มจบการแสดงบทบาทสมมติแล้วให้นักศึกษาช่วยกันเช็คว่ามีการสั่งอะไรบ้าง รวมถึงช่วยกันวิเคราะห์ว่าในแต่ละกลุ่มใช้ภาษาผิดอย่างไร - ให้นักเรียนในแต่ละกลุ่มลองกำหนดบทบาทและสถานการณ์ด้วยตนเองแล้วแสดงบทบาทสมมติและสลับบทบาทกันเองโดยครูเตรียม Menu ไว้ให้	- นักศึกษาตอบคำถาม - นักศึกษาแบ่งกลุ่มแสดงบทบาทพนักงานเสิร์ฟและลูกค้า - นักศึกษาตอบคำถาม - นักศึกษาทำกิจกรรมโดยมีครูคอยสังเกตการณ์ - นักศึกษาแสดงบทบาทสมมติเป็นกลุ่มหน้าชั้นเรียน - นักศึกษาฟังสถานการณ์ที่ครูกำหนด - นักศึกษาทำกิจกรรมโดยกำหนดบทบาทเอง

การประเมินผล

ใช้แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ

เอกสารหมายเลข 23

MENU

entrées

-PRIME RIB-

Choice cuts of prime beef

-SIRLOIN STEAK-

Thick strip of tender sirloin

-ROAST BEEF-

Juicy slices of tender beef

-HAMBURGER-

100% pure beef patty

* All entrées come with your choice of *

POTATO (fries, baked, or mashed) and VEGETABLE (green peas, carrots, or corn)

soup

- French onion soup
- Tomato soup
- Mushroom soup

salad

- Green salad
- Chef's salad
- Dressing: French, Italian
- Russian, Chinese

beverages

soft drinks
[S-M-L]

- Coke
- 7-Up
- Root beer
- Sprite

beer
[can-bottle-draft]

- Budweiser
- Miller
- Coors
- Heineken

coffee & tea

- Coffee (cup or pot)
- Tea (cup or pot)
- Iced tea
- Café au lait
- Cappuccino
- Espresso

dessert

- **Cake:** Cheese, Fruit, Chocolate
- **Pie:** Apple, Banana, Boston cream
- **ice cream:** Vanilla, Chocolate, Peach

ภาคผนวก ข

- แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ
- เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ
- แบบบันทึกผลการประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ
- แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ
- แบบสังเกตพฤติกรรมการแสดงความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง

แบบทดสอบนี้แบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1

เป็นชุดคำถาม Warm up ซึ่งนักเรียนจะตอบคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวเป็นรายบุคคล
คำถามมีจำนวน 2 ชุด

ตอนที่ 2

เป็นแบบทดสอบสนทนาโต้ตอบ นักเรียนจะสนทนาโต้ตอบกันตามบทบาท สถานการณ์ที่
เห็นในวีดิทัศน์โดยใช้เทคนิคให้ดูภาพแต่ไม่เปิดเสียง (Visual on/Sound off)

ตอนที่ 1

ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้เป็นรายบุคคล

คำถามชุดที่ 1

1. Hello, what's your name?
2. How many brothers and sisters do you have?
3. What do you do at the weekend?
4. Where do you live?
5. What time does the school start?
6. How do you go to school?
7. What major do you take?
8. How long have you lived in.....?
9. What do you want to be in the future?
10. What sport do you like?

คำถามชุดที่ 2

1. May I know your name, please?
2. What is your nationality?
3. What are your hobbies?
4. What does your father/mother do?
5. Where is your hometown?
6. What time do you usually get up?
7. How do you go to school?
8. How far is it from your house to school?
9. What do you want to do after you finish your studies?
10. What TV. programme do you like?

ตอนที่ 2

นักเรียนเลือกสถานการณ์ที่กำหนดให้แล้วสนทนาโต้ตอบกับเพื่อน โดยใช้บทบาทสถานการณ์ และภาพ ที่เห็นจากวีดิทัศน์โดยใช้เทคนิคให้ดูภาพแต่ไม่เปิดเสียง (Visual on/Sound off) ซึ่งสถานการณ์ที่กำหนดให้มี 5 สถานการณ์ คือ

1. การบรรยายลักษณะสิ่งของ (Describing things)
2. การซื้อของ (Buying and selling)
3. การสั่งอาหาร (Ordering food)
4. การบอกทิศทาง (Giving directions)
5. การบรรยายลักษณะบุคคล (Describing people)

เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง

ผู้ประเมินให้ระดับความสามารถและคะแนนที่ตรงกับความสามารถในการพูดของนักเรียนมากที่สุดโดยพิจารณาจากเกณฑ์แสดงระดับความสามารถดังนี้

หัวข้อการประเมิน	ระดับความสามารถ				
	ดีมาก (5)	ดี (4)	พอใช้ (3)	เกือบพอใช้ (2)	ควรปรับปรุง (1)
ความคล่องแคล่วในการพูด	พูดต่อเนื่องราบรื่น ไม่ติดขัด สื่อความหมายได้ตรงประเด็น	พูดค่อนข้างต่อเนื่อง ราบรื่น มีข้อบกพร่องเล็กน้อยในการสื่อความหมาย	พูดไม่ต่อเนื่อง ติดขัดบ้าง แต่ยังพอสื่อสารได้ สื่อความหมายไม่ตรงประเด็นเป็นส่วนใหญ่	พูดค่อนข้างช้า พูดเหมือนท่องจำ มีข้อบกพร่องมากในการสื่อความหมาย	พูดเป็นคำ ๆ หยุดเป็นช่วงนาน ๆ การสื่อความหมายสับสน จนไม่สามารถสื่อความหมายได้
การออกเสียง	ออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจน แม้จะเป็นสำเนียงไทย	ออกเสียงค่อนข้างชัดเจนเป็นส่วนใหญ่	ออกเสียงบางครั้งไม่ชัดเจน ทำให้เข้าใจผิด	ออกเสียงผิดบ่อยครั้ง ทำให้เข้าใจยาก และต้องพูดซ้ำบ่อย ๆ	ออกเสียงไม่ชัดเจน จนผู้ฟังเข้าใจผิด ทำให้สื่อสารไม่ได้

หัวข้อการประเมิน	ระดับความสามารถ				
	ดีมาก (5)	ดี (4)	พอใช้ (3)	เกือบพอใช้ (2)	ควรปรับปรุง (1)
การใช้คำศัพท์	มีความรู้ด้านคำศัพท์มาก และสามารถสนทนาได้เป็นอย่างดีในสถานการณ์ต่างๆ ที่กำหนดให้	มีความรู้ในเรื่องคำศัพท์พอที่จะสนทนาในสถานการณ์ที่กำหนดให้ได้	การใช้คำศัพท์ที่จำเป็นในการแสดงความคิดเห็นง่ายๆ ยังอยู่ในขอบเขตจำกัด	ใช้คำศัพท์ได้น้อย ทำให้ยากต่อการสื่อสาร	ใช้คำศัพท์ได้น้อยมาก ทำให้สื่อสารได้ไม่เข้าใจแม้แต่เรื่องง่าย ๆ
ความถูกต้องทางโครงสร้างภาษา	รูปแบบพื้นฐานทางโครงสร้างภาษาและไวยากรณ์โดยทั่ว ๆ ไปถูกต้อง แม้ว่าบางครั้งจะไม่สามารถพูดให้เรื่องราวติดต่อกันนาน ๆ	ยังมีข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์และสับสนในการใช้โครงสร้างภาษาเบื้องต้นอยู่บ้าง แต่ยังสื่อความหมายได้	การใช้รูปแบบของโครงสร้างภาษาและไวยากรณ์ยังผิดพลาดอยู่มาก บางครั้งไม่สามารถสื่อความหมายได้	โครงสร้างภาษาและไวยากรณ์พื้นฐานที่ได้ใช้ส่วนใหญ่ยังไม่ถูกต้อง มีความสับสนเกี่ยวกับความรู้เบื้องต้นทางโครงสร้างภาษาและไม่สามารถสื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่	ไม่สามารถใช้รูปแบบไวยากรณ์และโครงสร้างพื้นฐานทางภาษาสื่อความหมายได้เลย

หัวข้อการ ประเมิน	ระดับความสามารถ				
	ดีมาก (5)	ดี (4)	พอใช้ (3)	เกือบพอใช้ (2)	ควรปรับปรุง (1)
การใช้ กลวิธีใน การสื่อ ความหมาย	ใช้ทำทางใน การพูดได้ อย่างเหมาะสม	พยายามใช้ ทำทางช่วยใน การสื่อสาร แม้จะนึก คำศัพท์มาใช้ ไม่ได้ แต่ สามารถใช้ ทำทาง สื่อความหมาย ได้	พยายามที่จะ สื่อสาร แต่ใช้ ทำทางไม่ สอดคล้องกับ สิ่งที่ต้องการ พูด	พูดโดยไม่ค่อย ใช้ทำทาง ประกอบเพื่อ สื่อสิ่งที่ ต้องการ	ไม่ใช้ทำทาง สื่อในสิ่งที่ ต้องการพูด เลย

ดัดแปลงจาก Hillsdon. (1990), FSI (Foreign Service Institute. 1979) และ Clark. (1972)

แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ

ชื่อ.....ชั้น.....
ครั้งที่.....วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ตอนที่ 1

คำชี้แจง : กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับคุณลักษณะของนักเรียนว่าตนเองมีความสามารถในการพูดอยู่ในระดับใด

หัวข้อที่ประเมิน	ระดับความสามารถ				
	5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
1. ข้าพเจ้าสามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างต่อเนื่องและคู่สนทนาเข้าใจสิ่งที่ข้าพเจ้าพูด					
2. ข้าพเจ้าออกเสียงได้ถูกต้อง					
3. ข้าพเจ้ามีความสามารถเลือกใช้คำศัพท์ในการสนทนาภาษาอังกฤษได้ตรงตามหัวข้อที่กำลังพูด					
4. ข้าพเจ้าสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องตามโครงสร้างภาษา					
5. ข้าพเจ้าแสดงท่าทางประกอบการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสม					

ตอนที่ 2

ปัญหาที่นักเรียนมีในการพูดภาษาอังกฤษ (สามารถเลือกได้มากกว่า 1 ตัวเลือก)

- ☐ ไม่กล้าพูด กลัวพูดผิด ☐ อาย
☐ ไม่เชื่อมั่นในตนเอง ☐ ไม่ชอบวิชาภาษาอังกฤษ
☐ ไม่รู้คำศัพท์ ☐ ไม่รู้จะพูดอะไร
☐ ไม่มีโอกาสได้พูดภาษาอังกฤษ ☐ ออกเสียงไม่ถูกต้อง
☐ อื่นๆ (โปรดระบุ)

การเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโดยมีกิจกรรมและเกมต่าง ๆ ช่วยให้นักศึกษาพูดภาษาอังกฤษได้ดี หรือ ไม่ดี อย่างไร (เลือกได้มากกว่า 1 ตัวเลือก)

- | | |
|--|---|
| ☐ ดี... | ☐ ไม่ดี... |
| ☐ บรรยากาศในการเรียนสนุกสนาน | ☐ น่าเบื่อหน่าย |
| ☐ ไม่เครียด | ☐ เครียด |
| ☐ ได้แสดงออก | ☐ ไม่ชอบแสดงออก |
| ☐ ได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษบ่อยๆ | ☐ ต้องพูดบ่อยๆ ช้าๆ |
| ☐ ทำท่าย น่าสนใจ | ☐ เสียเวลา |
| ☐ ทำให้เกิดความเชื่อมั่นในการพูด | ☐ ไม่กล้าพูด |
| ☐ อื่นๆ | ☐ อื่นๆ |
| | |
| | |

ตอนที่ 3

การพูดภาษาอังกฤษมีความสำคัญกับนักศึกษาหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

.....

.....

การเรียนรู้การสอนในชั้นเรียนแบบใดที่สามารถพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาได้

.....

.....

.....

.....

นักเรียนนำความรู้ภาษาอังกฤษที่เรียนมาไปใช้ประโยชน์อย่างไร

.....

.....

.....

.....

แบบสังเกตพฤติกรรมการแสดงความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

ชื่อ ชั้น

คำชี้แจง : กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับคุณลักษณะของนักเรียนว่ามีความสามารถในการพูดอยู่ในระดับใด

ระยะที่ 1

หัวข้อที่ประเมิน	ระดับความสามารถ				
	5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
6. นักเรียนสามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างต่อเนื่องและคู่สนทนาเข้าใจสิ่งที่นักเรียนพูด					
7. นักเรียนออกเสียงได้ถูกต้อง					
8. นักเรียนมีความสามารถเลือกใช้คำศัพท์ในการสนทนาภาษาอังกฤษได้ตรงตามหัวข้อที่กำลังพูด					
9. นักเรียนสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องตามโครงสร้างภาษา					
10. นักเรียนแสดงท่าทางประกอบการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสม					

ระยะที่ 2

หัวข้อที่ประเมิน	ระดับความสามารถ				
	5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
1. นักเรียนสามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างต่อเนื่องและคู่สนทนาเข้าใจสิ่งที่นักเรียนพูด					
2. นักเรียนออกเสียงได้ถูกต้อง					
3. นักเรียนมีความสามารถเลือกใช้คำศัพท์ในการสนทนาภาษาอังกฤษได้ตรงตามหัวข้อที่กำลังพูด					
4. นักเรียนสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องตามโครงสร้างภาษา					
5. นักเรียนแสดงท่าทางประกอบการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสม					

ระยะที่ 3

หัวข้อที่ประเมิน	ระดับความสามารถ				
	5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
1. นักเรียนสามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างต่อเนื่องและคู่สนทนาเข้าใจสิ่งที่นักเรียนพูด					
2. นักเรียนออกเสียงได้ถูกต้อง					
3. นักเรียนมีความสามารถเลือกใช้คำศัพท์ในการสนทนาภาษาอังกฤษได้ตรงตามหัวข้อที่กำลังพูด					
4. นักเรียนสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องตามโครงสร้างภาษา					
5. นักเรียนแสดงท่าทางประกอบการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสม					

ข้อคิดเห็นอื่น ๆ

ระยะที่1

.....

.....

.....

ระยะที่2

.....

.....

.....

ระยะที่3

.....

.....

.....

ภาคผนวก ค

- ตัวอย่างแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ
- ตัวอย่างแบบสังเกตพฤติกรรมการแสดงความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ

ชื่อ กิตติมา มานะแก้ว ชั้นป.ร. ๗๐ 1/2
 ครั้งที่ 1 วันที่ 3 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2547

ตอนที่ 1

คำชี้แจง : กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับคุณลักษณะของนักเรียนว่าตนเองมีความสามารถในการพูดอยู่ในระดับใด

หัวข้อที่ประเมิน	ระดับความสามารถ				
	5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
1. ข้าพเจ้าสามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างต่อเนื่องและคู่สนทนาเข้าใจสิ่งที่ข้าพเจ้าพูด				/	
2. ข้าพเจ้าออกเสียงได้ถูกต้อง				/	
3. ข้าพเจ้ามีความสามารถเลือกใช้คำศัพท์ในการสนทนาภาษาอังกฤษได้ตรงตามหัวข้อที่กำลังพูด				/	
4. ข้าพเจ้าสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องตามโครงสร้างภาษา				/	
5. ข้าพเจ้าแสดงท่าทางประกอบการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสม				/	

ตอนที่ 2

ปัญหาที่นักเรียนมีในการพูดภาษาอังกฤษ (สามารถเลือกได้มากกว่า 1 ตัวเลือก)

- ☒ ไม่กล้าพูด กลัวพูดผิด ☐ อาย
☒ ไม่เชื่อมั่นในตนเอง ☐ ไม่ชอบวิชาภาษาอังกฤษ
☒ ไม่รู้คำศัพท์ ☒ ไม่รู้จะพูดอะไร
☒ ไม่มีโอกาสได้พูดภาษาอังกฤษ ☒ ออกเสียงไม่ถูกต้อง
☐ อื่นๆ (โปรดระบุ)

การเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโดยมีกิจกรรมและเกมต่าง ๆ ช่วยให้นักศึกษาพูดภาษาอังกฤษได้ดีหรือไม่ดีอย่างไร (เลือกได้มากกว่า 1 ตัวเลือก)

- | | |
|--|---|
| ☒ ดี... | ☐ ไม่ดี... |
| ☒ บรรยายภาคในการเรียนสนุกสนาน | ☐ น่าเบื่อหน่าย |
| ☒ ไม่เครียด | ☐ เครียด |
| ☒ ได้แสดงออก | ☐ ไม่ชอบแสดงออก |
| ☒ ได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษบ่อยๆ | ☐ ต้องพูดบ่อยๆ ซ้ำซาก |
| ☐ ทำท่าย น่าสนใจ | ☐ เสียเวลา |
| ☐ ทำให้เกิดความเชื่อมั่นในการพูด | ☐ ไม่กล้าพูด |
| ☐ อื่นๆ | ☐ อื่นๆ |
| | |
| | |

ตอนที่ 3

การพูดภาษาอังกฤษมีความสำคัญกับนักศึกษาหรือไม่ อย่างไร

ก็ใช้ได้ในการเรียน การทำงานในภาคต่อ
 คิดว่าเราจะได้ภาษาดีกว่า ในภาคต่อเลย ในห้องอื่นๆ ทั้ง
 และ ๑- ๑- ด้วยว่าคนอื่นเขา

การเรียนรู้การสอนในชั้นเรียนแบบใดที่สามารถพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาได้

1. การมีสื่อการเรียน การสอนหลากหลาย
2. ครูมีอาจารย์จากต่างประเทศมาสอน
3. เน้นให้นักเรียนพูดอังกฤษ จึเป็นรายคน มีการเรียนได้มี -
 โอกาสพูดภาษาอังกฤษ และ กล้าพูดมากขึ้น

นักเรียนนำความรู้ภาษาอังกฤษที่เรียนมาไปใช้ประโยชน์อย่างไร

ใช้ในการคุยกับคน ๑ ใช้ในการอ่านหนังสือต่างๆ
 ๑ ใช้ในการทำงาน

แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ

ชื่อ กิตติพงศ์ มานะมาท ชั้น ม.๖ อ. ๑/๒
 ครั้งที่ 2 วันที่ ๒๕ เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๗

ตอนที่ 1

คำชี้แจง : กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับคุณลักษณะของนักเรียนว่าตนเองมีความสามารถในการพูดอยู่ในระดับใด

หัวข้อที่ประเมิน	ระดับความสามารถ				
	5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
1. ข้าพเจ้าสามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างต่อเนื่องและคู่สนทนาเข้าใจสิ่งที่ข้าพเจ้าพูด		/			
2. ข้าพเจ้าออกเสียงได้ถูกต้อง			/		
3. ข้าพเจ้ามีความสามารถเลือกใช้คำศัพท์ในการสนทนาภาษาอังกฤษได้ตรงตามหัวข้อที่กำลังพูด		/	/		
4. ข้าพเจ้าสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องตามโครงสร้างภาษา			/		
5. ข้าพเจ้าแสดงท่าทางประกอบการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสม		/			

ตอนที่ 2

ปัญหาที่นักเรียนมีในการพูดภาษาอังกฤษ (สามารถเลือกได้มากกว่า 1 ตัวเลือก)

- ☒ ไม่กล้าพูด กลัวพูดผิด ☐ อาย
☐ ไม่เชื่อมั่นในตนเอง ☐ ไม่ชอบวิชาภาษาอังกฤษ
☒ ไม่รู้คำศัพท์ ☐ ไม่รู้จะพูดอะไร
☐ ไม่มีโอกาสได้พูดภาษาอังกฤษ ☐ ออกเสียงไม่ถูกต้อง
☐ อื่นๆ (โปรดระบุ)

การเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโดยมีกิจกรรมและเกมต่าง ๆ ช่วยให้นักศึกษาพูดภาษาอังกฤษได้ดีหรือไม่ดี อย่างไร (เลือกได้มากกว่า 1 ตัวเลือก)

- | | |
|---|---|
| ☒ ดี... | ☐ ไม่ดี... |
| ☒ บรรยายภาคในการเรียนสนุกสนาน | ☐ น่าเบื่อหน่าย |
| ☒ ไม่เครียด | ☐ เครียด |
| ☒ ได้แสดงออก | ☐ ไม่ชอบแสดงออก |
| ☒ ได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษบ่อยๆ | ☐ ต้องพูดบ่อยๆ ข้าซาก |
| ☒ ทำท่าย น่าสนใจ | ☐ เสียเวลา |
| ☒ ทำให้เกิดความเชื่อมั่นในการพูด | ☐ ไม่กล้าพูด |
| ☐ อื่นๆ | ☐ อื่นๆ |

ตอนที่ 3

การพูดภาษาอังกฤษมีความสำคัญกับนักศึกษาหรือไม่ อย่างไร

สำคัญมาก เพราะด้านวัฒนธรรมทั่ว ส่วนมากเป็นภาษาอังกฤษ
ต้องใช้ทั้งความเข้าใจ ใช้ในการเรียน และใช้ในการทำงาน
ถ้าเราสามารถพูดภาษาไทย และ ภาษาอังกฤษได้สองอย่าง ก็จะได้เปรียบ
เปรียบคนอื่น ทั้งในเรื่องเรียนและการทำงาน

การเรียนการสอนในชั้นเรียนแบบใดที่สามารถพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาได้

ในชั้นเรียน ส่วนมากที่สัมพันธ์กับการเรียนการสอน มีแบบฝึกหัดให้ทำบ่อยๆ
ในชั้นเรียน ได้พูดภาษาอังกฤษเป็นรายบุคคล
แบบฝึกหัดที่ใช้ในการฟังและใช้ภาษา อังกฤษ

นักเรียนนำความรู้ภาษาอังกฤษที่เรียนมาไปใช้ประโยชน์อย่างไร

1. ใช้ในการดูภาพยนตร์
2. ใช้ในการค้นคว้าข้อมูลต่างประเภทได้
3. สามารถนำไปสนทนากับชาวต่างประเทศได้พอเข้าใจ

แบบสังเกตพฤติกรรมการแสดงความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

ชื่อ ห.ด.อ.อิมมาล มุขนักทวี ชั้น ๗๐ 1/๔

คำชี้แจง : กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับคุณลักษณะของนักเรียนว่ามีความสามารถในการพูดอยู่ในระดับใด

ระยะที่1

หัวข้อที่ประเมิน	ระดับความสามารถ				
	5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปาน กลาง	2 น้อย	1 น้อยที่ สุด
1. นักเรียนสามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างต่อเนื่องและคู่สนทนาเข้าใจสิ่งที่นักเรียนพูด				/	
2. นักเรียนออกเสียงได้ถูกต้อง			/		
3. นักเรียนมีความสามารถเลือกใช้คำศัพท์ในการสนทนาภาษาอังกฤษได้ตรงตามหัวข้อที่กำลังพูด			/		
4. นักเรียนสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องตามโครงสร้างภาษา			/		
5. นักเรียนแสดงท่าทางประกอบการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสม			/		

ระยะที่2

หัวข้อที่ประเมิน	ระดับความสามารถ				
	5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปาน กลาง	2 น้อย	1 น้อยที่ สุด
1. นักเรียนสามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างต่อเนื่องและคู่สนทนาเข้าใจสิ่งที่นักเรียนพูด			/		
2. นักเรียนออกเสียงได้ถูกต้อง		/			
3. นักเรียนมีความสามารถเลือกใช้คำศัพท์ในการสนทนาภาษาอังกฤษได้ตรงตามหัวข้อที่กำลังพูด		/			
4. นักเรียนสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องตามโครงสร้างภาษา		/			
5. นักเรียนแสดงท่าทางประกอบการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสม		/			

ระยะที่ 3

หัวข้อที่ประเมิน	ระดับความสามารถ				
	5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปาน กลาง	2 น้อย	1 น้อยที่ สุด
1. นักเรียนสามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างต่อเนื่องและคู่สนทนาเข้าใจสิ่งที่นักเรียนพูด		↗			
2. นักเรียนออกเสียงได้ถูกต้อง	/				
3. นักเรียนมีความสามารถเลือกใช้คำศัพท์ในการสนทนาภาษาอังกฤษได้ตรงตามหัวข้อที่กำลังพูด	/				
4. นักเรียนสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องตามโครงสร้างภาษา	/				
5. นักเรียนแสดงท่าทางประกอบการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสม	/				

ข้อคิดเห็นอื่น ๆ

ระยะที่ 1

วัดความสามารถในการพูด 12/10/2562

ระยะที่ 2

ได้ออกใช้คำศัพท์ที่เรียนมาในการสนทนาภาษาอังกฤษ. และออกเสียง
ในประโยคที่ถูกต้อง. ใช้ท่าทางประกอบในการพูดภาษาอังกฤษ

ระยะที่ 3

สามารถใช้คำศัพท์ในการทำกิจกรรม. และใช้สีหน้าท่าทาง
ประกอบได้

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวอุมาพร ภูพานเพชร
วันเดือนปีเกิด	1 กันยายน 2517
สถานที่เกิด	อำเภอยางตลาด จังหวัดกาฬสินธุ์
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	วิทยาลัยเทคนิคสมุทรปราการ 336 หมู่ 1 ถนนสุขุมวิท ตำบลบางปูใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์ 1 ระดับ 5
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	วิทยาลัยเทคนิคสมุทรปราการ อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2539	ศศ.ม. (สาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
พ.ศ. 2539	ค.บ. วิชาเอกภาษาอังกฤษ จากสถาบันราชภัฏมหาสารคาม
พ.ศ. 2535	มัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนกาฬสินธุ์พิทยาสรรพ์ จังหวัดกาฬสินธุ์